Elizabeth Graham - Yalan



GELİŞİM YAYINLARI
BEYAZ DİZİ
104

YALAN

Elizabeth Graham



YALAN

Kyle karısının elini tutarak tokmağı çevirmesini engelledi. Şakağında bir damar atmaya başlamıştı. «Sana, bunun o kadar kolay olmadığını söylemiştim.» Nefesi Jan'in yüzünü okşuyordu. «Seni böyle kolayca bırakacağımı mı düşündün gerçekten, tatlım? Aynı şeyleri bir başka erkeğe de yapmanı sağlayacak çabuk, kolay bir boşanma, öyle mi? Hayır!» Gözlerini kıstı. «Sana vermeyi uzun süredir tasarladığım dersi alana kadar burada kalacaksın!»

BİRİNCİ BÖLÜM

Janice Brown kendi bölümüyle ilgili aylık raporu sekreter kıza verirken içini çekti. Capital Films kasım ayında kendi işsizlik rekorunu kırmıştı. Jan, şirketin arada bir gelen birkaç anlaşmayla yaşayamayacağını biliyordu. Kaldı ki, kendi firmaları olağandışı konuları filme almakta uzmanlaşmıştı. Bir yandan enflasyon, bir yandan da televizyon şirketlerinin ve dokümanter film yaptırmak isteyenlerin kendi filmlerini kendilerinin yapmaya başlamaları, yeni iş olanaklarını daha da kısıtlıyordu.

Capital en iyi kameramanlara ve senaryo yazarlarına sahipti. Bir öykünün filme alınması sırasında en dikkati çeken noktaları yakalayıp görüntülemekte Bernie Stover ve Hank Linden'in üstüne yoktu. John French, gerek Vancouver'lı kimsesiz fakirlerin içinde bulundukları zor ve umutsuz durumu, gerekse batı kıyısının canlı sanat yaşamını anlatırken aynı ustalıkla sözcüklere hayat vermeyi başarmıştı. Capital Films'in sahibi ve beyni olan Don McLeish'i ise, şirketini o alandaki en iyi ve güvenilir kuruluş yapmak için gösterdiği yorulmak bilmez çabalarından ötürü suçlamak imkânsızdı.

Don'un sarışın, atletik yapısı gözünün önüne gelince, Jan tekrar içini çekti. Dinamik, çabuk hareket eden, çabuk konuşan Don, geçen iki yıl

içinde kolaylıkla yaşamının önemli bir parçası haline gelebilirdi. Sürekli geri çekilen kendisi olmuştu. Don McLeish gibi bir erkeğin, çok daha iyisine layık olduğunu biliyordu. Kendinden geçercesine ona âşık olan bir kadınla yaşamını paylaşmalıydı. Bir kez böylesine sevmiş olan ve bir daha asla sevmeyecek bir kadınla değil.

Birden çalan telefonun sesiyle irkildi. Konuşurken sesi, duygularının yoğunluğundan boğuklaşmıştı.

«Jan?»

Don'un sesi endişeliydi. Jan düzgün konuşabilmek için kendini zorladı. «Evet Don, benim. Beni mi istedin?»

Belli belirsiz duraklayan Don, yanında bir yabancı, kimbilir belki de onca ihtiyaç duydukları bir müşteri bulunduğunu gösteren temkinli bir sesle konuşmaya başladı. «Buraya gelmek için birkaç dakikanı ayırabilir misin, Jan? Tanışmanı istediğim biri var.»

«Şimdi geliyorum.»

Ensesinde bir topuz halinde topladığı parlak siyah saçlarının düzgün olup olmadığını kontrol eden ve dudaklarına hafifçe pembe bir ruj süren Jan kendi odasıyla Don'un geniş bürosunun arasındaki kısa yolu alana kadar belki yüz kez, tanışacağı adamın şirkete bir iş verme niyetinde olması için dua etti. Don'un odasının buzlu camla kaplı kapısını tıklatmak için elini kaldırdığında, siyah kaşları hafifçe çatıldı. Don bir işe girişeceği zaman kendisine akıl danışmazdı ki, bu kez neden farklı davranmıştı?

İçeri girdiğinde, kaşları hâlâ hafifçe çatıktı. Don'un masasının yanındaki koltukta oturan

uzun boylu, gri saçlı adam ayağa kalkarak karşıladı onu. Jan, Don'un yüzünde anlamını çözemediği bir ifadenin belirip kaybolduğunu fark etti. Sonra genç adam gözlerini başka yöne çevirdi. «Seni işinden alıkoyduğum için özür dilerim, Jan. Meşgul olduğunu biliyorum, ama Mr. Godson seninle tanışmak istedi. Kendisi Timberline Kereste Şirketi'ni temsil ediyor. Onlar için bir film yapmamızı isteyebilirler.»

«Çok güzel.» Çok meşgul olduğu yolundaki bariz yalana aldırış etmeden, elini yaşlı adama uzattı Jan. «Sizinle daha önce çalıştığımızı sanmıyorum, Mr. Godson, ama hayal kırıklığına uğramayacağınıza eminim.»

Adamın soğuk gri gözleri bir gülümsemeyle yumuşadı. «Çalıştığı şirkete böylesine bağlılık gösterene bugünlerde pek rastlanmıyor, Miss Brown.»

Jan, «Mrs.» diye kısaca düzelttikten sonra adamın karşısındaki iskemleye oturdu. «Bizi daha iyi tanıdığınız zaman sadakat ve gerçek iş heyecanının Capital Films'in her bölümünde geçerli olduğunu göreceksiniz. Kanada'nın batısındaki en iyi hizmet veren film şirketi olmaktan gurur duyarız.»

«Zeki bir satıcısınız, Mrs. Brown,» diyen Frank Godson, Don'a dönerek, belli belirsiz bir alayla, «Bu hanımı büro hizmetlerinde kullanıp gözlerden gizlemeniz büyük günah,» dedi.

«Janice'i saklamıyoruz, Mr. Godson.» Don'un kahkahası Jan'e pek zorlamaymış gibi geldi. «O benim sağ kolumdur... bazı durumlarda sol kolum da olur.» Don gözlerini Jan'inkilerden ayırırken usulca, «Onsuz ne yaparım, bilmiyorum.»

dedi.

«Eminim, Mr. Brown da bilmiyordur,» diyen yaşlı adam gözlerini Jan'in siyah saçlarında, muntazam hatlı oval yüzünde, çok dişice bir hava taşıyan kalkık burnunda ve güzel dudaklarında gezdirdi.

«Mr. Brown diye biri yok,» diye soğuk bir sesle cevap verdi Jan. Daha fazla soru sormasını engellemek istercesine, bakışlarını başka yöne çevirene kadar adamın gözlerinin içine baktı.

Mr. Godson'un özür dilercesine mırıldandığı sözcükler, Don'un neşeli sesinin arasında kayboldu. «Mr. Brown'ın kaybı benim kazancım oldu, Mr. Godson. Şimdi...» Jan'den yana baktı. «Eğer istediğiniz film hakkında Jan'e bilgi verirseniz...»

«Tabii.» Keresteci, Jan'e döndü. «Faaliyet bölgelerimizi gösteren bir film yapmak istiyoruz. Son zamanlarda, ülkenin iç taraflarını harap ettiğimizi düşünüp bize karşı çıkanların sayısı arttı. Kestiğimiz ağaçlar yüzünden çevreyi tahrip ettiğimizi düşünüyorlar.» Jan'in birden kasıldığını fark ederek kaşlarını kaldırdı. «Siz de o çevre korumacılarından biri misiniz, Mrs. Brown?»

Jan, «Hayır, hayır,» diye karşı çıktı. Birden ağzı kurumuştu.» Ağaçların rasgele kesilmemesi halinde karşı çıkmam. Ama ormanları imha edilmiş, çıplak araziden daha kötü bir şey düşünemiyorum.» Frank Godson gülünce şaşırdı.

«Sizinle aynı fikirdeyim,» dedi adam. «Ama şirketimiz böyle bir görüntü yaratmak niyetinde bile olsa, ki değiliz, şu anda çalıştığımız ormanın sahibi izin vermez buna. Binlerce dönümlük

ormanı var; ama her ağaç onun için özel bir anlam taşıyormuş sanırsınız.»

«Belki de öyledir,» dedi Jan zayıf bir sesle. «Ben... ben o bölge ve orada yaşayanları biraz bilirim ve...»

Frank Godson yumuşak bir sesle, «Anladım,» diyerek bir kez daha şaşırttı Jan'i. «Halka, bazılarının iddia ettiği gibi birer canavar olmadığımızı gösterecek bir film istiyoruz. Ama yaşlı ağaçların seçilip kesildiği tepeleri gösteren sahnelerle dolu bir film de çok sıkıcı olur. Onun için, Cariboo'da Noel'i kutlayan bir aileyi gösteren sahneleri de filmin arasına serpiştirmeyi düşündük. Demin sözünü ettiğim orman sahibi, bölgenin en güzel ve eski evine de sahip. Kerestenin çok büyük bir kısmını onun ormanlarından sağlıyoruz. Bize, Noel kutlaması sahneleri için evini kullanabileceğimizi söyledi. Ama bir şartla.»

«Neymiş o şart?» Sözcükler Jan'in boğazından zorla çıkıyormuş gibiydi.

Jan'in memnun olacağını sanan Frank Godson, onun bembeyaz kesilip öfkeyle patladığını duyunca şaşırdı.

«Kyle Masters'a, hiçbir pazarlığa konu olmayacağımı söyleyebilirsiniz.» Sinirli bir şekilde ayağa kalkıp, Mr. Godson'dan uzaklaştı.

«Onu tanıdığınız açık, Mrs. Brown,» diyen yaşlı adam gözlerini kırptı. «Ama...»

Jan, «Evet, tanıyorum onu,» diye acı bir sesle cevap verdi. «Hem de çok iyi...»

Don sakin bir tavırla, «Bana bırakın, Mr. Godson,» diye araya girdi. Sesindeki kararlı ifade, adamın bu öneriye uymasına neden oldu. Ama

Frank Godson gözlerini arkası onlara dönük duran Jan'den ayıramıyordu.

Sinirli bir sesle, «İyi, iyi,» diye söylenerek çantasını aldı. «Bu konuda anlaşabilirseniz, bana haber verin.»

«Size bildiririm.»

Jan yaşlı adamın gidişini, onu yolcu eden Don'un odaya dönüşünü belli belirsiz farketmişti. Kafasında hep aynı görüntü vardı. Kyle Masters'ın yüzü değişik ifadelerle gözlerinin önünden geçiyordu. Yumuşak, gülen, seven, sert, acı, cezalandıran, nefret eden... Kyle Masters'ın, bir zamanlar kocası olan erkeğin yüzü... hâlâ kocası olan erkeğin yüzü...

«Jan.» Kapıyı kapayıp Jan'e doğru yürüyen Don, genç kadın kör bir öfkeyle kendisine doğru dönünce, birden durdu.

«Ne yaptığını sanıyorsun, Don? Böyle bir planı asla kabul etmeyeceğimi biliyorsun.»

Don sakinleştirmek istercesine elini kaldırdı. Sonra kollarını göğsünde kavuşturarak masasının kenarına ilişti. Sakin bir tavırla, «Gerçeklerle yüz yüze gelmenin zamanı gelmedi mi, Jan?» dedi. «Bütün hayatın boyunca Kyle'dan kaçamazsın. Boşanma meselesini er geç halletmen gerekecek. Biliyorsun.»

«Beni oraya götürmek için şantaj yapmasının nedeni buysa, bir kez daha düşünmesi gerek! Posta diye bir şey var.» Huzursuz bir tavırla odada gezinmeye başladı. Kaşlarını çatmıştı. «Beni nerede bulacağını nasıl bildi? Telefon rehberinde adım yok. Bu kadar büyük bir kentte Brown adında birini aramak da saman yığınında...» Birden susup telaşla Don'a döndü. «Rob-

bie'yi biliyor mu dersin? Bilemez, değil mi?»

Don omuz silkti. «Sen ve Capital hakkında oldukça çok şey biliyora benziyor. Hep kararlı, aklına koyduğunu yapan biri gibi görünmüştür bana.»

«Evet, öyledir. Ama kafasına bir şey koydu mu son derece acımasız olmasını da bilir.» Biraz rahatlamış gibiydi Jan. «Onun için, Robbie hakkında bir şey bilmediğinden eminim. Öğrenseydi, Vancouver'ın altını üstüne getirirdi onu bulmak için, beni çiğneyip geçmeye de aldırmazdı.» Elini erkeğin kolunun üstüne koydu. «Don, özür dilerim, ama Mr. Godson'un istediği şeyi yapamam. Kyle'ın, bir oğlu olduğunu öğrenmesi riskini göze alamam. Oğlumu benden almak için bir yol bulur mutlaka.»

Jan, Don'un yüzünün bir an acıyla kasıldığını görmedi, başını omuzuna dayamıştı çünkü. Ağlıyordu.

«Oğlunu kaybetmeyeceksin, tatlım,» diye mırıldandı Don. Bir an için kollarında sıktı onu, sonra kendinden uzaklaştırıp mendiliyle gözlerini kuruladı. «Bak, saat beşe geliyor neredeyse. Neden sessiz bir yere gidip bir şeyler içerken bunları konuşmuyoruz?»

«Gidemem, Don,» diye burnunu çekti Jan. «Ama teşekkür ederim. Robbie...»

«Hilda fazladan bir yarım saat daha baktı diye Robbie'ye bir zarar gelmez. Bugüne kadar oğlunu zehirlemeye falan kalkmadı, değil mi?»

«Hayır.» Jan gülümsedi. «Ama Robbie'yi o kadar az görüyorum ki, zamanımı ondan uzakta geçirmekten nefret ediyorum.»

On beş dakika sonra, bürodan pek uzak ol-

mayan küçük bir barda, tenha bir köşedeki masada karşı karşıya oturdular.

«Bak, Jan, şu Noel kutlama işi için seni zorlarken tümüyle senin iyiliğini düşünmüyordum. Parasal durumumuzu biliyorsun. Bu iş, piyasa açılana kadar bir iki ay bizi idare eder. O zamana kadar Güney Afrika işini alma ihtimalimiz var. Ama bu işi almazsak, ilkbaharda piyasa hareketlenene kadar dayanmamız imkânsız, kapanmak zorunda kalabiliriz.»

Jan donmuş gibi ona bakakaldı. Çok korkmuştu. «Ah, hayır, Don!» Capital Films, tüm ekibin hayat kaynağıydı. Bunun kurumasını ve Don'un altı yıldır verdiği emeğin bir gecede yok olmasını düşünmek bile imkânsızdı.

Don garip, alaycı bir şekilde gülümsedi. «Ah, evet.» Sonra ciddileşti. «Ama sana ve Robbie'ye bir zarar geleceğini düşünsem, dünyada hiçbir kuvvet seni oraya göndermeye zorlayamaz beni, inan bana. İnanıyorsun, değil mi, Jan?»

«Tabii inanıyorum.» Gözleri yaşarmıştı genç kadının. Elini Don'un elinin üstüne koydu. «Sana çok şey borçluyum, Don, çok fazla şey... Senin yardımın olmasaydı, ben:...»

«Bana hiçbir şey borçlu değilsin,» diye sert bir sesle sözünü kesti adam. Jan'in elini avuçlarının arasına aldı. Yüzüne bakmadan devam etti. «Bir iş aramak için Capital'e geldiğin günden beri benim için çok özel biri oldun. On sekiz yaşında, gözleri genç bir ceylanınki gibi merak dolu bir kızdın. Seni hemen o an tutup kendi mağarama götürmek istedim, ama çok gençtin. Dürüst bir davranış olmazdı bu. Sonra, bir yıl bile geçmeden Kyle Masters'ı tanıdın. Kendimi top-

layıp neler hissettiğimi sana anlatmama fırsat kalmadan seni çaldı benden ve evlendi seninle.»

Jan, «Don, üzgünüm,» diye fısıldadı. «Gerçekten bilmiyordum... o sırada. Eğer bilseydim, belki...»

Don başını sallayarak elini çekti. «Hiçbir şey fark etmezdi. Bir kez birbirinizi gördükten sonra, ikiniz için de yeryüzünde başka hiç kimse yok gibiydi. O yüzden, seni tekrar Vancouver'da gördüğümde gözlerime inanamadım. Kalabilecek bir yer arıyordun, şeye kadar...»

«Bebeğimi doğurana kadar,» diye yumuşak bir sesle tamamladı Jan. Başvurduğu her yerden eli boş döndüğü bir sırada onu kendi evinde barındıran Don olmuştu. Rahatça oturup doğumu beklemesinden başka hiçbir şey istemeyen Don'dan başka kimse ona başını sokacak bir yer vermeye yanaşmamıştı. Jan'i hastaneye götüren ve Robbie doğana kadar saatlerce bekleyen; eve dönüşün şerefine, kaldığı daireyi çiçeklerle süsleyen de Don'du. Jan çocuğuyla birlikte başka bir yere taşınmak istediğini söylediğinde fazlasıyla üzülmüştü Don, ama evlenmeden önce çalıştığı işin hâlâ boş olduğunu söyleyip şirkete dönmesini sağlamıştı. Jan ona olan minnet borcunu çalışarak ödemeye kararlıydı.

«Kyle ile aranızda ne geçtiğini hiç anlatmadın bana,» diye Jan'i daldığı düşüncelerden sıyırdı Don.» Ayrıntıları anlatmanı hiçbir zaman istemedim senden, üstüme vazife olmadığını biliyordum. Gene de geceler boyu uyanık yatıp, bir daha karşıma çıkarsa, Kyle Masters'a neler yapacağımı planladım durdum?» Sesinde zalim bir

ton belirmişti. «Ama şimdi biraz daha fazla şey bilmek istiyorum, Jan. Böylece, oraya gittiğinde neyle karşılaşacağını tahmin edebilirim.»

Jan kafasına üşüşen anılar yüzünden üzüntüyle kararan gözlerini boşluğa dikti. Yılların etkisiyle yıpranmış kütüklerden yapılma eski, büyük evi; oturma odası olarak kullanılan çok büyük iç salonu, onun bir yanındaki yemek odasını, öte yanındaki Kyle'ın çalışma odasını görüyordu şimdi. Çalışma odasının hemen yanında, kıvrılarak yukarı çıkan merdivenlere gelmeden önceki küçük oturma odasını hatırladı. Kyle, büyükannesinin artık o odaya ihtiyacı kalmayınca, oranın Jan'in olacağını söylemişti.

«Anlatacak fazla bir şey yok, Don. Kyle'ın üniversiteden arkadaşı Paul Steel, Noel'i bizimle geçirmek için geldiğinde altı aylık evliydik. Kardeş gibiydi ikisi. Görünüşleri bile benziyordu. Koyu renk saçlar, koyu renk gözler... Vücut yapıları bile aynıydı. Yalnızca, Kyle, Paul'den biraz daha uzundu. Ama kişilikleri tümüyle farklıydı. Paul'ün değil yarını, bir saat sonrasını bile düşündüğünden şüpheliyim. Ama Kyle...» Jan bir an duraksadı. «Kyle bir şey yapmadan önce her noktayı dikkatle düşünür. Beni birkaç haftadır tanıdığı halde evlenme teklif etmesine kendisi de şaştı sanırım. O yüzden, daha sonra olan şeyi, daha doğrusu onun, olduğunu düşündüğü şeyi biraz bekliyordu.»

Don ona doğru eğildi. «Paul'le birbirinize âşık olduğunuzu mu düşündü?»

Jan üzüntüyle başını salladı. «Evet. Üniversitede okurlarken Paul, Kyle'ın ilgilendiği her kızı elde etmeyi başarmış. Noel tatili boyunca bun-

dan söz edip güldük. Bir gece her zamankinden çok içen Paul, Kyle'a, beni de kolayca elinden alabileceğini söylediğinde, şaka yapıyor diye düşündüm. Kyle hiçbir şey söylemeden o kendine has tebessümüyle gülümsedi, ama sonra, Paul'ün bu tebessümü meydan okuma olarak değerlendirdiğini fark ettim.»

«Paul dediğini yapacağını ispat etmeye çalıştı, öyle mi?» Don kulaklarına inanamıyormuş gibi kaşlarını çatmıştı.

Jan 'evet' dercesine başını salladı. «Bunun bir önemi olmadığını düşündüm. Kyle kendisini sevdiğimi biliyordu, benim her şeyimdi o.» Acı bir tebessümle kıvrıldı dudakları.» Yetimhanede ve bakıcı ailelerin yanında büyümüşsen ve soyadın gerçekten Brown mı, yoksa Smith mi, bilmiyorsan, yalnız hayatını değil, adını da seninle paylaşan bir erkek tarafından sevilmek gerçekten değerli bir şeydir. Zaten...» Dudağını ısırarak sustu Jan.

«Daha fazla anlatma,» dedi Don.

Jan omuzunu silkti. «Gerisini de dinlesen iyi olur. Kyle birkaç gün evden uzaklaşmak zorunda kalmıştı. Adamları çağırmışlardı. Bilirsin, çok soğuk olur oralar. İneklerin su içtiği göletler donduğu için hayvanlar birer ikişer ölüyordu. Kyle birkaç adam alıp buzları kırmaya gitmişti.»

Anıların ağırlığıyla ürperen Jan ifadesiz bir sesle devam etti. «Kyle yokken Paul bana dokunmadı. Hatta arkadaşlığından hoşlandım bile diyebilirim, Kyle'ın büyükannesi bizi bir an bile yalnız bırakmıyordu çünkü. Ama, Kyle'ın döndüğü gece Paul odama geldi. Arabanın sesini

duymuştu. İkimizi yatak odasında baş başa bulmasının güzel bir şaka olacağını düşünüyordu.»

Don usulca küfür etti. «Ama Kyle bunu şaka olarak kabul etmedi, değil mi?»

Neşesiz bir tavırla gülümseyen Jan, «Hayır,» dedi. «Yatak odasına gelip, incecik bir gecelik giymiş karısının, en iyi arkadaşı tarafından öpüldüğünü gören bir erkek ne yapar? Ben... ben Paul'ü itmeye çalışıyordum, ama Kyle bunu ben şey yapıyormuşum gibi değerlendirdi... şey...»

«Seni tanımıyor muydu?» diye patladı Don. «Tanrım, altı aydır evliydiniz! Bir arkadaşı her zaman yaptığı şakalardan birini tekrarladı diye Kyle inanamazdı, böyle...»

Jan sözünü kesti onun. «Anlamıyorsun, Don. Paul'ün elinden aldığı kızların hiçbiri önemli değildi Kyle için, ama karısı söz konusu olunca iş değişiyor. İçin için, benimle evlenmekte fazla aceleci davrandığını düşünüyordu sanırım; gördüğü şey, budalaca davrandığına inanmasına neden oldu. Kyle Masters gibi bir erkek, kendi kendine bile olsa, budala kabul edilmeye dayanamaz, gururu kaldıramaz böyle bir şeyi.»

«Bu yüzden seni kovdu o da.»

Jan bir an duraksadı. «Evet. Paul ve ben ertesi sabah erkenden terk ettik orayı.» Silvercreek'teki o son gece yaşadığı dehşeti Don'a bile anlatamazdı. Daha önce ateşli, ama nazik ve yumuşak bir şekilde sevişerek Jan'i aşkın doruklarına çıkaran kocası, ona sahip olduğu o son gece soğuk ve duygusuzdu. Robbie'ye hamile kalmasıyla sonuçlanmıştı o gece. Cezalandıran bir nefretten doğacaktı oğulları... Kyle'ın, Silvercreek'teki Masters adını sürdürmesini iste-

yeceği oğul...

Don'un sesi düşüncelerini bölünce şaşırdı. «Ne... ne dedin?»

«Kyle'ın, Robbie'nin kendi oğlu olduğunu bilmesine gerek yok dedim,» diye sabırla tekrarladı Don. «Paul Steel'in de çocuğun babası olma ihtimali var, Kyle'ın düşündüğü kadarıyla.»

Jan ürkmüştü. Koyu mavi gözlerini Don'un açık renk gözlerine dikti. «Kyle bilir. Korkunç, keskin bir zekâsı vardır; doğum için geçen süreyi iki saniyede hesaplar.»

Don, Jan'e bakarak düşünceli düşünceli çenesini ovuşturdu. «Eylül yerine ekimde doğduğunu söylersen şüphelenmez.»

Genç kadın, söylenen şeyi anlamıyormuş gibi baktı bir an, sonra eliyle 'boşver' der gibi bir hareket yaptı. «Anlar, Don. Robbie onun esmerliğini almış, aynı koyu renk göz ve saç, aynı esmer ten... Robbie'yi görünce hiç şüphesi kalmaz.»

«Kyle ile Paul'ün renklerinin benzediğini söylemedin mi sen? Robbie, Kyle'ın olduğu kadar, Paul'ün de çocuğu olamaz mı?»

Don'un yumuşak sesi bilinçaltına girerek farkına varmadan etkilemeye başlamıştı Jan'i. Bu düşünce daha önce hiç aklına gelmemişti, ama doğruydu Don'un söyledikleri. Robbie koyu renk saçlarını ve gözlerini Kyle'dan olduğu kadar Paul'den de almış olabilirdi pekâlâ. Yalnız kendisi oğluyla kocasının o insanı harap edecek kadar tatlı gülümsemelerinin, gülümsemeden önce kaşlarını hafifçe oynatmalarının birbirine ne kadar benzediğini fark edebilirdi. Karmaşık bir oyuncakla oynarken kaşlarını dikkatle çatan

Robbie'nin hatlarının babasınınkini ne kadar andırdığını yalnız kendisi görebilirdi. Oğlunun küçük, tombul ayaklarının küçük parmaklarının hafif, ama belirgin içe ve dışa doğru kıvrılışı bile Kyle'ınkinin aynıydı.

«Ama Noel!..» diye patladı Jan. «Robbie'yi Noel'de yabancıların yanında bırakamam!»

Don kaşlarını kaldırdı. «Yabancıların ha? Hilda'yla Johann'ı yabancı olarak niteleyemezsin.»

«Ama...» Jan'in sesi hafifledi ve sonra sustu. Robbie'nin Hilda'ya ve onun gürültülü, kalabalık ailesine kendisine olduğundan çok daha fazla alıştığını, istemeyerek de olsa kabulleniyordu. İki yaşının aklıyla, oğlu, bütün zamanını Svensen ailesiyle geçirdiğini farkediyordu. Dürüst davranacak olursa, Robbie'nin, tüm Noel'i Svensen'lerle birlikte geçirmekten çok mutlu olacağını kabul etmesi gerekecekti. Oğlu, neşeli, hareketli bir ortamı, kendisine tapan annesiyle baş başa olmaya tercih ederdi tabii.

«Bak, kendini asla olmayacak bir şey gerçekleşecekmiş gibi sürekli heyecanlandırmana gerek yok.» Don'un sesi, iş görüşmeleri dışında alışılmamış bir kesinlikteydi. «Kyle seni istiyor... ekibi de... iki hafta içinde... o zamana kadar hiçbir şey hazır edilemez. Uyduruk bir Noel yemeği sahnesi hazırlayabiliriz pekâlâ. Zamanında dönüp, Noel tatilini Robbie'yle geçirebilirsin o zaman.»

Jan usulca sordu. «Ya Kyle buna yanaşmazsa?»

Don omuz silkti. «Biz de her şeyden vazgeçeriz. Kimbilir, bu kararı vermeden önce bir şeyler olur belki.»

İ K İ N C İ B Ö L Ü M

Don'un ümitlerinin aksine, başka hiçbir iş teklifi gelmemişti. Jan on gün sonra bavullarını topladı; oğlunu kucaklayıp yüzünü parlak siyah saçlarına gömdü. Bu ayrılığın da her sabahkilerden biri olduğunu düşünen Robbie annesinin kollarından sıyrılıp koca gözlerinde şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

Hilda, «Merak etme,» dedi yumuşak bir sesle. «Kendi çocuğum gibi bakacağım ona, biliyorsun.»

Jan gözyaşları arasında gülümsedi genç kadına. Oğlunun tombul yanağına bir öpücük kondurduktan sonra, «Biliyorum, Hilda,» diye hıçkırarak Robbie'yi ona uzattı. «Elimden geldiği kadar sık telefon edeceğim. Bir hafta sonra dönerim.»

Arkasına bakmadan evden çıkıp film kamyonunda kendisini bekleyen Don'un yanına oturdu.

Don, Jan'in gizlice silmeye çalıştığı gözyaşlarını görmezliğe geldi. Tüm dikkatini kentten çıkıp ufukta görünen dağlara doğru giden yola vermiş gibiydi. Jan görmeyen gözlerle önünde uzanan yola bakıyordu. Aldıkları her kilometre, kalbindeki acıyı artırıyor gibiydi.

Acı ve mutsuzluk, Jan'in iyi tanıdığı bir arkadaştı aslında. Doğumundan birkaç gün sonra

annesi tarafından terk edilmiş, gençliğini yetimhanelerde ya da kimisi sevgi dolu, kimisi katı, hissiz ailelerin yanında geçirmişti. Soyadı sonradan verilmişti ona; maceraperest bir anneden kendisine kalan tek miras, adıydı. Jan, birbirine çılgınca âşık, ama evlenmeleri olanaksız bir çiftle ilgili hayaller kurmaktan çoktan vazgeçmişti.

Geçmişi, Jan'in insan olarak bir değeri bulunduğu, sevip sevilmeyi becerebileceği konusunda kendine güvensizlik duymasına neden olmuştu. Bu yüzden, Kyle Masters hayatına girdiğinde, böyle bir erkeğin tüm yaşamını onun yanında geçirmek istediğine inanmakta güçlük çekmişti.

Güçlü, yakışıklı, kuvvetli, Cariboo bölgesinde yüzbinlerce dönüm toprağa sahip, Kanada'nın batısındaki bu vahşi bölgeye ilk yerleşen öncülerin soyundan gelen Kyle... Pek çok kadının hayalindeki ideal erkek... Ama ona delice her şeyiyle âşık olmasının tek nedeni bu özellikleri değildi. Aslında bunlar çok az etkilemişti Jan'i. Onu asıl etkileyen, Kyle'de keşfettiği yumuşaklık, tatlılıktı. Kyle, içinde yaşadığı dünyadan, erkeklerin güçlü, kadınlarınsa bağımsız ve dayanıklı olduğu o dünyadan saklıyordu bu yumuşak yanını. Büyükannesi de o dünyanın kadınlarından biriydi. Çok küçük yaşta annesini ve babasını kaybeden torununu kendine özgü sert yöntemlerle büyütmüştü.

Jan içini çekerek Fraser Vadisi'nin hızla değişen manzarasını seyretmeye koyuldu. Yaşlılığın verdiği hırs ve açgözlülükle sımsıkı yapıştığı Kyle'ı kendi katı kurallarına göre yetiştirmişti Esmeralda Masters. Kyle'ın seçtiği genç geline

karşı çıkmıştı. Çünkü Janice Brown çiftlik hayatına alışık değildi, çünkü torunu için, o daha küçük bir çocukken seçtiği eş değildi.

Elena Pearson'ın hayali gözlerinin önünde belirince bir kez daha içini çekti Jan. Sarışın, güzel ve en yakındaki komşu çiftlikte büyüdüğü için o hayatı iyi bilen Elena, Kyle için, kentte büyümüş Jan'den çok daha uygun bir eş olarak görülmüştü. Daha ilk karşılaşmalarında, oldukça belirgin bir küstahlıkla, Jan'in Kyle'ın yaşamında büyük bir hata olduğunu ima etmişti. Kyle sanki birbirlerini hiç sevmemişlercesine Jan'i hayatından çıkarıp attığında, kimbilir ne kadar mutlu olmuştu Elena. Birbirlerini hiç sevmemişlercesine... Paylaştıkları büyük yatak odasında geçen tutku dolu geceler hiç olmamışçasına... ay ışığında yüzdükleri gölün kıyısında, kumsalın üstünde, içlerindeki aşkın ateşiyle söndürdükleri ani arzular hiç belirmemişçesine...

Don'un da söylediği gibi, belki de Kyle ile arasındaki bağları koparmanın zamanı gelmişti. Boşanma ve yeniden başlama... Don'la mı? Don yıllardır âşıktı ona, Jan de seviyordu Don'u. Her akşam eve gelen babalarını karşılayan Hilda'nın çocuklarını taklit eden Robbie de Don'a 'baba' diyordu. Don'un defalarca yaptığı öneriyi kabul edip hayatını onunla paylaşması yanlış mı olurdu? Belki zamanla, Kyle'ın öpücüklerinin içinde yarattığı onunla tek vücut olma arzusunu Don'un öpücükleri de yaratırdı.

Film ekibiyle, daha önce kararlaştırdıkları bir lokantada buluştular. Jan'in aşırı duyarlı halini fark etmiş gibi, adamlar yemek boyunca havadan sudan konuştular. Hepsi Kyle'ı tanıyordu

ve bu evliliği onaylamadıklarını da belli etmişlerdi. Ama hiçbiri Jan'in birden Capital Films'e geri dönüşü ve Robbie'nin varlığı konusunda bir tek söz söylememişti. Belki Don'un yaptığı açıklama, belki de Jan'in kendisiyle ilgili konulardaki katı mahremiyeti sağlamıştı bunu.

Gitmek üzere kalktıklarında, Hank, «Mary bu gece değişik bir yemek yememiz için bazı malzemeler hazırladı,» dedi. «Baharatlı bir Meksika yemeği. Pişirilmesi konusunda sanırım sana güvendi, Jan.»

«Bir şeyler yapmaya çalışırım.»

Solgun kasım güneşine çıktıklarında, John French, «Belki ev sahibimiz acır da, bu akşam yemeğe çağırır bizi,» dedi. Jan'in dikkatle kendisine baktığını görünce, hafifçe kızardı.

Jan sakin bir tavırla, «Senin yerinde olsaydım, bu davete pek güvenmezdim, John,» dedi.

«Özür dilerim, Jan. Bir an unuttum... yalnız ev sahibimiz değil, senin...»

«Kocam,» diye tamamladı Jan. Tek tek hepsinin yüzüne baktı. «Silvercreek'e gittiğimizde, hepinizin aynı unutkanlığı göstermeniz iyi olur. Benim için bu da ötekiler gibi bir iş, her ne kadar, bu arada bazı özel işlerimi halletmek istiyorsam da...»

Don hızla başını çevirip soran gözlerle Jan'e baktı. Sonra, binmesi için kamyonun kapısını açarken, «Bu unutma işi Robbie'yi de kapsıyor,» dedi. «Gerçi Masters'ın oğlu değil, ama kendi çocuğu olduğunu iddia edip Jan'in başını ağrıtabilir.»

Yeniden yola çıktıklarında, Jan sesini çıkarmadan oturdu bir süre. Sonunda, hafif bir sesle,

«Ben... onlara yalan söylemekten nefret ediyorum,» dedi. «Gerekli miydi böyle söylemen?»

Don yan gözle ona baktı. «Evet. Bu adamların hepsi baba, Jan. Oğlunu sakladığını öğrenirlerse, hepsi Kyle'dan yana çıkarlar.»

Jan yeniden sessizliğe gömüldü. Kendini geçmişe götüren bu yolculuk, düşüncelerini karmakarışık etmişti. Ölüp gömüldüğünü sandığı geçmiş... Silvercreek'teki o son gece Kyle onu bir daha görmek istemediğini açıkça belli etmişti. Neden şimdi geri istiyordu peki? Hem evli, hem bekâr olma durumundan bıkmış mıydı acaba? Bir başkasıyla evlenmek mi istiyordu yoksa? Öyleyse, herhalde Elena'yla evlenirdi. Bu düşüncenin verdiği acıdan korunmak istercesine Don'a döndü genç kadın.

«Demin söylediğim sözde ciddiydim, Don,» dedi. Sesi alışılmıştan yüksek çıkmıştı. «Kyle ile olan sorunumu tamamen halledeceğim. İstediği buysa, boşanırım ondan.»

Don gözlerini yoldan ayırmadı; ama kaşları hafifçe kalkmıştı. «Senin de belirttiğin gibi, Jan, eğer istediği yalnız bu olsaydı, seni yanına gitmeye zorlamaya gerek duymadan, gereken işlemleri başlatırdı.»

«Onu tanımıyorsun,» diye acıyla söylendi Jan. «Nazik, cömert ve sevgi dolu olabilir. Ama kişiliğinin bir başka tarafı var ki... Boşanmak için bir girişimde bulunmadığım için, hâlâ ona aldırdığımı sanıyor olabilir.»

«Aldırıyor musun peki?»

Jan kulaklarına inanamıyormuş gibi baktı ona. «Ne demek oluyor bu? Karısına ölümsüz aşk yeminleri eden, ama bu aşk sınandığında,

onun suçsuzluğuna inanmayan bir erkeğe nasıl hâlâ aldırabilirim?»

«Bilmem,» diye omuz silkti Don. «Kadınlar garip yaratıklar. Duygularını harekete geçiren ilk erkeği sevmeye devam ederler genellikle.»

«O zaman ben bu kuralın dışındayım.» Jan dimdik oturup, kızgın gözlerle dışarıyı seyretmeye koyuldu. «Sana, sözlerimin ciddi olduğunu söyledim. Kyle'a ne istediğimi söyleyeceğim ve... hayatımdan tamamen çıkıp gittikten sonra, hâlâ beni istiyorsan, o zaman...»

Don sözünü kesti. «Sonradan pişman olacağın sözler verme, Jan.» Sert sesi, sözünü tutmaması halinde çok kırılacağını açıkça belli ediyordu. «Bu kadar bekledim. Birkaç hafta daha katlanırım.»

Elli, altmış kilometre sonra sola dönene kadar hiç konuşmadılar. Artık Masters arazisinin içinde yol alıyorlardı. Kuzeydeki yazlık otlaklardan getirilen sığırlar iki yandaki çayırlara yayılmışlardı. Yolun iki yanında kilometrelerce uzanan onarılmış çitleri gören Jan istemeye istemeye Kyle'ın birinci sınıf bir çiftlik sahibi olduğunu itiraf etti. Sürekli ve iyi işçi bulunamadığını öğrenmişti kısa evliliği süresince, işin çoğunu Kyle kendisi yapıyordu. Üç yıl önce çiftlikte sürekli çalışan yedi adam vardı. İşçilerin sayısı, gezgin çobanların katılmasıyla zaman zaman artıyordu.

Çiftlik evlerinin bulunduğu bölgeye yaklaştıkları zaman, genç kadının kalp atışları hızlandı, ama ev görününce birden kasvetli bir uyuşukluk hissetti. Bütün dileği, bu duygusuz halinin Kyle ile karşılaştıklarında da devam etmesiydi.

Ondan ne kadar nefret ederse etsin, kinin uzaktan beslenmesinin daha kolay olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Eve iyice yaklaştıklarında, gözleri şaşkınlıkla açıldı. O çok iyi bildiği yapıydı bu, ama öylesine değişmişti ki, hızla içini çekti. Ev, uzun kış gecelerinde Kyle ile birlikte ateşin başında yaptıkları belirsiz plana benziyordu şimdi. Binanın tarihi niteliklerini bozmadan içte ve dışta yapacakları değişiklikleri planlarlardı o kış gecelerinde... sık sık öpücüklerle kesilen ve kâğıdın kalemin bir kenara itilmesiyle sonuçlanan konuşmalardı bunlar...

Evin önünde uzanan çimenlikte, Jan'in bir zamanlar hayallediği kış çiçekleri dikiliydi. Binayı oluşturan sağlam kütükler yeni cilalarıyla parlıyordu. Panjurlar, geniş verandanın tavanını tutan sütunlarla aynı limon sarısına boyanmıştı. Yıpranmış, eski ön kapı, sedir ağacından yapılmış yenisiyle değiştirilmişti. Don kamyonu pırıl pırıl boyalı kırmızı-beyaz çiftlik binalarının yanındaki açıklığa doğru sürerken, Jan'in kalbi yeniden çılgınca çarpmaya başladı. Kyle birlikte tasarladıkları tüm değişiklikleri aynen uygulamıştı... Hâlâ kendisini düşündüğü anlamına gelmesi mümkün müydü bunun? Jan'e ne kadar yanlış davrandığını, nasıl pişman olduğunu gösterme yolu muydu bu?.

Kamyondan inip ahırlardan birinden çıkan iki kişiyi gördüğü anda, bu düşüncelerin hepsi silindi kafasından. Kyle'ın esmerliği yanında Elena'nın sarı saçlarını fark etmemek imkânsızdı. Kyle'ı gördüğü anda tüm vücudunu saran titreme, kocası kendisine doğru gelirken azaldı

ve gözlerinde buz gibi bir ifade bırakarak tamamen kayboldu. Elena şimdiden Kyle ile birlikte mi yaşamaya başlamıştı? Ama büyükannesi Kyle'ın böyle bir şey yapmasına asla izin vermezdi.

Bu düşünce, kocasının, kıymet biçermiş gibi kendisini süzen gözlerinin içine soğukkanlılıkla bakmasını sağladı. Erkeğin ağzının iki yanındaki çizgiler hatırladığından daha derindi. Jan'i ihtirasın hayal bile edemediği doruklarına çıkaran o ağız...

«Nasılsın, Kyle?» diye sordu soğuk bir sesle. «Ya sen, Elena?»

«Çok iyiyiz,» diye aynı soğuklukla cevapladı sarışın kız. Bir yandan da, Kyle'ın koluna girdi. «İyi görünüyorsun.» Jan'in üzerindeki kırmızı pantolon takımı süzüyordu.

Don yanına gelince Jan, «Don McLeish'i hatırladın mı, Kyle?» diye sordu.

Karşılaştıklarından beri ilk ağzını açan Kyle, «Hem de çok iyi,» dedi. Jan'i korurcasına yanında duran Don'a baktı. Elini uzatırken, dudakları hor görüyormuş gibi alaylı bir ifadeyle hafifçe kıvrıldı. Don'un, elini uzatırken bir an duraksadığını fark etmişçesine gülümseyişi derinleşti ve parlak beyaz dişleri düzgün dudaklarının arasından göründü. «Silvercreek'e hoş geldin, McLeish... hazırlık görüşmesi için yalnız Jan'in geleceğini düşünmüştüm.»

Jan, Don'un duygusuz, sakin yüzüne keskin bir bakış fırlattı ve elinde olmadan, «Ama ben sandım ki...» dedi. Bakışları Don'un ifadesiz yüzünden Kyle'ın gözlerindeki çelik gibi sert ifadeye kayınca sustu.

«Jan'i ekibin bir parçası olarak istediniz.» Don uzaktan gelen motor sesini duyunca, başını o yana çevirdi. «Ekibin geri kalan kısmı da şimdi geldi.»

Krem rengi karavanın kamyonun yanına park etmesini kısık gözlerle izledi Kyle. «Anlaşma, tüm ekibin Noel'de, Jan'le ben ayrıntıları saptamamızdan sonra geleceği şeklindeydi.» Jan, Elena'nın Kyle'ın kolundan çıktığını fark etti.

«Bir film şirketi bir takım gibi çalışır, Mr. Masters. Ya hepimiz birlikte geliriz, ya da hiçbirimiz gelmeyiz.»

İki erkek bir an göz göze geldiler, sonra Kyle ilgisizce omuz silkti. «Jan'le ben bir anlaşmaya varana kadar adamlarınızın boş oturmasını istiyorsanız, sizin bileceğiniz şey.» Bir an Jan'e baktı. «Ahırın yanına park edebilirsiniz. Su da var. İşçi yatakhanesinden de yararlanabilirsiniz.»

«Teşekkürler.» Don arkadaşlarının yanına gitmeden genç kadına döndü. «Geliyor musun, Jan?»

«Bir iki dakika sonra, Don. Sen git. Kyle ile konuşacağımız şey uzun sürmez.»

Elena, kocasıyla yalnız konuşmak istediğini anlamamış gibiydi. Kyle, «Eve gidelim de bir kahve iç,» dedi.

Ters bir sesle, «Bütün ekip sıcak bir şey içmekten memnun olurdu, eminim,» diyen Jan, ikisinin önünden eve doğru yürüdü. Kapının önüne gelince, Kyle'ın açması için durakladı.

Antre kapısından girdiği anda, Jan nefesini tuttu bir an, sonra koyverdi. Oturma odası olarak kullanılan eski salon tümüyle gitmiş, yerine

yepyeni bir şey gelmişti... Kyle ile ikisinin birlikte planladıkları, birlikte hayalledikleri salondu bu. Eski tip şöminenin yerinde, tavana kadar yükselen taştan yapılma bir yenisi vardı. Koca kütükleri alacak büyüklükteki bu ocak bütün odaya hükmediyor gibiydi. Beyaz koyun ve siyah ayı postları, cilalı tahta döşemenin üzerine serilmişti. Üst kata çıkan geniş merdiven ateş rengi bir halıyla kaplıydı.

Jan dili tutulmuş gibi Kyle'a baktı. Bir açıklama yapmasını istermişçesine, gözleriyle yalvarıyor gibiydi. Aralarındaki bu sessiz konuşma başlangıcı, Elena'nın sesiyle bozuldu.

«Değişiklik hakkında ne düşünüyorsun, Jan?» Tekrar Kyle'ın koluna girdi. «Tam istediğimiz gibi olması için oldukça uğraştık, değil mi, Kyle?»

«Bazı... sorunlar çıktı,» diye ağır ağır konuştu Kyle. Gözlerini Jan'inkilere dikmişti. «Silvercreek'in yeni halinden hoşlandın mı?»

Jan uykudan uyanıyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak bakışlarını kaçırdı. «Çok... etkileyici. Ama bütün bu değişikliklere büyükannen ne der?»

«Hiçbir fikrim yok,» diye yumuşak bir şekilde cevap verdi Kyle. «On sekiz ay önce öldü.»

«Oh, üzüldüm.» Esmeralda'nın ölüm haberine gösterdiği formalite icabı üzüntü, yaşlı zorbaya duyduğu hoşnutsuzluğu yansıtıyordu. Kin dolu bir şekilde hayatlarına müdahale etmemiş olsaydı, kimbilir evlilikleri şu anda nasıl olurdu!

Kyle'ın, yatak odasına gelip Paul'le onu bir arada bulmadan önce büyükannesiyle konuştuğu, kapıyı açtığında yüzüne yerleşmiş olan za-

lim ve korkunç ifadeden belliydi. Büyükannesi, yokluğu sırasında Jan'le Paul arasında tutkulu yaklaşmalar olduğu yolunda onu doldurmuş muydu acaba? İçini çekti. Bunun artık ne önemi vardı? Yaşlı kadın ölmüştü... Bir zamanlar Kyle ile aralarında var olan aşk kadar ölüydü o da.

«Hannah'a kahve yapmasını söyleyeyim,» diyen Kyle şömineyi tutuşturup, alevler iyice canlanana kadar bekledikten sonra evin arka tarafındaki mutfağa doğru yürüdü.

Jan, Elena'ya bakmadan, «Yılın bu mevsiminde buranın ne kadar soğuk olduğunu unutmuşum.» diye mırıldandı.

«Asıl soğuk, kar yağınca olur. Ama sen o zaman burada olmayacaksın, değil mi?»

Gözlerini bir an için alevlerden ayıran Jan sordu. «Nasıl oluyor da bu kadar emin olabiliyorsun bundan?» Kendisinden beş yaş büyük olmasına rağmen, Elena'nın cildi kusursuzdu.

«Kyle aranızdaki işi bitirmek istiyor, böylece biz... böylece dilediği şekilde yaşayabilecek.»

«Seninle mi?» Elena'nın yüzünün kızardığını gören Jan, kendisiyle tanışmadan yıllar önce Kyle'a göz dikmiş olan bu kadını altetmekten dolayı buz gibi bir tatmin hissi duydu. Tıpkı bir yengeç gibi, tırnaklarını geçirdiği avı gönül rızasıyla bırakmaktansa kolundan olmayı yeğliyordu Elena.

«Evet,» dedi açıkça. «Kendimi bildiğimden beri Kyle'ı seviyorum. Şimdi, seninle yaşadığı felaketten sonra hiç kimsenin ona benden daha iyi bir eş olamayacağını anladı.» Acıyormuş gibi süzdü Jan'i. «Bir çiftlik sahibinin eşi olma-

nın neye benzediği hakkında hiçbir şey bilmiyordun, değil mi?»

«Bir eş olmak hakkında sen bir şey biliyor musun?» Jan, Elena'nın yüzünün daha da kızardığını gördü. Ama kız çabucak topladı kendini.

«Bu doğal olarak öğrenilir, değil mi? Ama yabancı bir çevreye uymak başka şey.»

Jan dilinin ucuna gelen acı sözleri yuttu. Onun yerine, gözlerini odada gezdirdi. Eskisinden çok farklı, ama insanın canını yakacak kadar tanıdık bir yer olmuştu... üç yıl önce kafasında bulanık bir resim gibi olan o bildik görünüm...

«Yaptığımız değişiklikler hakkında ne düşünüyorsun?» Ateşten uzaklaşan Elena yumuşak yastıklarla dolu bir koltuğa gömülürken, meydan okurcasına konuşmuştu.

«Sizin yaptığınız ha?» diye bir kaşını kaldırarak, inanmaz bir tavırla sordu Jan.

Elena güldü. «Kyle kadar meşgul birinin bu işleri de denetleyebileceğini düşünmüyorsun herhalde. Ne istediği konusunda çok belirgin fikirleri vardı, ama işin yapılıp yapılmadığını kontrol etmeyi ben üstlendim.»

'Evet, çok belirgin fikirleri var,' diye düşündü acıyla Jan. Evin nasıl görünmesi gerektiği konusunda şurada, ateşin önünde ikisinin birlikte geliştirdikleri fikirler! Artık hor gördüğü karısıyla birlikte tasarladıkları her şeyi en ince ayrıntısına kadar gerçekleştirmesinin nedeni neydi acaba? Karşılaştıklarında, değer biçercesine üzerinde dolaşan buz gibi bakışlarında, kendisine aldırdığını, Paul konusundaki yanılgısını kabullendiğini anlatan hiçbir şey yoktu. Jan hafifçe içini çekti. Bütün bu zaman içinde mantıksız

nefretini besleyip büyütmüş olması ve birlikte planladıkları evin zevkini bir başka kadının süreceğini göstererek Jan'e işkence etmek istemesi ihtimali daha fazlaydı.

Hafifçe başını çevirip, çay tepsisiyle içeri giren Kyle'a baktı. Tepsideki zarif porselen çay takımı, odanın sert, güçlü ihtişamına hiç uymuyordu. Kocasının bir zamanlar çok sevdiği büyük kahverengi seramik kahve kupalarına ne olmuştu acaba? Jan, kendi hayatı gibi onları da parçaladığından şüphe etmiyordu.

«Kahveleri koyar mısın, Elena?»

Jan aksi bir tavırla, dumanı tüten fincanı alıp yanındaki koltuklardan birine oturdu. Kyle'ın gözlerinin eskisine oranla daha da olgunlaşmış olan vücudundan ayrılmadığının farkındaydı. Kyle ceketini çıkarmıştı. Jan, kırmızı kareli gömleğin içindeki sırım gibi vücudun eskisinden farksız olduğunu görüyordu... belki eskisinden de iyi... Kocasının yüzü, hatırladığından daha sert görünüyordu.

Jan bir şeyler yeme önerisini reddedince, Elena, «Ne demek istediğini anlıyorum,» dedi. Tabağı anlaşılmaz bir ifadeyle koltuğun bir köşesinde oturan Kyle'a uzattı. «Kilo almışsın şeyden beri...» Zarif bir tavırla sustu. Ama Kyle'ın söylediklerini duyunca kaşları çatıldı.

«Çok iyi görünüyorsun, Jan. İş kadını olmak sana yakışmış.»

Jan, kocasının içine işleyen sesinin yarattığı duygularla mücadele ediyordu. Bu derin, erkeksi sesin kendisini etkilememesi için bir robot olması gerektiğini düşündü. Bir zamanlar bu adamın aynı sesle kulağına fısıldadığı aşk sözcük-

lerini düşünmemeye çalıştı. O sözcükler, paylaştıkları yatak odasının duvarlarına sinmiş olmalıydı. İlk kez seviştikleri o oda ne olmuştu acaba? Kendisini süzen iki çift gözün varlığını fark edip toparlandı.

«Ben... işimden çok hoşlanıyorum,» diye mırıldandı. Sonra Kyle'ın gözlerinin içine bakarak, «Birlikte çalıştığım insanları da seviyorum,» dedi.

Kyle'ın ağzının bir köşesi, gülümsermiş gibi kıvrıldı. «Özellikle, birlikte geldiğin kişiyi mi?..»

«Don bana karşı çok iyi davranmıştır.» Sesi boğuk çıkıyordu. Usulca, «Yardıma ihtiyacım olduğu sırada yanımdaydı,» dedi.

«İhtiyaç duyduğun zaman erkek bulmak senin için hiçbir zaman sorun olmamıştır, değil mi?» Kyle öylesine içten bir tavırla konuşmuştu ki, Jan buna inanamıyormuş gibi soluğunu koyverdi ve aynı anda Elena'nın tatmin olmuş gibi hafif bir ses çıkardığını duydu. Ama sarışın kadının zaferi çok kısa sürdü.

Kyle, Elena'ya dönüp sert bir sesle, «Çiftliğine dönüp şirketin alıcısıyla görüşmen gerekmiyor muydu senin?» dedi. Tavrı öyle kaba, bakışları öyle uzaktı ki, Elena gözü korkmuşçasına birden ayağa fırladı.

«Evet, ben... gitmem gerek sanırım. Gitmeden önce tekrar görüşeceğimize eminim, Jan.»

«Pek sanmam.» Kyle'ın kırıcı sözlerinden sonra sesini denetlemek zor geliyordu Jan'e.

Kocası Elena'yı yolcu edip geri dönünce, «Benim de gitmem gerek, Kyle,» dedi. «Adamlar...»

«Otur oturduğun yerde! Adamlar bekleyebilir!»

Şaşıran Jan tekrar koltuğa çöktü. Ateşin önünde duran Kyle'ın ince, uzun vücuduna diktiği gözleri kopkoyu kesilmişti. Kyle'ın yüzündeki sert çizgiler, onu otuz iki yaşından çok daha yaşlı gösterecek şekilde derinleşmişti. Tekrar konuştuğunda, söyledikleri, Jan'in gözlerinin hayretle açılmasına neden oldu.

«Don McLeish ne ifade ediyor senin için?»

«Don mu?» diye şaşkınlıkla sordu. Sonra Kyle'ın kendisine hiçbir konuda bir şey sormaya hakkı olmadığı geldi aklına. Nefretten doğan bir ihtirasla, aşk ve sevgi duymadan kendisine sahip olduğu gece bu hakkını kaybetmişti Kyle. «Don ve ben mümkün olan en kısa zamanda evleneceğiz şeyden sonra...»

«Benden boşandıktan sonra mı?» Sesi değişmişti. Alay ederek, «Boşanmayı düşünmen epey zaman aldı,» dedi. «Neden, Jan?»

Bakışlarını kocasının alev alev yanan gözlerinden kaçırmak için gösterdiği gayret Jan'i yormuş gibiydi. Gözlerini ateşe dikip kayıtsız bir sesle, «Senin boşanmayı geciktirip tekrar evlenebilmek için yeni harekete geçmenin nedeni neyse, benim nedenim de o. Sanırım Elena'yla evleneceksin,» dedi.

Kyle doğrulup arkasını şömineye döndü. «Elena'yla evlenmek istediğimi düşünmene ne sebep oldu?»

«Elena'nın ne beklediğini görmek için insanın gözlerinin fazla keskin olması gerekmiyor. Burada... fazlasıyla evinde hissediyor kendini.»

«Bu seni rahatsız mı ediyor?» diye yumuşak bir sesle sordu Kyle. Gözlerinde alaylı bir ifade vardı. Genç kadın, Kyle'ın kendisini buraya ge-

tirmesinin nedeni konusunda bir şüphesi varsa, bu son sözlerin onu da ortadan kaldırdığını düşündü.

Soğukkanlılıkla omuz silkti. «Neden rahatsız etsin beni? Artık birbirimize hiçbir şey ifade etmiyoruz. Üç yıl önce bunu açıkça belli etmiştin.»

Tam bir dakika süren derin bir sessizlik oldu. Jan, Kyle'ın gözlerini üzerinde hissediyordu. Sonunda konuştuğunda, sesi o kadar alçaktı ki, ocakta yanan kütüklerin çatırtısı arasında zorlukla duyuluyordu.

«Bunu yapanın sen olduğunu düşünmüştüm hep.»

«Fikrini hiç değiştirmeyeceksin, değil mi, Kyle? Hep aynı şeye inanacaksın?»

«Gözümle gördüğüm şeylere inanmak gibi eski bir alışkanlığım vardır benim,» diye ani bir sertlikle konuştu. Sonra birden, «Paul'e ne oldu?» diye sordu. «Don McLeish'i yeniden keşfettiğin zaman onu da bir yana fırlatıp attın mı?»

Jan elinde olmadan hafif bir feryat kopardı. Gözleri acımaya benzeyen bir ifadeyle iri iri açılmıştı. «Paul'ü bilmiyor musun? Duymadın mı? O... öldü, Kyle.»

«Ne?»

«Üzgünüm. Nasılsa haber alacağını düşünmüştüm. Hatırlarsan... o mühendislik işi için Güney Amerika'ya gidecekti. Uçağı... dağa çarptı. Duymuş olman gerektiğini düşündüm... bildiğini...»

«Hayır, bilmiyordum.» Kyle tekrar ateşe doğru döndü. Yüzünde yorgun, bitkin bir ifade belirmişti. Jan iki erkeğin arasındaki derin dost-

luğu hatırladı. O olaya kadar...

«Ne zaman oldu bu?»

«Kısa bir süre sonra... biz... o... buradan ayrıldıktan altı hafta sonra.»

Daha sözünü bitirmeden Kyle acı bir vahşetle saldırdı Jan'e. Öyle ki, genç kadın şaşkınlık ve korkuyla bakakaldı kocasına.

«Ona da zerre kadar değer vermedin, değil mi? Hayatın boyunca istediğin şeyi elde etmek için beni kullandın. Bir ad, parmağında oynatacağın bir erkekti istediğin. Evlendiğim kadının nasıl değersiz bir sahtekâr olduğunu öğrenince, Paul'ün sırtından geçinmeye başladın. Ölümü seni bir hayli hayal kırıklığına uğratmış olmalı. Çünkü bu, pençeni geçirmek için bir başka kör, budala araman gerekiyor demekti.»

Hızla, vahşi bir şiddetle Jan'in bileklerini yakalayıp çekerek ayağa kaldırdı onu. Vücutları birbirine değene kadar kolunu arkasına büküp kendine doğru bastırdı. «Ama, dediğim gibi, bu senin için hiçbir zaman bir sorun olmamıştır, değil mi, Jan? Erkekler bu kaybolmuş küçük kız görünümüne kanarlar her zaman. Şimdi bile,» diye mırıldandı. Gözleri, Jan'in şok geçiriyormuşa benzeyen yüzünde dolaşıyordu. Birden vücudu, Jan'in yakınlığının, dolgun hatlarının farkına varmış gibiydi. «Ben...»

Sonunda konuşmayı başaran Jan, «Bırak beni,» diye haykırdı. «Artık yalnız değilim. Yanımda, kendini korumak için pis şakalara sığınan arkadaşından başkası var. Don beni seviyor; bana saldırdığını öğrenirse...»

«Sana saldırmak mı?» Kyle birden bırakınca, sendeleyen Jan tekrar arkasındaki koltuğa çök-

tü. «Yo, hayır, Jan. Sana saldırmıyorum, fiziksel bir anlamda yani. Bu çok kolay olurdu, değil mi? Bir erkeğin dokunuşlarına direnemezsin sen.»

Jan onun taş gibi sert yüzüne baktı. «Benden ne istiyorsun?» diye fısıldadı. «Neden buraya gelmemi istedin?»

Koltuktaki titreyen vücuda bakarak belli belirsiz omuz silkti adam. «Kimbilir! Belki de küçük, açgözlü ruhunun, Silvercreek'in hayallediğin hale dönmesine göstereceği tepkiyi görmek istedim... Beni yönettiğin gibi yönetmeyi düşündüğün Silvercreek'in...»

«Pekâlâ.» Jan titreyerek yerinden kalkıp kapıya doğru yürüdü. Kyle bir panter çevikliğiyle yetişti ona. Açmak için kapının tokmağını tutan Jan, başını kaldırıp kocasının yüzüne baktı. «Sen ve bu ev, burayı terk etmeden önceki gece benim için varlığınızı yitirdiniz. Onun için, Elena'yla sana neşeli günler dilerim.»

Kyle karısının elini tutarak tokmağı çevirmesini engelledi. Şakağında bir damar atmaya başlamıştı. «Sana, bunun o kadar kolay olmadığını söylemiştim.» Nefesi Jan'in yüzünü okşuyordu. «Seni böyle kolayca bırakacağımı mı düşündün gerçekten, tatlım? Aynı şeyleri bir başka erkeğe de yapmanı sağlayacak çabuk, kolay bir boşanma, öyle mi? Hayır!» Gözlerini kıstı. «Sana vermeyi uzun süredir tasarladığım dersi alana kadar burada kalacaksın.»

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jan başını geriye atarak Kyle'ın gözlerine baktı.

«Senin aptal olduğunu hiç düşünmedim, Kyle, ama istemediğim halde beni burada tutabileceğini sanman tam bir aptallık. Dışarda, sesimi duydukları anda yardımıma koşacak dört adam var.»

Kyle bu tehditten etkilenmemişe benziyordu. «Geldiklerinde ne söyleyeceksin onlara?» diye ağır ağır konuştu. «Sana hâlâ âşık olan kocan geri dönmen için yalvarınca feryadı bastığını mı?» Kolunu sallayarak odayı gösterdi. «Bunca zahmete ve masrafa girip her şeyi senin istediğin hale sokmasına rağmen hem de, öyle mi?» Alayla gülümseyince beyaz dişleri parladı. «Benim için biraz olsun üzülmeyeceklerini mi düşünüyorsun?»

Jan yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. «Uzun zamandır planlıyordun bunu, değil mi?»

«Uzun bir zaman, bebeğim,» dedi Kyle. Bakışları sertleşmişti. «Seni koruyacak bir yığın erkekle birlikte geleceğini düşünmediğimi itiraf ediyorum, ama düşünüyorum da, bu durum benim için çok daha iyi olabilir. Sorunlarımızı kendi aramızda, baş başa halletmeye karar verdiğimize ikna edebilirsem, onlardan kurtulmak zor olmayacak.»

«Çıldırmışsın sen,» diye bağırdı Jan. «Don asla...»

«Don, şirketin kapanmasını önlemek için ne yapması gerekiyorsa onu yapacak,» diye ters bir tavırla susturdu onu Kyle.» Capital Films'in bu işe fena halde ihtiyacı var. Ve Don bunca yılını verdiği şirketinin tepetaklak gitmesini görmek istemiyor. Senin çekiciliğin uğruna bile yapmaz bunu.» Dalga geçiyormuş gibi önünde eğilince, Jan kocasının çenesine bir yumruk indirmek için dayanılmaz bir istek duydu. Ama kafasında beliren soru bunu yapmasını engelledi.

«Capital hakkında bu adar fazla şeyi nereden öğrendin? Ve benim hakkımda? Casusluk yapması için birine para mı verdin?»

«Ateşin yanında daha rahat konuşuruz.» Kyle dirseğinden tutarak Jan'i şöminenin önüne götürdü. «Sorunun cevabına gelince, hayır, bana casusluk yapsın diye kimseye para vermedim. Vancouver'daki filmcilik dünyasından bir arkadaşım var. Kim ne yapıyor, her şeyi bilir. Capital'ın çaresiz ve meteliksiz kaldığını öğrenmek için fazla araştırmasına gerek kalmadı. Sana gelince, nerede olduğunu tesadüfen öğrendim. Büyükannemin ölümünden bir süre sonra, çok az yaptığım bir şeyi yapıp televizyon seyretmeye kalktım. Filmcilerle ilgili bir dokümanteri seyrettiğim, senin de bir ara göründüğün bir film. Hatırladın mı?»

Jan başıyla onayladı. Bu çekime katılmak istememiş, ama Don, bir an görüneceğini, kimsenin bunu fark etmeyeceğini söylemişti.

Kyle havadan sudan konuşuyormuş gibi sor-

du. «Paul'le ne kadar süre birlikte kaldın?»

Jan yutkundu. Cevap verirken çok dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Kyle, Robbie'nin varlığını öğrenirse, çocuğun Paul'den olduğunu düşünmeliydi. Yoksa biliyor muydu Robbie'yi?

«Şey... yaklaşık altı hafta. Güney Amerika'ya gidene...» Sesi hafifledi ve sustu. Kyle'ın bembeyaz kesilen yüzünü görünce, onun da arkadaşının ölümünü düşündüğünü anladı. Ah, Paul'ün dostluklarına ihanet etmediğini, aralarında o çocukça şakanın dışında hiçbir şey olmadığını söyleyebilseydi keşke! Doğru, Paul'ün Vancouver'daki dairesinde, iş bulana kadar birkaç hafta geçirmişti; ama bu süre içinde Paul, yakında oturan kız kardeşinde kalmıştı.

Kyle ile konuşmak isteyen Paul'ü engelleyen de Jan olmuştu. O sırada, Kyle'ın acımasızca aldığı intikamın etkisini hâlâ vücudunda hissediyordu. Kocasının ona ne kadar az güvendiği, aşklarının Kyle'a ne kadar az şey ifade ettiği düşüncesinin verdiği acıyla doluydu. Hatırladıkları birden ayağa kalkmasına neden oldu. «Arkadaşlarıma yemek hazırlamam lâzım.»

Kyle da kalktı. «Burada yiyebilirsiniz. Hannah altı kişilik yemek hazırlıyor.»

Jan ona baktı. Şaşkınlıkla başını salladı. «Bu işi sürdüremezsin, Kyle.»

«Sürdüremez miyim? Dene de gör!»

«Ama eline ne geçeceğini sanıyorsun? Artık birbirimize hiçbir şey ifade etmiyoruz.»

«İntikamın baldan tatlı olduğunu hiç duymadın mı?»

Başını önüne eğip kapıya doğru yürüyen Jan, boğuk bir sesle, «Bu çatının altında geçirdiğim

son gece, intikam duygularını tatmin ettiğini sanmıştım,» dedi.

«O yalnız başlangıçtı, sevgilim,» diye alay etti Kyle. «Sana böyle derdim, değil mi? Sevgilim, bir tanem, aşkım...»

«Yeter!» Jan daha fazla duymamak için ellerini kulaklarına kapadı. Gecenin yumuşak karanlığında fısıldanan sözcükler... şimdi ne tutku, ne de şefkat içermeyen, yalnızca nefret ve alayla çınlayan o sözcükler...

Kyle ellerini tutup acımasız bir şiddetle çekti kulaklarından. «Üzülme. Yanımızda, barışma numaramızla etkilemek istediğim biri bulunmadığı sürece sana bunları söylemeyeceğim. Hatta dokunmayacağım bile sana. Ve bu, intikamların en tatlısı olacak.» Söylediklerinden şeytanca bir zevk alır gibiydi. Jan'ın ellerini bırakarak saçlarından yakaladı, yüzünü, kör bir öfkeyle parlayan kendi yüzüne yaklaştırdı. «Çünkü, senin gibi bir kadının erkeksiz kalması, bir morfinmanın morfinsiz kalmasına benzer, değil mi? Üç gün bile dayanamazsın. Yoksa gece mi demeliydim?»

Jan elini kaldırıp olanca gücüyle vurdu Kyle'ın yüzüne. Esmer cildin üstünde parmaklarının izi kıpkırmızı çıktı.

Bir an yumruklarını sıkarak durdu Kyle. Sonra neşesiz bir tavırla gülümsedi. «Teşekkürler. Söylediklerimi doğruladın. Erkek gerçeğe çok yaklaşmadıkça kadın ona vurmaya kalkmaz.».

«Kadınlar üzerine uzmansın, değil mi?» diye öfkeyle bağırdı Jan.

«Yeteri kadar tanıdım. Keşiş değilim ben.»

«Yalnız Elena'ya sorarsan!»

Kyle'ın gözleri bir an öfkeyle parladı. «Elena... başkadır.»

«Bunu benimle evlenmeden önce keşfetmiş olmanı dilerdim! Benim burada kalmamı ona nasıl açıklayacaksın?» İlk karşılaşmalarını düşününce, Elena'nın buna göstereceği tepkiyi tahmin edebiliyordu Jan.

«Kendisine söylediğim her şeyi kabul eder,» diye küstahça omuz silkti Kyle. Sonra değer biçermiş gibi süzdü Jan'i. «Demek kalmaya karar verdin, benim sadık, küçük karıcığım?»

Acı bir sesle cevap verdi Jan. «Bana başka seçenek bırakmadın, değil mi? Dört adamın geçimi bu işe bağlı. Ve insaflı davranman için sana yalvarmanın boşa olacağını görebiliyorum.»

«Doğru,» Kyle saatine baktı. «Yedi iyi mi? Yemekten önce bir şeyler içecek zamanımız olur.»

«Davetini onlara söylerim.» Jan onun açtığı kapıdan dışarı çıktı.

«Eve ne zaman taşınacaksın?»

Jan hızla ona doğru döndü. «Ne?»

«Film ekibi gittikten sonra ahırda samandan yatakta yatmayı düşünmüyorsan, başının üstünde başka bir çatıya ihtiyacın olacak.» Kyle'ın kuru sesi birden canlandı. «Yemek için burada giyinmek de, dört erkekle bir parçacık yer için savaşarak o karavanda giyinmekten daha rahat olur sanırım. Ama erkeklerle çok yakın temas halinde olmak seni rahatsız etmez tabii, değil mi?»

Kocasının sesindeki aşağılayıcı alay, birden büyük bir ümitsizlik hissetmesine neden oldu. Kyle'ın bu fikri imkânsız, saçma bir şeydi. Ona doğru bir adım attı, alacakaranlıkta yakarır gi-

bi baktı. «Kyle, lütfen yapma bunu. Bu evde seninle yaşamamı beklemenin ne kadar çılgınca bir şey olduğunu görmen gerek.»

«Karımı ait olduğu yerde görmek istemenin neresi çılgınca?» Sesi, yüzü ve gözleri alabildiğine yumuşaktı. «Gidip rolünü yap ben de gece üstüme düşeni yaparım.»

«Asla inanmazlar buna, özellikle Don.» Jan bahane bulmak için beynini zorluyordu. «Uzun süre kalacak kadar elbise getirmedim yanımda, sonra bir de...»

Kyle kabaca susturdu onu. «Elbiselerin bıraktığın gibi duruyor.» Gözlerini vücudunda gezdirdi. «Çoğu uyar sana.»

Kısa evliliği süresince giydiği, Kyle'ın parasıyla alınmış o elbiselerin, geçmişi hatırlatan hayaletler gibi hâlâ dolapta asılı durduğu düşüncesi Jan'i titretti. Kyle duygularını mı yitirmişti? «Ne?» dedi zayıf bir sesle.

«Burada kalmamak için bir başka neden daha söylemek üzereydin,» diye abartılmış bir sabırla konuştu Kyle.

«Kalamam,» dedi Jan umutsuzca. «Birisi... Vancouver'da birlikte olmam gereken biri var.»

«Şüphesiz bir erkek, değil mi?» Jan başıyla onaylayınca, Kyle kafasını iki yana salladı. «Hiç durmazsın, değil mi, Jan? Peki bunun adı ne? Tom? Dick?»

«Rob... Robert,» diye kekeledi genç kadın. «Bu hafta bitmeden ona dönmem gerek. O...»

Sözünü kesti Kyle. «Üzgünüm, tatlım. O da hepimiz gibi sırasını beklemek zorunda. Şimdi, izin verirsen, yapmam gereken işler var.»

Kapıyı Jan'in yüzüne kapadı. Genç kadın pa-

nik içinde kalın ahşap kapıyı süzdü bir an. Robbie'nin yanına dönmesi gerekiyordu. Daha uzun bir ayrılık, çocukluğunda hissettiği terk edilmişlik duygusunu oğlunun da tatması demek olacaktı. Bir süre sonra kendini toparlayıp karavana doğru yürümeye başladı. Hilda, Robbie'yi kendi oğlu gibi seviyordu. Dönene kadar ona gayet iyi bakardı; ama ne zaman dönebilecekti geriye? Kyle'ın intikam duygularını yatıştırması ne kadar sürerdi?

Merdivenleri inmeye başlayınca, erkeklerin başları ondan yana döndü. Ayak bileklerine kadar uzanan, kırmızı kadifeden bir elbise giymişti. Kyle'ın söylediği gibi, her şeyi bıraktığı gibi duruyordu dolaplarda. Bir zamanlar Kyle ile paylaştığı odaya girerken, kendini göreceği değişikliklere hazırlamıştı. Ama hiçbir şeyin değişmemiş olduğunu görünce donup kaldı. Sonra, birden aklına gelen düşünceyle boğazı sıkılıyormuş gibi oldu. Kyle bu odayı, bu yatağı kendisiyle paylaşmasını mı bekliyordu yoksa? Ona dokunmayacağını söylemişti, ama bu delice işe olur demesini sağlamak için yem olarak uzatılan bir yalan mıydı bu? İntikam alma yöntemi, burada geçirdiği son gece yaptıklarını tekrarlamayı da kapsıyor muydu acaba?

Kyle onu merdivenlerin dibinde bekliyordu. Jan, yakası boğazına kadar kapalı elbisesinin vücudunun hatlarını belli ettiğini biliyordu. Ama Kyle'ın yüzündeki ifadede ne hayranlık, ne de ayıplama belirtisi vardı. Don'un dışında herkes bir şeyler bekliyormuş gibi onları süzüyordu. Jan, Kyle'ın akla yakın açıklamalarla onla-

rı kandırmayı başardığını anladı.

«Her zamankinden güzelsin, Jan. Yalnız, izin verirsen, değiştirmek istediğim bir şey var.»

Jan'ın cevabını beklemeden uzanıp ensesindeki topuzu tutan tokaları çıkarınca, parlak siyah saçlar dalga dalga omuzlarına döküldü. «Böyle daha güzel,» diye fısıldadı genç adam. Ve onu ötekilerin yanına götürdü. Kanepede yanına oturup bir elini tuttu.

«Saçını nasıl tararsa tarasın, Jan hep güzeldir.» Don her zamankinden fazla içmiş gibiydi.

Kyle uysallıkla, «Bu konuda tartışamam,» dedi. Sesine etkileyici bir boğukluk vererek ekledi. «Bu yalnız dış görünüşüyle ilgili değil. Jan'ın içi de güzel. Aramızın açılmasına izin verdiğim için aptal olmalıyım. İnan, boşa geçen zamanın her saniyesi için pişmanlık duyuyorum.»

Jan sözlerinde ciddi olup olmadığını anlamak istercesine kocasının gözlerine baktı... ve o gözlerin derinliklerinde parlayan alayı fark edince, hızla başını çevirdi.

Kyle mükemmel bir ev sahibi gibi konuklarıyla sohbet ediyordu. Hank'le Bernie'ye, «Yaptığınız filmlerin çoğunu televizyonda seyrettim,» dedi. «Kamerayı kullanmaktaki ustalığınıza hayranım. Bu konuda çok yeteneksizim. Hatırladın mı, tatlım?» diye Jan'e döndü. Aralarında her şey halloImuş da iyi anıları canlandırmak istermiş gibiydi.

Jan tatlı bir sesle cevap verdi. «Evet, hatırlıyorum. Bazı konularda bu kadar usta olup bazılarında da son derece yeteneksiz olman beni hep şaşırtmıştır.» İçinden 'Sadakat ve güven gibi,' diye ekledi. Kyle'ın çenesinin kasılmasını

zevkle izledi.

Bir ara John'la konuşurken, masanın öteki başında oturan Kyle ile göz göze geldi. Kocasının koyu kahverengi gözlerinin derinliğinde parlayan nefreti görünce, yüzündeki gülümseme silindi. Nefesinin kesilir gibi olduğunu fark etti ve birden Don'la yalnız kalmak, onun yatıştırıcı sesini duymak arzusu doldu içine. Yemekten sonra bir an konuşma fırsatı bulduklarında, Don, «Bu kadar üzgün görünme, Jan,» dedi. Eskisi kadar sarhoş görünmüyordu. «Doğru olanı yapıyorsun. Buraya seninle gelmemin nedeni, Kyle'ın seni yanına istemesinin ardındaki gerekçeyi öğrenmekti. Emin olmak istiyordum.»

«Şimdi eminsin, öyle mi?» Jan elinde olmadan öfkesini belli etmişti. Don düşünceli gözlerle süzdü onu.

«Bi. şeyden eminim. Kyle Masters seni çok fazla beğeniyor ve arzuluyor. Aranızda geçenlerden ötürü de acı bir pişmanlık duyuyor.»

«Böyle mi söyledi sana?»

«Bu kelimelerle değil belki, ama erkekleri tanırım, Jan. Bu adam seni seviyor.»

Jan, 'Hayır, sevmiyor,' diye haykırmak istedi. 'Üç yıldır beslediği kinini boşaltmak, incinen gururunun intikamını almak istiyor sadece.'

Don, 'Denemen gerek, Jan,' dedi. «İstemediğin şeyleri yapman için seni zorlamayacağına söz verdi ve ben bu söze inanıyorum. İnanmasaydım, yarın sabah seni bırakıp gider miydim?»

«Yarın sabah gidiyor musunuz?»

«Kar yağışı başlamadan ağaçların kesilmesi işini filme çekmemize izin verdi, ama fikrini değiştirirse, çektiğimiz kısımları kullanmamamız

şartıyla.»

«Bütün görev bana mı düşüyor yani? Eğer... iyi davranmazsam... bütün iş iptal edilecek, öyle mi?»

Don'un bir an huzursuzca kıpırdadığını gören Jan, Kyle'ın, Capital Films'i kurtarmak için Don'un kendisini bile feda edebileceği yolundaki sözlerinin doğru olup olmadığını düşündü.

«Neden birden fikrini değiştirdin, Jan? Yemekten önce evliliğini kurtarmak için çok hevesliydin, şimdi sanki bu işe zorlanmış gibi davranıyorsun. Kyle ile barışmayı her zaman istediğini düşünmesem, seni bırakıp gitmeyeceğimi biliyorsun. İtiraf etmen gerekir ki, kendisini sevecek bir babası olması Robbie için de mükemmel bir şey.»

Jan istemediği bir şeyi yapmak için ikna ediliyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Ama Don'un yüzünde içten gelen bir ilgi ve düşüncenin dışında bir anlam yoktu. «Evet, haklısın,» diye içini çekti. Sonra alçak bir sesle sordu. «Robbie'den söz etmedin ona, değil mi?»

«Tabii etmedim. Zamanı geldiğinde sen yaparsın bunu. Senden hoşlanmasa, seni düşünmese, hayallerini gerçekleştirmek için küçük bir servet harcar mıydı bu eve?»

«Paran varsa, kolayca harcarsın,» diye acıyla söylendi Jan.

«Fazla olmadığı zaman bu kadar önemli hale geliyor para.» Don'un dudakları bir çizgi halini almıştı. Jan birden kendisini Kyle'ın insafına terk ettiğini düşünüp Don'u suçlayarak bencilce davrandığını fark etti. Kendisi, Don'un başındaki dertlerden sadece biriydi. Halbuki Don yal-

nızca yıllarını verdiği şirketi kurtarmanın değil, kendisine sadık adamlarının sorumluluğunu da taşıyordu.

Uzanıp adamın yanağını öptü. Boğuk bir sesle, «Üzülme, her şey iyi gidecek, göreceksin,» diye fısıldadı. Kyle ile ötekilerin bekledikleri kapıya doğru yürürken, birden, kendisinden nefret eden bir kocayla yalnız kalma korkusu kapladı içini.

Arkadaşlarına titrek bir sesle veda ettikten sonra, ürpererek kendini kanepenin üstüne bıraktı.

«Üşüdün, Jan, ateşin yanına gel.» Kyle'ın yüzünde şeytanca bir zafer ifadesi görmeyi bekleyen Jan, onun kendi hislerini tartmak istiyormuşçasına düşünceye daldığını görünce şaşırdı. Neredeyse onun varlığını bile unutmuş kadar dalgın görünüyordu Kyle. «Ben... Hayır! Yatacağım...» diye kekelerken, sesinde beliren korkunun farkına vardı Jan.

«Saçma,» dedi genç adam. «Daha çok erken.» İçki almak üzere bara doğru yürüyünce, Jan, zorla ateşin başına götürüleceğinden korkarak, olduğu yerde büzüldü. Kyle'ın gözlerinde anlaşılması güç bir ifade belirdi. Sabırsız bir sesle, «Sana fiziksel olarak bir şey yapmak niyetinde olmadığımı söylemiştim,» dedi. «Rahatla ve vereceğim konyağı iç.»

Ateşin yanındaki koltuklardan birine oturan Jan, içkinin kendisini rahatlatabileceğini düşündü. O yatak odasına gitmek istemiyordu. Orayla ilgili son anısı çok acıydı. Tüm duyguları ölmüş ve o zamandan beri de bir türlü canlanmamıştı. Anahtarı Kyle'da olan bir kapının ardına sak-

lanmıştı sanki hisleri. Don'un sabırlı çabaları da, kendi arzusu da o kapının açılmasını sağlayamamıştı.

Kocasının uzattığı kadehi alırken sordu. «Neden o odayı verdin bana?»

Jan'e yakın bir koltuğa oturan Kyle, kuru bir sesle, «Benimkini mi paylaşmak isterdin?» dedi.

«Yani orada yatmıyor...»

«Hayır.» Acı bir tebessümle gülümsedi Kyle. «Bir süredir orayı kullanmıyorum. Onun için, korkma. O odada yalnız karım çağırırsa yatarım.» Gözlerini elinde çevirdiği kadehe dikmişti.

Jan ekşi bir sesle, «Elena'nın davetiye yazmak zahmetine katlanmayacağına eminim,» dedi.

«Elena'yı düşünmüyordum,» dedi Kyle usulca. Sonra başını kaldırıp Jan'in yüzüne baktı. Bu bakıştaki anlam o kadar açıktı ki, Jan konuşmadan önce içkisinden koca bir yudum daha içmek gereğini duydu.

«Benden bir davet bekliyorsan, unut onu. Kaçırıp şantaj yaparak bir kadının arzu duymasını sağlayabileceğini düşünmüyorsun herhalde!»

«Bunlar olmadan da beni istemiştin.» Kyle'ın sesi sakin ve ipek gibi yumuşaktı. «Hatırlıyor musun, Jan? Burada, bu şöminenin önünde...»

«Bu şöminenin değil!» Boğuluyormuş gibi olan Jan ayağa kalkıp nefretle baktı. «Bu işin bittiğini kabul edemez misin? Aramızdaki şey üç yıl önce bitti, Kyle. Bu intikam işiyle acıyı neden uzatıyorsun? Aptalca gururunu kurtarmak için mutlaka intikam alınması gereken bir nesne olmaktan başka bir anlam taşımıyorum senin için...»

«Gurur hiç de aptalca bir şey değil benim için!» Hızla ayağa kalkıp Jan'i yakalayarak, vücudu kendininkine yapışana kadar geri büktü. Yüzünde, bu bakir topraklara ilk ayak basan atalarınınkine benzer bir vahşet belirmişti. Onun ince, sert vücudunun teması, tıraş losyonunun uygar kokusuna karışan erkekçe kokusu Jan'in tüm duygularının ayaklanmasına neden oldu. Yalnız vücutlarının temasının neden olduğu tahrik hissiyle değil, o ana kadar hiç bilmediği bir başka duyguyla da başı dönüyordu. Zamanın başlangıcı kadar eski, kadınla erkeğin tek vücut olmasından başka her şeyi önemsiz kılan bir duyguydu bu...

Kendi düşüncelerinden ürkerek, «Bırak beni, Kyle,» diye bağırarak kurtulmaya çalıştı. Ama bu, çelik gibi erkek vücuduna daha sıkı bastırılmasından başka işe yaramamıştı. Hıçkırarak, «Bütün istediğim huzur içinde yaşamak, Rob... Robert'la birlikte...» diye inledi.

«Robert'ınla mı?» Birden onu bıraktı Kyle. Yüzü solmuştu. Usulca sordu. «Bu Robert sana gerçekten bağlı, değil mi? Don'un ondan haberi var mı?»

«Evet.»

«Gene de önüne attığın kırıntılara razı, öyle mi? Bu gece yanağına kondurduğun öpücük gibi. Ne biçim bir erkek bu adam?» Sesinden, Don'un erkekliği konusunda ne düşündüğü belli oluyordu.

«Don hakkında bir şey söylemeye kalkma.» Kyle, bileğini tutan elini sıkınca acıyla inledi. «O, senden bin kat daha şefkatli ve anlayışlıdır.» Birden hıçkırdı, «Canımı yakıyorsun.»

Kyle elini biraz gevşetti, ama Jan'in bileğini bırakmadı. «Yattın mı onunla?»

Jan dili tutulmuş gibi ona bakakaldı. Kyle'ın alacağı cevap ne olursa olsun, aldırdığını belli eden bir hali yoktu. Küstahça sorulmuş sorudan çok, kocasının bu haline öfkelenen Jan, «Bu senin üstüne vazife değil. Olsa bile söylemem,» diye bağırdı.

«Bu, büyük bir ihtimalle onunla yatmadığın anlamına geliyor. Peki ya Robert? Ona karşı daha cömert mi davranıyorsun?»

Jan öfkeyle, neredeyse sinir krizi geçiriyormuş gibi, «Tabii,» diye haykırdı. «O söz konusu olduğunda, cömertliğin ta kendisiyimdir ben. İşten çıkıp ona gitmek için sabırsızlanırım. Birlikte yaşıyoruz. Casusun bunu da söylemedi mi sana? Her boş anımı onunla geçiririm, akşamları, hafta sonlarını ve geceleri...»

Kyle birden itermişçesine bırakınca, Jan arkasındaki koltuğa çöktü. Kocasının konuşmadığını görünce, «Ayrıntıları öğrenmek istemez misin, Kyle?» diye alay etti onunla. «Aşk hayatımla ilgileniyora benziyorsun...»

«Yatağına git, Jan!» Kendini tutmaya çalışıyor gibiydi. İçkisini almak için arkasını döndü. Jan bir an onun geniş sırtına baktı, sonra ayağa kalkıp, hiç kımıldamadan duran kocasının yanından geçti. Merdivenleri çıkarken aşağı baktığında, Kyle'ın kendini kanepeye bırakıp elindeki kadehi başına diktiğini gördü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Fiziksel ve duygusal yorgunluğu nedeniyle, Jan yatar yatmaz uyudu. Ertesi sabah da geç vakit uyandı. Perdeleri açıp dışarı baktığında, film ekibini taşıyan karavanın ve kamyonun gittiğini gördü. Ağaçlığın ilerisindeki kırmızı boyalı çiftlik binalarında da bir hareket görülmüyordu. Jan, Kyle'ın ve adamlarının çoktan geniş araziye dağılmış olduklarını anladı.

Aşağı indiğinde, salonun perdelerinin hâlâ çekili olduğunu gördü. Oda, gece bıraktığı gibiydi. Hannah ya aşçılığı kadar kötü bir hizmetçiydi, ya da o sabah işe gelmemişti. Kyle'ın mutfak masasının üstüne bıraktığı kısa notu okuyunca, ikinci düşüncesinin doğrulandığını gördü. Üstü örtülü bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi not: «Jan, ihtiyacın olan her şeyi kullanabilirsin. Hannah evine gitmek zorunda kaldı. Karanlık basmadan dönerim. K.»

Jan kahve yapmak için ibriği doldurup ocağa koyduktan sonra mutfağı incelemeye koyuldu. Eski dolaplar atılmış, yerlerine pırıl pırıl cilalı ahşap dolaplar takılmıştı. Fırın, buzdolabı ve dondurucu, tezgâhların altın rengine çok uyan koyu bakır rengindeydi. Tezgâhın üstündeki duvara pırıl pırıl parlayan bakır tavalar, tencereler asılmıştı. Mutfağın bitişiğindeki çamaşırhaneye, buzdolabıyla aynı renkte kocaman bir ça-

maşır, bir de kurutma makinesi yerleştirilmişti.

Kahvenin kaynamaya başladığını fark edince, fincanların durduğu dolabı açtı. Kyle'ın kocaman, kahverengi seramik fincanları atmadığını görünce şaşırdı. Elena'nın sevdiği zarif porselen çay takımının arkasında, dolabın gerisinde duruyorlardı. Jan meydan okur gibi bir tavırla bunlardan birini aldı ve kahve doldurdu. Mutfağın geniş penceresinden çam ağaçlarıyla kaplı tepelerin çevrelediği gölü seyrederken, onun kenarında geçen mutlu anılarla doldu içi. Gözlerini kırpıştırarak hızla başını çevirince, hâlâ masanın üzerinde duran nota takıldı bakışları. Hannah'ın evine gitmek zorunda kaldığına inanmıyordu. Bu barışma hikâyesinin ne kadar uyduruk bir şey olduğunu öğrenmesin diye Kyle göndermiş olmalıydı onu. Dedikodunun yayılmasından korkmuştu herhalde.

Ama hayır, 'korku' sözcüğü Kyle'a hiç uymuyordu. Hiç kimseden ve hiçbir şeyden korkmazdı o, kendi kaderinin ve geçimlerini ona bağlayan adamlarının efendisiydi Kyle. Adamları tapardı ona. Ve hiçbiri, dilediğince davranmasına karşı çıkamazdı. Jan içini çekerek, kocasının verdiği kararların uzun dönemde hep isabetli çıktığını itiraf etti kendine. Evliliğiyle ilgili olanların dışında...

Düşünceli bakışlarla notu süzdü. Evde yalnız bırakılmasının nedeni i anlamaya başlıyordu. Yanakları öfkeden yanarak, Kyle'ın kendisini bir hizmetçi gibi kullanmayı tasarladığını düşündü. Burada kalmasını sağlayarak açtığı yaranın içinde bir bıçak çevirmeye benziyordu hep. Kuzu kuzu onu beklemesi, yemeğini pişirip

evini temizlemesi, içindeki zalim duyguları nasıl da tatmin ederdi! Kararlı bir tavırla, böyle bir tatmini asla göremeyeceğini düşündü Jan. Kyle'ın bıraktığı kahvaltı bulaşıklarını yıkamaya niyeti yoktu. Kendi pisliğini kendisi temizleyebilirdi.

Hilda'ya telefon edip oğlundan haber alabileceği, hatta Robbie'yle bile konuşabileceği fikri belirdi birden kafasında. Kalın perdeleri açtıktan sonra Kyle'ın çalışma odasına gitti; üç yıl önceki gibi telefon hâlâ orada olmalıydı. Çift kanatlı kalın tahta kapının açılmadığını görünce, dehşetle durakladı. Hayal kırıklığı içinde tekrar ağlamaya başladı. Böyle bir şey yapamazdı! Bu kadar zalim olamazdı! Başını tekrar kapıya dayayarak umutsuzluk içinde hıçkırdı. Capital'daki iyi kalpli arkadaşları bile, hayatta sevdiği tek varlıkla tüm bağlarının koparılmasına değmezdi.

Birden aklına gelen bir düşünceyle kendini topladı. Üç yıl önce çiftlikteki tek telefon bu evdeydi, ama Kyle o zamanlar işçilerin de yararlanması için bir telefon daha almaktan söz etmişti. İkinci telefon kâhya Tom Henderson'ın evine takılmış olmalıydı. Dışarı çıktı. Hızlı adımlarla işçilerin evlerinin bulunduğu tarafa doğru yürüdü. Binalara yaklaşınca, çevredeki garip sessizliğin farkına vardı. İşçilerin karıları, çocukları neredeydi? Hannah gibi onları da göndermiş miydi Kyle? İyi ama, bu kadar büyük bir çiftliği tek başına nasıl yönetebilirdi?

Jan, şaşkınlığı giderek korkuya dönüşürken, Kyle'ın kendisine duyduğu nefret ve intikam duygularının anormal davranışlarda bulunma-

sına neden olacak kadar büyük olup olmadığını düşündü. Bu nefret yüzünden aklını kaçırmaya mı başlamıştı yoksa Kyle?

Birisinin kendisine seslendiğini duyunca, dehşetle yerinden sıçradı. Tom Henderson'ı görünce rahatladı. Yaşlı adam onu kucaklarken, «Bir gün geri döneceğini biliyordum,» dedi. «Kyle ile sen, ay ve yıldız gibi yakışıyorsunuz birbirinize, onlar gibi birbirinize aitsiniz.»

Zorla gülümsemeye çalıştı Jan. «Yaşlandıkça şairleşiyorsun Tom.»

«Hayır,» diye karşı çıktı adam. «Kyle'ı çocukluğundan beri tanırım. Sen gittikten sonra çok değişti. Ne zaman incindiğini, üzüldüğünü anlayabilirim. Neden gittin, Jan?»

«Kyle... söylemedi mi sana?»

«Hayır. Belki konuşmak ister diye bir kez sordum; ama burnumu sokmamamı, kendi işime bakmamamı söyledi bana. O zamandan beri hiç sözünü etmedik bu konunun, ama...» Utanıyormuş gibi sürdürdü sözünü. «Hep o Paul adlı arkadaşıyla ilgili bir şeyler olduğundan şüphe ettim. O da karıştı mı bu işe?»

Ayrılmalarının asıl nedeni Kyle'ın ona güvenmemesi ve sadakatine inanmamasıyken, tüm suçu Paul'e yüklemek istemeyen Jan, «Bir bakıma,» dedi. «Ama çok zaman önce oldu bu, Tom.»

«Doğru. Artık her şey düzeldi. Kyle yepyeni biri oldu sen geldiğinden beri. Daha doğrusu, üç yıl önceki Kyle oldu gene.»

«Herkes nereye gitti?» Jan eliyle küçük evleri gösterdi.

«Kyle sana söylemedi mi?» Tom şaşırmıştı. Gülerek, «Kyle'ın evli çiftleri ikinci balaylarına yol-

lamasından daha önemli şeyler vardı herhalde, dün gece konuşacağınız,» dedi. «New Mexico'ya yolladı onları.»

Ağzının içinden bir şeyler mırıldanan Jan, «Aklıma gelmişken...» dedi. «Evdeki telefona bir şey oldu herhalde. Buradakini kullanabilir miyim?»

«Buradaki mi? Başka telefon yok ki çiftlikte, Jan. Unuttun mu?»

Jan kendisine bile inandırıcı gelmeyen bir kahkaha atarak, «Ah, Kyle'ın sözlerini yanlış anladım herhalde...» dedi. Adamla vedalaşıp eve doğru yürümeye başladı.

Jan'i herkesten uzak, tek başına tutabilmek uğruna, kendisine aptallık derecesinde bağlı bir adamın dışında tüm işçilerini ve karılarını pahalı bir seyahate göndermeyi göze aldığına göre, Kyle gerçekten kendisinden nefret ediyor olmalıydı.

Kyle'ın onu, telefon dahil, dış dünyayla bütün bağlantısı kesilmiş bir tutsak olarak tutmaktan duyacağı tatmini elinden geldiği kadar azaltmaya yemin etti Jan. Neşesiz, pis bir eve dönüp hazır yemek bulamayınca, birkaç gün sonra fikrini değiştirirdi.

Yatak odasında, pencerenin önünde oturup güneşin batışını izleyen Jan garip bir uyuşukluk içindeydi. Kyle'ın eve geldiğini, odanın kapısını şiddetle açıp ateş saçan gözlerle eşikte durana kadar farketmedi.

«Yoruldun mu, sevgilim?» diye alaylı alaylı sordu genç adam. Sonra kapıyı olanca gücüyle çarparak kapayıp gizlemediği bir öfkeyle Jan'e

doğru yürüdü. «Evin haline bakılırsa, bütün gün köle gibi çalışmışsın.»

Kocasının, yorgunluğun neden olduğu derin çizgilerle kaplı yüzünden gözlerini kaçıran Jan, «Hannah'ı göndermek senin fikrindi,» dedi. «Tutsağın olduğum gibi kölen de olmamamı beklediğini söylememiştin.»

«Ne tutsağım, ne de kölemsin. Seni zincire vurup ekmek ve suyla yaşamaya mahkûm etmedim, değil mi?»

Jan acıyla söylendi. «Evet, etmedin. Bütün yaptığın, beni bu dağ başında tutup telefonu kullanmamı bile engellemen.»

«Demek mesele bu?» diye yumuşak bir sesle konuştu Kyle. Bir süre, başı önüne eğik oturan Jan'i süzdü. «Evden çıkarken çalışma odamın kapısını kilitlerim her zaman. İşçilerin ücretleri oradaki kasada durur çünkü.» Sadece gerçeği söylediği, özür dilemediği belliydi.

«İkinci balayına yolladığın işçilerin ücretleri mi?» diye parladı Jan.

«Tom konuştuğunuzu söylemişti, doğru.» Kyle dudağını ısırarak Jan'i süzmeye devam etti. Sonra birden konuyu değiştirdi. «İkimizi de açlıktan öldürmeyi mi tasarlıyorsun?»

Jan omuz silkti. «Aç değilim.»

«Ama ben açım,» dedi Kyle acımasızca. «Senin aksine, bütün gün köle gibi çalıştım. Hatırlaman gerek, aç... olduğum zaman pek tatlı bir insan olmam.»

Kyle'ın kasıtlı olarak duraklaması, onun başka bir tür açlığını hatırlayan Jan'in yüzünün kızarmasına neden oldu. Gözleri kendiliğinden geniş yatağa kaydı ve onun neşesiz gülüşünü

duydu.

«Hatırladığını görüyorum. Hafızan ne kadar geriye gidiyor, tatlım?» Yumuşak sesinin tam tersi bir davranışla, vahşice çekip ayağa kaldırdığı Jan'i göğsüne bastırdı, çelik gibi kollarıyla sardı onu. «Bunu hatırladın mı?» Soğuk keskin bir sesle konuşuyordu. Jan'in kulağının, gözlerinin üzerinde dolaşıp sonunda boynunun çukurunda duran dudakları hiç de soğuk değildi. «Ya bunu?..» Kyle'ın ağzı, Jan'in itiraz etmek üzere aralanan dudaklarının üzerine kapandı.

Birkaç saniye boyunca Jan, Kyle'ın vücudunun o çok iyi tanıdığı baskısını kendi vücudu üzerinde hissetti. Tüm bedenini onun'kine yapıştırmak için içinde kabaran karşı konulmaz arzunun farkına vardı.

Ve... akılsızca, düşüncesizce karşılık verdi Kyle'ın öpüşlerine. Kendisine sarılma arzusunu anlamış gibi, Kyle ellerini Jan'in kollarından çekip süveterinin altına kaydırdı. Ilık cildini okşayarak göğüslerinin üzerinde durunca, Jan'in tüm vücudu, duyduğu hazla ürperdi. Kyle onu yatağa yatırıp üzerine uzandı. Çalışmaktan sertleşmiş ellerinin okşadığı yerlerde dudaklarını dolaştırıyordu şimdi. Süveterinin ve sütyeninin çıkarıldığını, Kyle'ın dudaklarını ipek gibi yumuşak cildinin üstünde hissedince, fark etti Jan. Ama aldırmıyordu... bu anı ne kadar çok hayal etmişti...

Kocası başını kaldırınca, «Kyle?» diye fısıldayarak uzanıp tekrar kendine çekmek istedi onu. «Oh Kyle, seni ne kadar istedim...» Gözlerini kapamıştı. Kendisinin Kyle'ı istediği gibi onun da kendisini istediğini görmenin, üç yıldır ölü

gibi olan vücudunun yeniden, harikulade bir şekilde canlandığını fark etmenin verdiği neşe ve zevkle dolmuştu. Bu duygu öylesine kendinden geçirmişti ki Jan'i, kendisininkine yaslanan vücudun kaskatı kesildiğini, Kyle birden ayağa kalkana kadar hissetmedi.

Gözlerini açıp, yatağın yanında ayakta duran kocasına baktı. Kyle'ın gözleri hor gören bir ifadeyle ince belinde, göğüslerinde, aralık dudaklarında ve yastığın üstüne yayılmış siyah saçlarında dolaştı. Kırbaç gibi şaklayan sesini duyunca, gözleri inanmazlıkla büyüdü.

«Bütün erkeklere aynı şeyi söylediğine iddiaya girerim!» Üzerine eğilip yüzünü yaklaştırdı. Hatları vahşi bir zalimlikle gerilmişti. «Bir düzeltme yapmalıyım. Erkek açlığını doyurmadan ne kadar dayanabileceğin konusunda yanılmışım.»

Şaşkınlığı yerini büyük bir öfkeye bırakan Jan, Kyle'ın yüzündeki bu bilgiç, tatmin olmuş ifadeyi tırnaklarıyla kazımak istercesine saldırdı ona. Ama Kyle çok daha atik davranıp bileklerini yakaladı. «Uslu dur,» diye yumuşak bir sesle alay etti, ellerini başının iki yanında yatağa yapıştırana kadar bastırdı bileklerine. «Buradan ayrılmadan önce beni daha da çok isteyeceksin. Yumuşak kalbim o kadar uzun süre senin alışkanlıklarından uzak kalmana dayanabilecek mi, bilmem.»

«Kalp? Senin kalbin yok,» diye soludu Jan. Gözlerinden akan yaşları engelleyemiyordu.

«Bir zamanlar vardı, hatırlıyor musun? Kullanılmış kalpler koleksiyonunu karıştırırsan, orada bulacağın en ölü, en katı kalp benimki ola-

cak.» Birden doğruldu. «Bir güzel ağla, ama gözyaşlarında boğulmaya kalkma. Bir saat sonra aşağıda bekleyeceğim seni, hazırlayacağım yemeği birlikte yiyeceğiz.»

«Çekil git,» diye acıyla bağıran Jan yüzünü yastığa gömdü. «Senin elinin değdiği hiçbir şeyi yemeyeceğim.»

Bu sözlerin ardından gelen sessizlik o kadar uzadı ki, Jan, Kyle'ın çoktan gitmiş olduğunu sandı. Sonra onun kımıldadığını ve kapıya doğru yürüdüğünü duydu.

«Yiyeceksin,» dedi Kyle acımasızlıkla. «Seni kucağımda aşağı indirip zorla yedirmek zorunda bile kalsam, yiyeceksin.»

Jan'in hâlâ Kyle'ın öpüşlerinin izini taşıyan şişman dudaklarının arasından boğuk bir ses çıktı. Kyle'ın her bakışı, kendisine söylediği her söz, üç yıl önce bu odada gördüğü şeyin doğruluğuna hâlâ inandığını gösteriyordu. Gururuna inen darbe yıllar boyu büyüyüp yoğunlaşarak öyle bir boyuta ulaşmıştı ki, saldığı zehir, kendisine duyduğu arzuyu en yakıcı anında bile durdurmasını sağlamıştı. Bir zamanlar... Kyle asla yapamazdı böyle bir şeyi.

Onu arzulamıştı bir zamanlar Kyle. Robbie'nin tombul bebek vücudundaki her kıvrımı, babasına benzeyen yüzündeki her anlam değişikliğini bildiğinden ne kadar eminse, bundan da o kadar emindi genç kadın.

Jan titreyerek örtüye sarındı ve uyuyakaldı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

«Jan? Uyan, Jan... yemek zamanı!»

Jan isteksizce gözlerini açtı ve yatağın yanında duran uzun boylu erkeğe baktı. Elini yüzüne götürünce, uykusunda da ağladığını anladı. Gözyaşlarıyla perişan olan yüzünü Kyle'ın içe işleyen bakışlarından saklamak için başını çevirirken, «Aç değilim,» dedi.

«Giyinmek için on dakikan var.» Kyle'ın sesindeki sert ton, gerekirse zorla yedireceği yolundaki tehdidini yerine getirmekten çekinmeyeceğini gösteriyordu.

Giyinip aşağı indi. «Sofrayı mutfakta hazırladım,» diyen Kyle'ın ardından yürüdü. Kareli bir örtüyle örtülmüş mutfak masasını ve kristal şarap kadehlerini görünce şaşırdı.

Ters bir sesle, «Otur,» diyen Kyle, soğumasın diye fırına koyduğu yemek dolu tabakları çıkardı. Kilerden getirdiği şarabı bardaklara doldururken Jan şaşkınlıkla tabağındaki yemeği süzüyordu. Yumuşak, sulu bir dana pirzolasından çok, fazlasıyla yaşlı bir ineğin derisini andıran bir parça et vardı tabağında, fazla pişmekten kuruyup büzülmüştü. Yeteri kadar pişirilmemiş bezelyeler küçük taş güllelere benziyordu. Bezelyelere eşlik eden, küp şeklinde doğranmış havuçlar ise aksine, fazla kaynatılmaktan hamur gibi olmuştu.

Kyle, «Yemek pişirmeyi pek beceremiyorum,» dedi, Jan'in şaşkın bakışlarını görünce.

Jan içinden yükselen sevecen, duyguları bastırmaya çalışırken aklına gelen ilk şeyi söyledi. «Tuttuğun balıkları çok güzel pişirirdin.»

Kocası dudaklarına götürdüğü şarap kadehinin üzerinden baktı ona. «Açık havada yemek pişirmek, şu lanet olası fırını kullanmaktan çok daha kolay.» Kösele gibi ete batırdı çatalını. «Neyse, başka yemek yok, onun için önündekini ye.» Jan'in kımıldamadan kendisini süzdüğünü farkedince başını kaldırdı. «Ye dedim...»

Bu söze aldırmayan Jan, gerçeği anladığını belli eden bir sesle, usulca, «Dün gece yemeği sen pişirdin, değil mi? Hannah sadece servis yaptı,» dedi.

«Kimin pişirdiği önemli mi? Sizin ölçülerinizin altında olabilir, ama en azından seni ve arkadaşlarını eğlendirdi.» Onun gözlerine bakan Jan, yemekten yakınan John French'in sözlerine usulca gülmesini hatırlattığını anladı.

«Senin pişirdiğini bilselerdi, kimse eğlenmezdi. Tersine, bana... ihtiyacın olduğuna onları daha çok inandırmana yardım ederdi. Bütün gün çalışan bir erkeğin konuklarına yemek pişirmesi kadar dokunaklı bir şey olabilir mi?»

Kyle kendi güçlü dişlerine bile sert geldiği belli olan bir parça eti zorla çiğneyip yuttuktan sonra, «Ama sırf yemek pişirip evimle ilgilenesin diye seni istediğimi düşünebilirlerdi, bu da bana puan kaybettirirdi,» dedi. Bu konuyu enine boyuna düşünmüş gibiydi. «O yüzden, seni yalnız fiziksel çekiciliğin için istediğimi düşünmelerine izin verdim.» Sonra alaylı br acelec-

likle ekledi. «Şunlar hiç de önemsiz sayılmaz.» Bakışlarını Jan'in solgun yüzünde, dik, yuvarlak göğüslerinde dolaştırdıktan sonra gözlerinin içine baktı. «Sende değişik bir şey var, daha fazla...» Duraksayıp gözlerini kıstı.

«Elena'nın da söylediği gibi, kilo aldım,» diye hemen cevap verdi Jan. Bu araştıran bakışların içinde uyandırdığı duygulara kızıyordu.

«Hayır, o değil,» diye başını salladı Kyle. Aklı karışmış gibiydi. «Yalnızca eskisinden farklı görünmüyorsun, öyle bir duygu da uyandırıyorsun aynı zamanda. Ama...» Gözlerine ulaşmayan bir tebessümle gülümsedi. «Tecrübe insanı değiştirir.»

Boğulurmuş gibi olan Jan yerinden fırladı. «Sen... asla vazgeçmezsin, değil mi? Kararını verene kadar haftalarca burada kalacağımı sanıyorsan yanılıyorsun, Kyle Masters! Senin hakaretlerine katlanmaktansa, bir an önce bir ayı tarafından yenmeyi tercih ederim... o film ister çevrilsin, ister çevrilmesin!..»

Kyle kibarca, «Otur,» dedi. Jan iskemlesine çöküp kötü kötü bakmaya başlayınca, «Burada karşılaşacağın kara ayılar insan eti yemezler, bu bir. İkinci olarak...» Düşünceli bir tavırla süzdü Jan'i, sonra bir karara varmış gibi ekledi. «Şu... Robert senin için oldukça önemli görünüyor.»

Jan hızla içini çekip önündeki kadehe dikti gözlerini. «Her zaman hayatımın en önemli kişisi olacak,» dedi alçak sesle. Kocasının sert sesini duyunca ona baktı.

«Pekâlâ, bir anlaşma yapalım. Sen yemek pişirip evi temizleyeceksin, ben de telefonu kul-

lanmana izin vereceğim, geceleri, ben evdeyken...»

Son sözcükleri duyunca, Jan'in gözlerindeki parlaklık kayboldu. Kyle kendisini dinlerken nasıl sorabilirdi Hilda'ya Robbie'nin nasıl olduğunu? Ama gene de oğlundan hiç haber alamamaktan iyiydi bu. «Bu gece?» diye korkarak sordu.

Kyle 'hayır' dercesine salladı başını. «Pazarlığın kendine düşen kısmını yaptığına karar verirsem, yarın gece. Şimdi yemeğini ye.»

Jan ertesi günü evi tepeden tırnağa temizlemekle geçirdi. Her yeri sildi, süpürdü, halıları silkti, yerleri cilaladı, ortalıkta parlatılacak ne varsa pırıl pırıl yaptı. Kyle'ın bir gece önce şömineye dokunmamasını söylemesine rağmen onu da temizledi. Odunları dizip yakılmaya hazır hale getirdi.

Mutfakta akşama pişirmeyi tasarladığı rostoyu yağlarken, bunu Kyle için yapmadığını kendi kendine tekrarladı. Ama Hilda'ya telefon edebilme olasılığı öylesine neşelendirmişti ki Jan'i, Kyle'a intikamından zevk aldırmama kararını unutup gitmişti bile. Tarçınlı, elmalı pastayı fırına sürdükten sonra pencereden dışarı baktı. Hava kararmaya başlamıştı. Ah, keşke işler böyle gelişmeseydi, keşke Robbie şu anda ayaklarının dibinde oynuyor, kapıdan girdiği anda kendisini kucaklayıp havaya atacak babasını bekliyor olsaydı... babası önce onu, sonra da sıcak, sert dudaklarıyla annesini öpseydi...

Arka kapı birden açılınca, Jan yeniden gerçeğe döndü. Kurduğu hayallerin yarattığı duygu-

lar hâlâ yüzünden okunuyordu. Kyle bu ifadeyi, gözlerindeki pişmanlık dolu özlemi görürse, onunla alay ederdi.

Ne var ki, gelen Kyle değildi. Elena yüksek topuklu çizmeleriyle salınarak yürüyüp, mutfak masasının bir köşesine oturdu.

Jan buz gibi bir sesle, «Birinin mahremiyetine girmeden önce kapıyı çalmak âdet değil mi burada?» diye sordu.

Elena omuz silkti. «Buradaki insanların çoğunun saklanacak bir şeyi yoktur.» Sesinin küstah tonunda, Jan'in bazı sırları olduğunu vurgulayan bir anlam vardı. «Ayrıca, burası hayatım boyunca benim ikinci evim olmuştur. Yaşlı Mrs. Masters beni torunu gibi görürdü.»

«Sahi mi? Kyle bu ilişkiyi resmi hale sokmadığı için sana da, ona da yazık olmuş öyleyse.» Jan arkasını dönüp, pastayı çıkarmak için fırına eğildi.

«Buradan ayrıldığından beri edindiğin mutfak tecrübesiyle Kyle'ı geri alabileceğini sanma,» diyen Elena, Jan hızla ona doğru dönünce kızardı. «Bu ustalığı nerede edindin?» diye sordu. «Hayatına giren serserilere bakıp onlara yemek pişirerek mi?»

«Tabii, başka nerede edinebilirdim?»

Jan'in soğukkanlı cevabı Elena'yı şaşırtmıştı, bir an sonra gözlerinde kavgacı bir ifade belirdi. «Kyle basit görünümüne ve sahte masumiyetine kanacak kadar aptal değildir.»

Kaşlarını nazikçe, soruyormuş gibi kaldıran Jan, «Onun aptal olduğunu, ama o kadar aptal olmadığını mı söylemek istiyorsun?» dedi.

«Bildiğim kadarıyla Kyle iki kez aptallık etti.

ilki, nasıl bir para delisi olduğunu anlamadan seninle evlenmesi, ikincisi de buraya geri getirmesi. Ona boşanmanın ayrıntılarını avukat yazıhanesi yerine burada görüşmenin aptalca olduğunu söyledim.»

«Boşanma mı?» Saf saf gözlerini açan Jan böyle numara yapmaktan nefret etti bir an. Ama karşısındaki kinci kadının, kısa evliliği boyunca yaptıkları aklına gelince, vicdanının sesini dinlemez oldu. «Dün gece Kyle'ın bunu hiç düşünmediği kesin,» dedi. Utangaç bir tavırla gözlerini kaçırdı.

«Yalan söylüyorsun!» diye tısladı Elena.

«Ben mi?»

Dış kapının açıldığını duyan Jan, Kyle'ı karşılamak için yürüdü. Kocasının göstereceği şaşkınlığın uzaktan belli olmaması için dua ediyordu içinden. Kalın ceketini çıkarmakta olan Kyle'a yaklaştığında, Elena'yı gören kocasının gözlerinde anlayışlı bir ifadenin belirdiğini gördü. Jan kollarını ceketin altından geçirip ona sarılmadan önce derin bir nefes alınca, dudakları belli belirsiz bir alayla kıvrıldı.

«Seni daha erken bekliyordum, sevgilim.» Jan yüzünü ona doğru kaldırmıştı, ama bakışlarını Kyle'ın gözlerindeki alaycı parıltılardan kaçırdı. Kyle, Elena'nın duyacağı kadar yüksek bir sesle, «Mecbur olmadıkça senden bir an bile uzak kalmam, tatlım, biliyorsun,» diyerek eğilip dudaklarını Jan'in yarı aralık ağzına değdirdi, ona sımsıkı sarılarak kendine çekti.

Bunun gösteriş olsun diye verilen bir öpücük olduğunu bilen Jan, kımıldamadan kabullendi bu öpüşü. Aklı Kyle'dan başka şeylerle meşgul-

dü. Dışarının soğuğunu taşıyan cildi, hafifçe uzayan sakalları, elbiselerine sinmiş saman ve at kokusu...

Sonra birden, bunun sırf Elena'nın hatırı için, gösteriş olsun diye yapılan mekanik bir davranış olmadığını fark etti. Çok daha fazla bir şeydi. Kyle'ın dudakları, daha önce başkalarının önünde hiç belli etmediği bir tutkuyla, şehvetle ağzının derinliklerini araştırmaya başlayınca, beyni uyuşur, her yanını bir baş dönmesi kaplar gibi oldu. 'Tanrım, ne yapıyor?' diye düşündü. Kendisini kullanıp Elena'yı kıskandırmaya mı çalışıyordu?

Sonra kendisine ihanet eden vücudu, aklının koyduğu tüm yapay engelleri aşıp coşkuyla Kyle'a karşılık vermeye başlayınca Elena'yı unuttu. Sırtının sert kasları üzerinde dolaşan elleri, sıkı sıkı gömleğini kavradı Kyle'ın. Kendini tümüyle ona bırakıp öpüşüne karşılık vermeye başladıktan sonra Kyle onu bıraktı.

«Selam,» dedi rahatça. «Seni bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum.»

Çabucak kendini toparlayan Elena, soğuk bir sesle, «Beklemediğin belli,» dedi.

Kyle kibarca, «Atla mı geldin?» diye sordu. «Yazık! Arabayla gelmiş olsaydın, bizimle yemeğe kalırdın.» Jan'e dönüp gülümsedi. «Ne pişirdin tatlım? Çok güzel kokuyor.» Sonra Jan'in cevabını beklemeden devam etti. «Ama atla gideceğine göre, karanlık basmadan eve varabilmek için şimdi yola çıksan iyi olur, Elena.»

«Üzülme, gidiyorum.» Elena kapının önünde durup küçük gören bir ifadeyle baktı ona. «Sen bir aptalsın, Kyle Masters.»

Aynı bakışlarla karşılık veren Kyle, «Ben mi?» dedi. Sonra kolunu Jan'in belinden çekti. «Seni atına kadar götüreyim.»

Jan'in duymaya başladığı vicdan azabı, Elena'nın, Kyle'ın bu teklifini hakaretle reddedecek yerde kapıda durup onu beklediğini görünce kayboldu. Dışarı çıkarken ikisi de arkalarına dönüp ona bakmadılar. Jan ne yaptığının farkına bile varmadan bir iskemleye çöküp gözlerini boşluğa dikti. Hayal edemeyeceği kadar etkili bir biçimde görmüştü Elena'nın hesabını, ama zaferin tadına varamıyordu. Kızın Kyle'a olan bağlılığı, bir başkasıyla evlenmesine rağmen bu bağlılığın azalmaması bir şeyin varlığını gösteriyordu. Jan istemeye istemeye, bu şeyin, her aksiliğe karşı dayanabilen derin ve gerçek bir aşk olacağını düşündü. Birkaç dakika önce tanık olduğu tutku sahnesi hariç...

Birkaç dakika sonra dönen Kyle'ın yüzünde, Elena'yla aralarında neler olduğunu anlatacak en küçük bir anlam yoktu. Kocasına şöyle bir göz atan Jan, yemekle meşgul olmaya devam etti.

«Yıkanıp üstümü değiştirecek kadar zaman var mı?»

«Yemek yarım saatten önce hazır olmaz.»

Kyle gitmek için bir hareket yapmadı. Kafasını kurcalayan bir soruya cevap ararmış gibi Jan'in yüzüne bakıyordu. «Bu küçük gösterinin nedeni neydi?» diye sakin bir sesle sordu.

«Gösteri mi? Ne gösterisi?»

Sabırsızca sesini yükseltti Kyle. «Hadi, Jan! Elena'nın önünde yaptığın âşık eş rolünden söz ediyorum.»

Jan kendisini çok rahatsız eden bir kolaylıkla, gözlerini kocaman kocaman açarak masum kız rolü yaptı. «Rahatsız mı etti Elena'yı?»

«Onu rahatsız etmediyse bile, beni etti.»

«Sahi mi?» Jan memnun olmuş gibiydi. «Verdiğin dersin bir kısmını çok iyi öğrenmişim demek ki. Bu kadar haklı olabileceğini hiç düşünmemiştim.»

«Ne konuda?» diye ters bir tavırla sordu kocası.

«İntikamın tatlı olduğu konusunda, Kyle. Gerçekten tatlı.»

Kyle'ın çenesi gerildi, ama bir tek kelime bile söylemeden arkasını dönüp mutfaktan çıktı. Salondan geçerken bir an duraklayan ayak seslerinden, Jan onun, pırıl pırıl temizlenen evi fark ettiğini anladı.

Birkaç dakika sonra salona geçti genç kadın. Şöminenin önüne çömelip kuru kütükleri tutuşturdu. Siyah bir gömlekle pantolon giyen Kyle aşağı indiğinde, «Ne içersin?» diye sordu. Jan'in istediği şeri kadehini uzatırken, «Yatağımı yapmana gerek yoktu,» dedi.

«Bu hizmetçinin görevlerinden biri değil mi ama?» Jan'in itaatkâr dış görünüşü ve tavrı, o sabah Kyle'ın odasında geçirdiği sarsıcı dakikaların hiçbirini belli etmiyordu. Yüzünü, kocasının başının yastıkta bıraktığı çukura bastırdığını, onun kokusunu içine çektiğini bilse, Kyle ne düşünürdü? Onun bu halinden tatmin olarak dalga geçerdi herhalde.

«Seni buraya hizmetçilik yapasın diye mi getirdiğimi düşünüyorsun?» Kyle'ın sesinden, kızgınlığını bastırmaya çalıştığı belli oluyordu.

«Sen öyle söylemedin mi? Yemek pişirip evi temizlememem karşılığında geceleri telefon edebilecektim...»

«Robert'ına,» diye onun sözünü tamamladı Kyle. Elindeki viskiyi bir dikişte bitirdi.

«Robert'ıma,» diye ciddi bir tavırla doğruladı Jan. Robert'ın, bir sürü sevgilisinden biri olduğunu düşünmesi, gerçeği öğrenmesinden çok daha iyiydi. «Pazarlığın sana düşen kısmını yerine getireceksin, değil mi? Ben üzerime düşeni yaptım...»

Kyle tertemiz olmuş salonda gözlerini gezdirerek, kasvetli bir tavırla, «Evet, sen üzerine düşeni yaptın,» dedi. «Robert'ına telefon edebilirsin. Yemekten sonra.»

«Oh! Yemek!..» Jan mutfağa koştu. Fırındaki rosto da, ocağın üzerinde kaynayan sebzeler de mükemmel pişmişlerdi.

Yemek odasındaki büyük masanın bir kenarında karşılıklı oturduklarında, Kyle, «Yemek pişirmeyi bildiğinden haberim yoktu,» dedi.

«Çok küçük yaşımda öğrenmeye başladım. Yanında kaldığım ailelerden birinin hanımı, kızların mutlaka bunu bilmesi gerektiğini düşünürdü. 'Böylece kocalarını mutlu edebilirler,' derdi,» diye yumuşak bir sesle açıkladı Jan. «Ne yazık ki kocamın aşçılık yeteneklerime ihtiyacı yoktu.»

Kyle'a bakınca, dişlerini sıktığını gördü. «Zamanını mutfakta geçirmekten zevk alacağını hiç söylemedin ki.»

«Seçme hakkım var mıydı? Sarah yönetiyordu mutfağı, tıpkı büyükannenin...» Jan sustu. Sonra yavaşça, «Sarah'ya ne oldu?» diye sordu.

Kaşlarını çatan Kyle tabağına bakarak, «Ben... Büyükannem öldükten sonra emekli oldu,» dedi.

«O zamandan beri kendi kendine mi idare ediyorsun?» Sesindeki inanmaz ton hafifçe gülümsetti Kyle'i.

«Hayır. Jack Fowler'ın karısı, Carol, işlere gözkulak olmak için geliyordu, ve...»

«Elena tabii,» diye onun sözünü kesti Jan.

«Mutfakta pek yetenekli değildir,» diye baştan savma bir cevap veren Kyle, bol bol salça döktüğü eti yemeye başladı.

Yemekten sonra Jan kahveleri getirdiğinde, «Güzel bir yemekti Jan,» dedi. Kahvenin büyük seramik fincanlara konduğunu fark ettiyse bile, bir şey söylemedi.

Kyle ikinci fincan kahveyi içmeye başlayınca, Jan sabırsız ve hevesli bir sesle sordu. «Telefon edebilir miyim şimdi?»

«Tabii. Sen sözünü tuttun, ben de tutacağım.» Bu düşünceden pek hoşlanmıyormuş gibiydi. Kalkıp mutfağa götürmek üzere tabakları toplamaya başladı.

«Çalışma odasının anahtarını alabilir miyim?» Jan böyle aşırı derecede itaatli davranmaktan nefret ediyordu, ama Robbie'nin sesini duymak zorundaydı, neye malolursa olsun! Kyle'ın kısa cevabını duyunca, şaşkınlık içinde, odadan çıkmakta olan kocasının geniş sırtına bakakaldı.

«Bugün kapıyı kilitlemedim ki,» demişti kocası.

ALTINCI BÖLÜM

Bütün gün kapı açıktı!.. bütün gün!.. Jan birden Kyle'ın gözlerini oymak arzusuyla doldu. Dünkü başarısızlıktan sonra kapıya yaklaşmayacağını bildiği için mi, yoksa karısının sözünü tutacağına güvendiği için mi? Neden kilitlememişti kapıyı acaba?

Dudaklarını kasıp, öfkeden titreyerek çalışma odasına gitti.

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra, Jan, Hilda'nın sesini duydu. «Jan!.. Aradığına çok sevindim.»

Sesini alçaltan Jan, «Robbie nasıl?» diye sordu.

«Oh, Jan! Araman çok iyi oldu. Başımız dertte...»

«Ne oldu?» Kyle'ın duymaması gerektiğini unutan Jan yüksek sesle, telaşla konuşmaya başlamıştı. «Hilda, Robbie'ye bir şey mi oldu?». Korkunç bir ümitsizlik içinde aklını kaçırmış gibiydi.

«Robbie'nin bir şeyi yok. Bizim Pieter... araba çarptı. Uzun bir süre hastanede kalması gerekiyor... kalça kemiği kırılmış.»

«Çok üzüldüm. Keşke sana yardım edebilseydim.»

«Bana yapacağın en büyük yardım, Robbie'yi yanına almak olacak.»

«Robbie'yi almak mı?»

«Üzgünüm, Jan, ama zamanımın çoğunu hastanede, Pieter'ın yanında geçirirken oğluna gereği gibi bakmam imkânsız.»

«Ama... onu buraya getiremem,» diye ümitsizce bağırdı Jan. «Bana biraz zaman tanı. Yo, hayır, tamam, ben bakarım ona. En kısa zamanda seni ararım. Hoşça kal.»

Elleri titreyerek ahizeyi yerine koyan Jan, bir süre masanın üzerine eğilmiş vaziyette durdu. Gitmesi gerekiyordu, gitmeliydi!

Arkasında hafif bir ses duyunca, telaşla geri döndü. Kocasının bembeyaz kesilmiş bir yüzle eşikte durduğunu görünce, gözleri korkuyla büyüdü. Kyle, uykuda yürüyormuş gibi kapıdan uzaklaşıp Jan'e doğru geldi. «Robert... çocuk mu?» diye sordu. «Senin çocuğun mu?»

Jan duyguları uyuşmuş bir şekilde başıyla onayladı. Kyle bütün gücüyle masaya abanıp, bir süre kendi ellerini seyretti. Sonra, büyük bir acı veren o sorgu dolu gözlerini Jan'inkilere dikti.

«Kimin çocuğu, Jan? Babası kim?»

Beyni deli gibi çalışmaya başlayan Jan, Robbie'nin kendi çocuğu olduğunu bilmesine asla izin veremeyeceğini düşündü. Gerçeği öğrenirse, oğlunu ondan uzaklaştırırdı. Kyle parmaklarını omuzlarına gömmüş, sarsıyordu onu şimdi. «Kimin oğlu o, Jan?» diye sordu tekrar. «Ne zaman doğdu? Kaç yaşında?»

«İki yaşında. Şey... ekimde doğdu. O...»

«Paul'ün çocuğu.» Elleri iki yana düştü.

Jan, 'Hayır,' diye haykırmak istedi. 'Senin çocuğun o, tırnaklarının biçiminden küçük par-

mağının kıvrılışına kadar her şeyiyle senin.' Ama sustu. Robbie'yi böylesine severken onu Kyle'a kaptırma tehlikesini göze alamazdı. Ama karşısında yenilmiş, bozguna uğramış duran Kyle'ın bu haline de dayanamıyordu.

«Kyle,» diye fısıldadı. «Özür dilerim. Ben...»

«Önemi yok.» Kyle her şeyi açıkça itiraf etmeye hazırlanan Jan'i susturdu. Belirgin bir gayretle kendini toparlayarak, «Mesele ne?» diye sordu. «Oğlunun kaldığı aileyle ilgili bir şey var, anladığım kadarıyla.»

«Küçük oğulları hastanede... kaza geçirmiş. Hilda, Pieter'ın başında durmak zorunda... Robbie'yi yanıma almamı istiyor.»

«Buraya gelmeli.» Ne bir kaçamak, ne bir tereddüt. Sadece gerçeğin dile getirilmesi...

«Olmaz!» diye elinde olmadan haykırdı Jan. «Benim geri dönmem daha iyi olur. Ve...»

«Ve ne?» Jan'e, onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. «Nereye götürebilirsin onu?» Telefonun ahizesini kaldırıp karısına uzattı. «Telefon edip, yarın oğlunu alacağımızı söyle.» Sonra kısaca ekledi. «Tom seni uçakla götürür. Benim yapacak işlerim var.»

«Uçakla mı?» Jan'in menekşe rengi gözleri Kyle'ın koyu kahverengi gözlerine dikildi.

«Evet. Artık bir uçak pistimiz var. Tom'un da, benim de pilot ehliyetimiz var. Sen telefon ederken ben Tom'la konuşurum.» Jan kendini toparlayana kadar odadan çıkmıştı bile.

Tom'un sağlıklı, kırışık yüzüne bakan Jan, uçağın gürültüsünün konuşmalarını engelleyecek kadar yüksek olmasına şükretti. Yaşlı adam,

Robbie'yi gördüğünde hiçbir şey söylememiş, yalnızca gür kaşlarını kaldırmakla yetinmişti.

Başını çevirip altlarında akıp giden tepelere baktı. Çalışma odasındaki o öldürücü dakikalardan sonra salona gidip yatmak istediğini söylediğinde, kocasının gözlerindeki açık ıstırabı gören Jan acıyla sarsılmıştı.

Bu ıstırap Robbie'nin kendi oğlu olmasını istediği anlamına mı geliyordu?

«Çok sarsılmış olmalısın, Paul... öldüğünde,» demişti Kyle ona bakmadan. «McLeish'e dönmenin nedeni bu muydu?»

Jan boğazına takılan hıçkırığı bastırmayı başarmıştı. «Don... ona ihtiyacım olduğunda bana karşı çok iyi davrandı.»

«Benden yardım istemek aklına gelmedi mi?» Jan'e dönen gözlerinde işkence çekiyormuş gibi bir bakış belirmişti. «Paul arkadaşımdı.»

Paul! Paul'ün hatırı için ona yardım edecekti demek, Jan'i sevdiği için değil! Usulca, «Don da benim arkadaşımdı,» demişti. «Beni... ve Paul'ü görmek istemediğini açıkça belirtmiştin.»

Kyle birden ateşin önündeki sehpaya oturmuştu. Alevlerin parlaklığı yüzüne vuruyordu. «Hiç olmazsa, sana, benim vermeyi beceremediğim bir şeyi vermeyi başarmış Paul.»

«Ne demek istediğini anlayamadım?»

«Bir çocuk... bir oğul. Bu konuda başarılı olamadım, değil mi? Benim altı ayda yapamadığımı Paul birkaç haftada yapmış.»

Jan üzüntü ve dehşetle bakakalmıştı.

«Kyle,» diye dikkatle konuşmaya başladı. Kocasının içindeki cezalandırma duygusunu harekete geçirmekten korkuyordu. «Eğer sen ve

Elena... yani, belki bir... oğlunuz olur.»

«Çocuksuzluğa mahkûm edeceğimi bile bile bir başka kadınla kendime işkence yapacağımı mı sanıyorsun?» Jan'in gözlerinin içine bakmıştı. Sonra, öfkesini daha çok zaptedemeyeceğini anlamış gibi, «Git yat,» demişti.

Yukarı çıkarken bir ara başını çevirip aşağı bakan Jan, Kyle'ın ölümcül bir darbe yemiş biri gibi başı ellerinin arasında koltuğa çöktüğünü görmüştü.

Jan'in kucağında uyumakta olan Robbie, çiftliğe yaklaştıklarını fark etmiş gibi gözlerini açtı. Merak ve ilgiyle, uçağı yöneten Tom'u izlemeye koyuldu. Sonunda uçağı piste indirip hangara sokan Tom yere atlarken, «Mükemmel bir oğlan bu, Jan,» dedi. Onların inmesine yardım ederken de, «Babasının burnundan düşmüş sanki,» diye ekledi.

Jan göğsünün sıkıştığını hissetti. Tom bu kadar açık bir şekilde Kyle'ın Robbie'nin babası olduğunu görebildiğine göre, Kyle'ın kendisi görmeyecek miydi bunu? Tom, Paul'ü oldukça iyi tanıyordu. Acaba onu mu kastetmişti?

Evin önünde cipten inerken, «Kyle dönecek mi, Tom?» diye sordu.

Ağır bavulları indirmekte olan yaşlı adam, «Belki,» diye cevap verdi. Robbie'nin mama sandalyesini koltuğunun altına sıkıştırıp eve doğru yürüdü. Jan oğlunun yatağını getirmediğini, ama büyük karyolaya birlikte sığabileceklerini düşündü. Hilda'nın kalabalık ailesine alışkın olan çocuk, pek yalnızlık çekmezdi böylece.

«Kyle, kereste şirketinin ağaç kestiği dere yatağına gidecekti. Suya gölge verecek ağaçların

kesilmesini istemiyor.»

Jan, Tom'un sözlerini duymuyor gibiydi. Aklı evdeydi. Kyle dönmüş müydü acaba? Farkına varmadan oğluna sıkı sıkı sarılınca, küçük oğlan, «Yürümek istiyorum...» diye isyan etti. Jan içeri girene kadar kucağından bırakmadı onu.

«Kyle henüz dönmemiş herhalde.» Bavulları kapının önüne bırakan Tom'un sesi yüksek çıkmıştı. «Sık sık yaptığı gibi, eve dönerken Pearson'lara uğramış olmalı.»

«Sık sık mı?»

Jan'in gözlerine bakmaya çekinen Tom alışılmamış bir utangaçlıkla, çabucak açıklamaya çalıştı. «Elinden gelen bir şey varsa, yardım etmek için uğruyor. Elena'yla annesi, işleri tek başlarına yürütmek zorundalar. Bir erkeğin yardımına ihtiyaçları oluyor.»

«Mr. Pearson öldü mü?»

«Bir yıl oluyor. Tabii, Kyle komşuluk görevini yerine getirmek zorunda.»

Tom'un gri gözlerinde beliren anlam çok açıktı. «Geri döndüğüne ne kadar memnun olduğumu anlatamam... Küçük dostumun da.» Bu yeni çevreyi korkusuzca keşfe çıkan Robbie'ye gülümsedi.

Jan elinde olmadan ona doğru döndü. «Tom, Robbie...»

«Biliyorum, tatlım,» diye babaca okşadı omuzunu Tom. «Kyle ile sen sorunlarınızı bildiğiniz gibi çözmeye çalışacaksınız. Bunlar zaman alır.»

Biliyor mu? Ne biliyordu? Robbie'nin Kyle'ın oğlu olduğunu mu... yoksa Kyle ona Paul'ün?.. Bir şangırtı duyunca, telaşla şömineye doğru koştu. Robbie maşaların ve küreklerin durduğu

dayanağı devirmişti. Usulca azarlayarak kucağına aldı oğlunu. Mama sandalyesini mutfağa götüren Tom'un peşinden gitti. Mutfak kapısını açan adam birden durunca, az kalsın çarpıyordu ona.

«Ne var Tom? Ters bir şey mi oldu?»

Mutfağa giren Jan, Tom'un şaşkınlığının nedenini anladı. Ocağın üzerinde kaynayan koca tencereden, nefis bir sebzeli haşlama kokusu geliyordu. Fırının cam kapağından, ısınsın diye içine konan tabaklar görünüyordu. Üç kişilik bir sofra hazırlanmıştı mutfak masasının üzerinde.

Jan'in gözleri birden yaşla doldu. Bir süre ayrı kalmış sevgi dolu bir ailenin yeniden bir araya gelmesi gibiydi bu. Kyle, Tom'un içeri gireceğini tahmin etmişti herhalde. Barışma işinin yürümesi için elinden geleni yaptığına yaşlı adamı inandırmanın en iyi yoluydu bu. Sonunda Jan'in gitmesine izin verdiğinde tüm suç genç kadının üzerine yıkılacak, Kyle da o kadar kıymet verdiği gururunu kurtarmış olacaktı.

Mama sandalyesini masanın önüne yerleştiren Tom boğazını temizleyip boğuk bir sesle, «İyi bir çocuk o, Jan,» dedi. Robbie'den mi, Kyle'dan mı söz ettiğini anlayamadı Jan. «Bavullarınızı yukarı çıkardıktan sonra Kyle'ı aramaya giderim. Uçağın sesini duymaması garip.»

Robbie'nin tulumunu çıkarmak için yere çömelen Jan, 'Neresi garip?' dedi kendi kendine. Kyle başka bir erkeğin oğlunu düşünmekten bile nefret ediyor olmalıydı. Kendi başarısızlığını sürekli hatırlatacak bu çocuğu görmemek için eve bile gelmiyordu işte. Her gün Kyle'a ne yap-

tığını bile bile bu yalanı ne kadar sürdürebilecekti Jan? Kocasının kalbini kemiren, yeniden evlenmemeyi bile düşündürten bu acı duygunun sürmesine nasıl katlanacaktı?

Oğlunu kucaklayıp yukarı çıkarken merdivende Tom'la karşılaştılar. «Senin için her şey hazır yukarda, küçük dostum,» dedi Tom.

«Teşekkürler, Tom. Akşam yemeğini bizimle yer misin?»

«Bu gece olmaz,» diye omuzunun üstünden cevap verdi adam. «Belki başka zaman.»

Onun baş başa yenecek üç kişilik aile yemeğini düşündüğünü anlayan Jan birden paniğe kapıldı. Parmağıyla üst katın enfes ahşap parmaklıklarını göstererek, «Yukarı, anne,» diyen Robbie'nin sesiyle kendini topladı. Yatak odasına girerken, «Anneciğinle burada uyuyacaksın, canım,» diye söylenen genç kadın, giyinme odasının açık kapısını görünce durakladı.

Yüksek parmaklıklı, krem rengi bir bebek karyolası yerleştirilmişti buraya. Geniş pencerenin altındaki duvara, bol çekmeceli bir şifonyer dayanmıştı. Robbie bu yeni odayı dolaşırken, Jan kafasına üşüşen sorulara cevap bulmaya çalışıyordu. Bu bebek odası eşyaları nereden gelmişti acaba? Kyle, Tom'un bavulları yukarı çıkaracağını biliyor muydu? Onun için mi giyinme odasının kapısını ardına kadar açık bırakmıştı? 'Bak, Tom, onları rahat ettirmek için elimden geleni yapıyorum. İşler ters giderse, bundan ben suçlanamam.' mı demek istiyordu?

«Robbie'nin yatağı?..» Küçük ayağını parmaklığın arasından sokmaya çalışan oğlunu engelledi Jan. «Ayakkabıyla yatağa basılmaz.» Yata-

ğın yanındaki sallanan koltuğun üstüne konmuş çarşafları görmüştü. «Aşağı inip yemek hazırlayalım, yavrum,» dedi. Oğlunun elini yüzünü yıkayıp gür saçlarını fırçaladıktan sonra kendi makyajını da tazeleyen Jan, Robbie'yle birlikte mutfağa gitti.

Çocuğu mama iskemlesine oturtup, eline temizlenmiş bir kereviz vererek, ocakta kaynayan yemeğin tadına baktı. Tam biraz tuz eklerken, arka kapı birden açıldı. Açık havada saçları karışmış, yüzü pembeleşmiş olan Kyle eşikte durup Jan'e, sonra kocaman gözlerle kendisini süzen Robbie'ye baktı

Jan gözlerini oğlunu süzen Kyle'dan alamıyordu. Kyle'ın hareketsiz yüzündeki ihtiyatlı ifadenin şaşkınlığa, şaşkınlığın derin bir hasrete, hasretin soruya dönüştüğünü gördü. Biliyordu... Robbie'nin kendi oğlu olduğunu anlamıştı!.. Jan'den alacaktı onu...

«Güzel... bir çocuk,» diye pürüzlü bir sesle konuştu Kyle, Robbie'ye doğru giderken.

«Baba?»

Bu sözcük mahvedici bir açıklıkla, bir süre havada asılı kaldı. Kyle'ın birden durduğunu sezen Jan buz kesmişti. Gözlerini kapayıp güçlükle yutkundu. Robbie'nin eve gelen her erkeğe 'baba' dediğini neden hatırlamamıştı sanki? Bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyor, ama bir türlü konuşamıyordu. Sonra, Kyle'ın tekrar yürümeye başladığını duydu.

Robbie'yle konuşan kocasının söyledikleri, deli gibi çarpan kalbinin gürültüsü arasında kaybolmuştu, ama Jan oğlunun birden gülümsediğini gördü. Robbie'nin, kendisi için çok önemli,

çok özel olan kimselere sakladığı o güven dolu dostça tebessümdü bu.

Tombul parmağıyla Jan'i gösterip, «Bu anne,» dedi Kyle'a.

«Biliyorum. Güzel bir anne, değil mi?»

«Güzel anne,» diye tekrarlayan Robbie, sözcüğün anlamını biliyormuş gibi yaramaz bir gülücük gönderdi Jan'e. Kyle'ın annesine doğru yürümesini kahverengi gözleriyle izledi.

Ceketini çıkaran Kyle, gergin bir sesle, «Dediğim gibi, tatlı bir oğlan,» dedi.

Jan, «Te... teşekkür ederim... yaptığın her şey için,» diye kekeledi. Kızarıp bozarıyordu. «Yemeği hazırlaman, Robbie'nin yatağı...»

Ne düşündüğü belli olmayan bir sesle, «O kadar yoldan geldikten sonra yemek hazırlamak istemeyeceğini düşündüm,» dedi Kyle. «Yatağa gelince, artık içine sığamayacak kadar büyüdüğümden beri tavan arasında duruyordu.»

Kendi oğlunun kullanması için saklanmıştı o yatak. Ama Kyle, Robbie'nin bir başkasının çocuğu olduğuna inanıyordu. Bu, gözlerindeki cansız bakıştan, dile getirilemeyecek kadar büyük bir ıstırabı gizliyormuş gibi gerilen dudaklarından açıkça belli oluyordu.

«Bir sürü zahmete girmişsin. Robbie benimle yatabilirdi.»

Kyle'ın kaşları çatıldı. «Bunun iyi bir alışkanlık olduğunu sanmam. Bir gün yerini bir başka erkeğe bırakmamak için direnebilir sonra.»

Jan kızaran yüzünü gizlemek için arkasını döndü. «Böyle bir sorunla karşılaşmayacak.»

«Yaa?» Jan ne yaptığının farkına varmadan tencereyi karıştırırken bu soru bir süre havada

asılı kaldı. «Don McLeish ne olacak peki? Benden boşanıp onunla evlendiğinde, yatağına girmeye hakkı olduğunu düşünmeyecek mi?»

Jan hızla, dudakları alaylı bir tebessümle kıvrılan Kyle'a döndü. «Onun, ya da başka bir erkeğin ne beklediği beni zerre kadar ilgilendirmiyor. İlgilendiğim tek kişi, Robbie.»

«Bu bir sürü acıya neden olur, büyüyüp evden ayrılmak istediğinde, ya da evlendiğinde...»

«Benimle evlendiğin zaman büyükannenin neden olduğu acıya benzeyen bir şey mi bu?» diye parladı Jan. Acıktığı için mızıldanan Robbie'ye bakarak, «Oğlumu doyurmam gerek,» dedi.

«On dakikaya kadar aşağı inerim.» Kyle'ın sesi bıçak gibi keskindi, ama Robbie'yle konuşurken yumuşadı bu ses.

Jan, Robbie'nin karnını doyururken Kyle geri geldi. Yıkanıp tıraş olmuş, dik yakalı beyaz bir kazak giymişti. Çocuğun karşısındaki iskemleye oturup ona gülümsedi. Jan yemek dolu kaşığı ağzına uzatırken, saf saf, «Robbie aç,» dedi oğlan.

«Kyle da aç.» Kyle yan gözle Jan'e bakıp, «Sen yemekleri koyarken ben onu doyurabilirim,» diye ekledi.

«Robbie kendi kendine yiyebilir.» Jan kaşığı oğlunun tombul eline sıkıştırdı.

«Neden sen yediriyorsun öyleyse?» Zararsız, yumuşak bir soruydu bu. Ama Jan öfkeyle parlayıverdi.

«Çünkü... çünkü yabancı bir yerde ve yanında olduğumu bilmesini istiyorum.»

«Bu kadar kızgın görünme,» diye sakin bir tavırla uyardı Kyle. «Çocuğu üzüp rahatsız eder

bu.»

Jan sesini çıkarmadı. Yemeği sessizlik içinde yediler. Tabakları toplamak için kalktığı zaman Kyle, «Sizi uçakta karşılayamadığım için özür dilerim,» dedi. «Pearson'lar çağırdılar. Elena acil bir iş olduğunu söyledi, ama hiç de önemli değilmiş.»

Kyle'ın garip bir şekilde gülümsemesi Jan'i sinirlendirdi. Hızla dönünce, elindeki tabaklardan biri kayıp yere düşerek kırıldı. Yerdeki kırıklara umutsuzca bakan genç kadın, sebebini anlayamadığı yaşların gözlerini doldurduğunu hissetti. Öteki tabakları Jan'in elinden alan Kyle da bu gözyaşlarını görmüştü. Tabakları tezgâhın üzerine bırakıp döndü ve Jan'in omuzlarını sıkı sıkı tuttu.

Jan, «Özür dilerim,» diye hıçkırdı. Başını kocasının omuzuna dayamak ve onun tarafından sıkıca kucaklanmak arzusuyla savaşıyordu.

«Dünya kadar tabağımız var, Jan.» Hafifçe sarstı karısını Kyle. Bir an, rahatlatmak istercesine kendine doğru çekiyormuş gibi geldi Jan'e. Ama sonra usulca, «Yorgunsun,» demekle yetindi. «Neden Robbie'yi alıp salona gitmiyorsun? Ben de kahve yapıp getiririm.» Cebinden beyaz bir mendil çıkardı. «Sil gözlerini. Robbie seni ağlarken görmesin.»

Jan'in gözyaşlarını silmek istiyormuş gibi hafifçe kaldırdı mendili, sonra birden onun eline tutuşturup, tabak kırıklarını toplamak için yere çömeldi.

Kyle'ın söylediği doğruydu, yorgundu Jan. Silvercreek'te kaldığı sürece oynamak zorunda olduğu yalan daha şimdiden yormuştu onu. Keşke

soğuk ve içine kapanık davransaydı Kyle. Hatta kendisine duyduğu nefretle parlasaydı, o zaman yalan söylemek, onu aldatmak daha kolay olurdu. Bir zamanlar tanıdığı yumuşak kalpli Kyle'ı hatırlatan tatlılığına, nezaketine ve şefkatine dayanamıyordu genç kadın. Robbie'nin hatırı için sakin ve tatlı konuştuğunu bilmesine rağmen...

Oğlunu kucağına alıp yukarı çıktı. Bavulu açarak oyuncak sincabını ve resimli kitaplarını çıkardı. Kyle tepsiyle içeri girdiğinde, salondaki kanepede oğluyla yan yana oturuyordu. Çabucak Kyle'ın keskin hatlı, esmer yüzüne bir göz attı, ama tepsideki seramik fincanlarla ilgili anıları hatırladığını belirten hiçbir şey yoktu kocasının gözlerinde.

«Robbie için sıcak çikolata yaptım. İyi mi?» diye sordu Kyle, Jan'e bakmadan.

«Şey... evet, iyi.»

Robbie'nin fincanını soğuması için sehpanın üzerine bırakan Jan kendi fincanını eline aldı. Kyle bir koltuğa çöküp ona baktı, sonra Robbie'yle göz göze geldiler.

«O yanındakinin adı ne?»

Robbie oyuncak sincabı kaldırıp baktı. «Bu Bobo.»

«Bobo? Bir sincap için komik bir isim. Neden bana getirmiyorsun onu? Getir de bir bakalım Bobo'ya.»

Jan'in durdurmasına fırsat kalmadan koltuktan aşağı kayan Robbie gidip Kyle'ın uzun bacaklarına dayandı, görsün diye oyuncağını uzattı. Kyle'ın iri, esmer eli küçük sincabı kavradı, tüylü oyuncak ufacık duruyordu avucunda.

«Merhaba, Bobo,» dedi yumuşak bir sesle. Öteki eliyle Robbie'yi kaldırıp dizine oturtunca, Jan'in kalbi sıkışıverdi. Annesinden yana bir kez bile bakmak zahmetine katlanmamıştı Robbie. Gözleri, büyülenmiş gibi Kyle'ın esmer yüzüne dikilmişti. Oyuncak sincapla büyük bir ciddiyetle konuşan Kyle'ın dudaklarının hareketini, arada bir beliren dişlerinin parıltısını izliyordu çocuk.

Robbie sevinçle haykırıp inci gibi dişlerini göstererek Kyle'a gülümseyince, Jan ürpererek bakışlarını başka tarafa çevirdi. Sıcak kahveden kocaman bir yudum alıp yerinden kalktı ve ateşin önüne oturdu.

Hayır, burada kalıp, kendisi için hayattan daha önemli olan iki kişinin arasında bir ilişkinin gelişmesini izlemesi imkânsızdı. Seve seve hayatını verirdi... ama Robbie'yi asla. Kyle, Robbie'nin kendi oğlu olduğunu öğrenirse, Jan'in yapmak zorunda kalacağı şey de buydu: Robbie'yi vermek. Kyle'ın ona duyduğu nefret herhangi bir anlaşmaya, uzlaşmaya imkân vermezdi.

Ayağa kalkıp, «Yatma zamanı geldi, Robbie,» dedi. Sesi sertti.

«Çikolatasını içmedi henüz,» diye hatırlattı Kyle. Jan'in altüst olmuş yüzüne bakan gözlerinde hafif bir şaşkınlık vardı. «Sen yatağı ve eşyalarını hazırlarken benimle oturabilir.» Robbie, Kyle'ın kucağından aşağı sıyrılıp resimli kitaplarını almak için kanepeye koştu. «Bana güvenmiyor musun?»

«Tabii güveniyorum. Ama çocuk yorgun. Yatma zamanı çoktan geçti.»

«Bu gece her zamankinden biraz fazla yorgun

olması iyi değil mi?» diye alnını kırıştırarak sordu Kyle. «Yabancı bir ev, yabancı bir yatak...»

«Evet, sanırım haklısın.» Jan, Kyle'ın doğru söylediğini biliyordu. «Ama ben yukarı çıkınca arkamdan ağlayabilir.» Ne var ki, kitaplarını kucaklayıp Kyle'ın dizlerine tırmanan Robbie'nin Jan'e gösterdiği ilgisizlik, böyle bir ihtimalin bulunmadığını açıkça belli ediyordu.

«Anneciğin hemen dönecek, Robbie,» diyen Jan, oğlunun boş boş gülümseyip, «Anne hemen,» dediğini duyunca kızardı.

Fena halde incinmişti; çabucak dönüp merdivenlere doğru yürüdü. Kızgınlık, gücenme ve içerleme duyguları dudaklarını kısmasına neden olmuştu. Kyle kasten, Jan'in Robbie'nin hayatında ne kadar gereksiz olduğunu göstermek için böyle davranmış gibi geliyordu ona. Ama Kyle'a izin vermeyecekti. Yukarı çıkarken dönüp baktı. Robbie, Kyle'ın tuttuğu fincandan çikolatasını içiyordu uysal uysal. Robbie'yi yanında tutabilmek için verdiği onca kavgayı, onca acıyı boşa çıkarmasına müsaade edemezdi. Mücadele edecekti oğlu için ve...

Jan başını tutarak yatağın üzerine çöktü. Mesele bu değildi tabii. Kyle, Robbie'nin doğumuyla ilgili gerçeği bilmiyordu, oğlunun sevgisini çalmak gibi bir düşüncesi yoktu. Robbie'yle kalmayı önermesinin, daha önce gösterdiği şefkatin dışında bir anlamı yoktu.

Ama Robbie'nin kolayca Kyle'a teslim olması hâlâ incitiyordu genç kadını.

YEDİNCİ BÖLÜM

Jan aşağı indiğinde, Robbie'nin başını Kyle'ın göğsüne dayayıp uyuyakaldığını gördü.

«O kadar çabuk uyudu ki, bir şey yapamadım, afedersin,» dedi Kyle yumuşak bir sesle. Yüzünde dalgın, halinden memnun bir ifade vardı. «Her şey hazır mı?»

Jan başıyla onayladı. Duymayı hiç de istemediği bir acı, kalbinden taştı ve boğazına bir şey tıkandı.

Kyle, «Ben taşırım,» diyerek yerinden kalkıp, kucağında oğluyla Jan'in peşinden yukarı çıktı. Robbie'yi usulca büyük yatağın üzerine bırakıp geri çekildi. Jan, onun durup oğlanı soymasını seyrettiğini görünce şaşırdı.

Kyle alçak sesle, «Önce ayakkabılarını çıkarman gerekmiyor mu?» diye sordu. Sesinde belli belirsiz, eğleniyormuş gibi bir ifade vardı.

Jan aptal aptal, bağcıklı kahverengi ayakkabılara baktı. Önce onları çıkarmamasının bir nedeni olduğunu biliyor, ama bunun ne olduğunu hatırlamıyordu. Ayakkabının tekini tam çıkarıyordu ki, birden aklına geldi: Robbie'nin küçük parmakları! Belirgin bir şekilde içe ve dışa doğru kıvrılan parmaklar. Bir yabancı belki de hiç fark etmezdi bu garipliği, ama 'Masters'ların Laneti' adını verdiği parmaklarına Jan'la birlikte gülen Kyle...

Jan omuzunun üzerinden yarı korku, yarı kızgınlık dolu bir bakış fırlatınca, Kyle sordu. «Burada durmam seni rahatsız mı ediyor?»

«Evet... biraz.»

Kyle, «Umdum ki...» diye söze başladı, ama sonra durdu. «Robbie'yi yatırdıktan sonra aşağı gelir misin? Seninle konuşmak istiyorum.»

«Çok yorgunum, Kyle. Yarına kadar bekleyemez misin?»

«Hayır.» Çok kesin konuşmuştu. «Bekleyeceğim.»

Derin derin uyuyan oğlunun başucunda her zamankinden daha uzun bir süre kalan Jan sonunda aşağı inince, Kyle sakin bir tavırla yerinden kalkıp, ne içmek istediğini sordu.

Memnun, mesut evli çiftler gibi Kyle'ın karşısındaki koltuğa oturduğunda, kocasının düşünüp tartan bakışlarına dayanmak çok güç geldi Jan'e. Bu gece bir şeyler vardı Kyle'da. Derin derin düşünmüş ve sonunda iç huzuruna kavuşmuş gibi bir sakinlik, bir hareketsizlik seziliyordu davranışlarında. Ama, Jan kendini neye hazırlarsa hazırlasın, Kyle'ın söylediği sözleri duymayı hiç beklemiyordu.

«Don McLeish'e âşık mısın?»

Gözleri kocaman kocaman açıldı Jan'in ve cevap bekliyormuş gibi ısrarla bakan Kyle ile göz göze geldi. Düşüncelerini toparlayamayarak, elindeki fincana çevirdi bakışlarını. Soruyu sormasının nedeninin Jan'e duyduğu aşkın tekrar canlanması olmadığını anlamak için, Kyle'a şöyle bir bakmak yeterdi.

«Bu sana ne ifade edebilir ki?»

Kyle elindeki fincanı sehpanın üstüne bırakıp

öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Yavaşça, «Eğer, sırf oğluna bir yuva ve bir baba vermek için onunla evleneceksen, çok şey ifade eder,» dedi.

Jan hızla içini çekti, ama kendi duygularını dürüstçe gözden geçirip Don'la yalnızca bu nedenle evlenebileceği kanısına varınca öfkesi yatıştı. Robbie'ye normal bir aile hayatı, kendine örnek alacağı bir baba sağlamak için evlenirdi yalnızca. Söyledikleri, gerçeğin tam tersiydi.

«Başka ihtiyaçlarım olduğunu unutuyor musun? Doymak bilmez bir...»

«Bu konuda yanıldım.» Kyle'ın sesi Jan'inkini bastıracak kadar yüksek çıkmıştı. Ayağa kalkıp karısının yüzüne baktı. «Özür dilerim. Çocuktan... ve Paul'ün ölümünden haberim yoktu.» Şömineye döndü. Bir eliyle ensesini ovuşturuyordu. «Dün gece bir hayli düşündüm ve... sanırım neyin yanlış gittiğini anladım... ikimizin arasında.» Ateşin başından uzaklaştı. «Çok çabuk evlendik, sen çok gençtin ve yaşadığın o hayattan sonra sana güvenli bir hayat, bir yuva, bir ev sunan herhangi bir erkekle evlenebilirdin. Bu ihtiyacını karşılamak üzere karşına çıkan ilk erkek de ben oldum.»

«Sadakana muhtaç değildim.» Sesi hakaret doluydu. «İyi bir işim, küçük bir dairem vardı...» Kyle sakin sakin başını iki yana sallayınca sustu.

«Bunlar senin istediğin şeyler değildi; hâlâ da değil, Jan. Bir yuva, bir aile sahibi olmak için kıvranıyordun.» Bu sözler kendisine acı veriyormuş gibi kasıldı çenesi. «Şimdi bir çocuğun var. Onun uğruna Don McLeish'le evlenip, kuracağın

yuvayı da ben öneriyorum sana.»

«İmkânsız bu.» Jan dönüp ateşe baktı. Bacaklarının titremesini durdurmaya çalışıyordu.

«Don McLeish'e âşık olduğun anlamına mı geliyor bu?»

Kyle birden yanına gelip kollarını tuttu. Parmakları etine gömülüyordu. Zorla kendine doğru çevirdi Jan'ı. Çok büyük bir gerilim içindeymiş gibiydi.

Jan sarı beneklerin oynaştığı kahverengi gözlere bakınca, büyük bir kedere kapıldı. «Kimseye âşık değilim,» diye titrek bir sesle inkâr etti. «Benim için her şey demek olan tek aşk öldü.»

Kyle'ın dudakları bembeyaz kesildi. Jan'in kollarını tutan elleri iki yanına düştü, neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir sesle, «Paul,» diye mırıldandı.

«Paul?»

«Oğlunun babası hakkında bunları hissetmen doğal.»

Jan sinir krizi geçirmek üzereydi, bütün gün yaşadığı yorgunluk ve duygusal gerilim, sonunda yapacağını yapmıştı. «Oğlumun babası... evet, her zaman seveceğim onu. Başka bir erkek onun için hissettiklerimin bir zerresi kadar bile bir şey ifade etmez bana.»

Kyle birden sımsıkı yakalayıp sarsmaya başladı onu. «Ama Paul öldü, Jan! Trajik bir kaza onu elinden aldı diye bütün yaşamını bir zindanda geçiremezsin. Bir erkeğe, bir kocaya ihtiyacı olan kadınlardansın sen...»

«Gene aynı şeye döndük, değil mi?» Jan ondan kurtulup koltuğa oturdu. Alaylı bir gülümsemeyle baktı Kyle'a. «Bu ihtiyacımı da karşılama-

yı düşünüyor muydun?»

Kyle'ın gözleri Jan'in siyah saçlarında, yüzünde ve vücudunun hatlarında dolaştı. «Sert değil,» dedi aksi bir tavırla. Bara doğru yürüdü.

Biraz sonra bir kadeh konyak uzattı ona ve konuşma hiç kesilmemiş gibi devam etti. «Bu önemli değil. Önemli olan tek şey Robbie. Paul arkadaşımdı, onun oğlunu yetiştiren kişi olmak istiyorum... kendi çocuğum gibi.»

«Yani...» Jan inanmaz gözlerle Kyle'ın gözlerinin içine baktı.

«Yani, adımı taşır, iyi bir yuvası olur, iyi bir eğitim görür ve bir gün çiftlik ona kalır. Paul'le birbirimize benzediğimiz için, Robbie kolayca benim çocuğum sanılır. Aslında, bugün onu gördüğümde...» Birden sustu. Sonra daha denetimli bir sesle devam etti. «Kimsenin bir şüphesi olmaz bu konuda. Mutlu, güvenli bir yaşamı olur...»

«Birbirlerinden nefret eden anne-babayla mı?» diye acı bir sesle sözünü kesti Jan. Kyle'ın yüzünün sertleştiğini gördü.

«Öyle olması gerekmez.» Kyle ondan uzaklaşıp, karşısındaki iskemleye oturdu. Dirseklerini dizlerine dayayıp, elindeki kadehe baktı. Jan bakışlarını onun uzun parmaklı, düzgün esmer ellerinden alamıyordu. Kyle tekrar konuşmaya başlayınca, başını hafifçe sallayarak gözlerini onun yüzüne çevirdi.

«Başlangıçta her şeyin pürüzsüz olacağını söylemiyorum. Ama zamanla... ikimiz için de tatmin edici bir ilişkiyi geliştirebiliriz.»

«Yürümez bu iş,» dedi Jan, sönük bir sesle. «Normal, evli bir çiftmişiz gibi insanları ne ka-

dar süre kandırabiliriz sanıyorsun? Arkadaşların, çiftlikte çalışanlar...»

Kyle yerinden kalkıp Jan'in önünde durdu, ama ona dokunmamak için tuttu kendini. Gene de, sesinde, Jan'in tatmin bile edemeyeceği derin bir duygusallık vardı.

«Geçen gün orada olanlar...» Başıyla üst katı işaret etti Kyle. «Bunun ne kadar normal bir evlilik olabileceğini ispat etti.»

«Hayır, hayır,» diye inleyen Jan onun ellerinden kurtulup eliyle yüzünü örttü. Parmakları gözle görülecek biçimde titriyordu. «Aşksız...»

«Tekrar birlikte mutlu olmayı öğrenebiliriz,» dedi Kyle ısrarla. Sesi de yüzü gibi solgundu. «Paul öldü, Jan. Ve sen normal ihtiyaçları olan bir kadınsın, tıpkı benim öyle bir erkek olduğum gibi...»

«Nasıl böyle konuşabilirsin?» diye hıçkırdı Jan, Kyle'a diktiği bakışlarında dehşet ve hor görme vardı. «Sanki... sanki sadece fiziksel bir rahatlamaymış gibi! Bundan çok daha fazla bir şey olmalı... en azından benim için.»

«Pekâlâ, işin bu yönünü unut. Senin bir yuvaya, benim de bir... oğula ihtiyacım olduğu gerçeğini konuşalım.»

Bir oğul sahibi olmak çok önemliydi Kyle için, babasının başka bir erkek olduğuna inansa bile!..

«Düşüneceğim.» Jan merdivenlere doğru yürüdü. Birbirlerine iyi geceler demediklerinin bile farkında değildi. Düşünecekti, hem de nasıl düşünecekti!.. Ama çıktığı her basamakta, vereceği bir tek cevap olduğunu daha iyi anlıyordu.

Uyuyan oğluna bakarken kararı kesinleşti. Soyunurken, geceliğini giyip yandaki banyoda yıkanırken, kafasında ısrarlı bir karşı düşünce vardı. Silvercreek'te onun karısı olarak yaşayıp gene de kelimenin tam anlamıyla karısı olmama düşüncesinin verdiği boğucu duygu, Kyle'ın önerisini kabul etmesinin olanaksız olduğunu vurguluyordu. Kocalarını derin bir aşkla seven, aksi takdirde bu ıssız yerlerde yaşamaya asla razı olmayacak işçi karıları, Jan'in yaptığı rolle kandıramazlardı. Yüzünü kremlerken, 'Çift taraflı bir rol olacak bu,' diye acı bir alayla düşündü. Barışmalarınım gerçek olmadığını yabancılardan saklarken, Kyle'dan da, onu sevdiğini saklaması gerekti. Ve bu, yeteneklerinin sınırını fazlasıyla aşıyordu.

Gene de, aşk, vücudun ve duyguların doyurulmasından daha fazla bir şeydi. Karşılıklı birbirini düşünüp değer verme, günlük yaşamın sorunlarını ve neşesini paylaşmaydı aşk.

Derin bir uykuda olan oğlunun başucunda durdu. Robbie buraya, babasının ve dedelerinin topraklarına aitti. Burada babası gibi uzun boylu, düzgün yapılı bir delikanlı olarak büyüyecek, Kyle gibi o da toprağı sevmeyi öğrenecekti. Ve zamanı geldiğinde, kimin soyundan geldiğini bilmenin vereceği güvenle, gururla babasının yerini alacaktı. Oğlunun doğuştan elde ettiği bu hakkı Jan'in inkâr etmesi doğru muydu? Sevdiği, ama asla tam anlamıyla âşık olamayacağı bir erkekle, Don'la evlenmek ve Robbie'yi kentte büyütmek, oğlunun kalıtımla kazandığı tüm özelliklerin sonunda isyan etmesine neden olacaktı. Evlenmezse, Robbie annesinin aşırı ih-

timamıyla büyüyecek demekti. Hiç olmazsa bu konuda haklıydı Kyle. Hayatında güçlü bir erkek eli olmazsa, Robbie'nin egoist ve annesine fazlasıyla bağlı biri haline geleceğini kabul edecek kadar dürüst davranabiliyordu genç kadın.

Kocaman yatakta, kesin bir karara varamadan saatlerce dönüp durdu ve şafak sökmeden az önce derin bir uykuya daldı.

Robbie'nin ısrarla kendisini çağırdığını duyduğunda, saat bir hayli geç olmuştu. Zorla gözlerini aralayıp başucundaki saate baktı. Sekizi geçiyordu. Kyle çoktan gitmiş olmalıydı. Oğlunun tüm yaşamını etkileyecek bir karara varmadan önce bütün gün düşünecek zamanı vardı öyleyse.

Ama duyduğu rahatlama uzun sürmedi. Mutfakta Robbie önündeki yulaf ezmesini kaşıklar, Jan de ona rafadan bir yumurta pişirirken, arka kapı açıldı ve dışarının soğuğu içeri doldu. Jan daha arkasını dönmeden oğlunun memnun bir halde, «Baba,» dediğini duyunca, gelenin Kyle olduğunu anladı.

Kocasıyla göz göze geldi ve onun gözlerindeki bakışı görünce, utançla başını çevirdi. Telaşla, «Her erkeğe 'baba' der, Don'a bile,» diye açıklamaya çalıştı.

Jan'in yanından geçerken, «Don'un ne hissettiğini bilmem, ama benim başım göğe erdi,» dedi Kyle.

Sonra, karısının gözlerinin içine baktı. «Kahve içebilir miyim?»

«Biraz sonra olur. Ben koyarım.»

«Ee, Robbie, kahvaltıdan sonra gidip bir Bobo görmeye ne dersin?» Kyle oğlanın saçlarını ka-

rıştırıp karşısındaki iskemleye oturdu. Sincaplarla hiç ilgisi olmayan düşüncelerini yansıtan gözlerini Jan'e dikti.

Jan fincanı önüne koyunca, «Teşekkürler,» diyen Kyle, gömleğinin kollarını sıvadıktan sonra kahvesini içmeye başladı. Jan gözlerini bu adaleli kollardan uzaklaştırdı, ama Kyle'ın içe işleyen bakışlarının solgun yüzünde, gözlerinin altındaki mor halkalarda gezindiğinin farkındaydı.

«İyi uyuyamamışsın. Bir karara vardığın anlamına mı geliyor bu?»

Oğluna bir göz atan Jan, onun tüm dikkatini yumurtasına verdiğini gördü. Başını eğmiş, kaşlarını çatmış, büyük bir dikkatle yiyordu önündekini. Kendisine sık sık Kyle'ı hatırlatan o kaş çatış... Eğer kalmaya karar verirse, Kyle'ın da aynı benzerliği fark etmesi ne kadar sürerdi? Mucize eseri oğlunun ayaklarının garip kıvrımlı küçük parmaklarını Kyle'ın gözünden saklamayı başarsa bile, daha bir sürü benzerlik vardı aralarında. Ve en önemlisi, kendisi bu yalanla yaşayabilecek miydi? Ama dün gece bütün bu işkence dolu soruların cevabını verip bir karara varmıştı.

«Jan?»

Genç kadın içini çekip titrek bir sesle, «Kyle,» dedi. «Ben...» Her şeyi itiraf etmeye hazırlanıyordu, ama Kyle'ın parmakları kolunu sıkıca kavrayınca, devam edemedi.

«Bir süre deneyeceğini söyle, yeter. Film ekibi gelecek ay gelene kadar kalacaksın nasıl olsa. Vancouver'daki sorunlar ortadan kalkana kadar kalacak bir yer bulman gerek.» Sesi sert-

ti. «Vermek istediğinden daha fazlasını istemek niyetinde değilim.»

Yanakları pembeleşen Jan başını önüne eğdi. Çok şey vermeyi nasıl istediğini bir bilseydi... kendisini biraz olsun sevseydi... Ama sevmiyordu. Acı veriyordu bu Jan'e. Eğer Robbie'nin kendi oğlu olduğunu öğrenirse, kendisine yalnız sağladığı maddi olanaklardan ötürü değer verdiğine inandığı kadını kolundan tuttuğu gibi fırlatıp atardı.

İyi ama, Robbie'nin bir Masters olarak buradaki yerini koruma hakkı ne olacaktı? Bu hakkı kimse alamazdı oğlundan. Zamanla, kaybettikleri aşkı yeniden bulma imkânları var mıydı acaba? Bu gerçekleşirse, oğlundan ayrılma korkusu olmaksızın Kyle'a, Robbie'nin kendi çocuğu olduğunu söyleyebilir miydi acaba?

«Pekâlâ, Kyle.» Gözlerini kocasının birden aydınlanan gözlerinden kaçırmak için başını çevirdi. Bir oğul sahibi olmak ne kadar önemliydi Kyle için!

«Bobo'yu görelim mi?» Robbie önce annesine, sonra babasına baktı.

«Annen seni giydirir giydirmez, baba götürecek,» diye söz verdi Kyle. Sesinde yeni bir duygusal derinlik vardı. Jan'in gözlerinin içine baktı. «Pişman olmayacaksın. Söz veriyorum,» dedi.

Günler, yatağa girdiğinde Jan'in kafasına üşüşen şüpheleri yalanlarcasına rahat geçip gidiyordu.

Bir çatı altında, ama kendi dünyalarında yaşıyorlardı. Kyle gözle görülür bir şekilde rahatlamış, gözlerinin ve ağzının çevresindeki çizgi-

ler hafiflemişti. Jan bunları ancak, salonda yerde Robbie'yle oynayan Kyle başını kaldırıp kendisine baktığında, ya da oğlunu çiftlikte yaptıkları bir gezintiden eve getirdiğinde fark edebiliyordu.

Robbie de, tüm dikkatini kendisine veren bu uzun boylu, güçlü erkeğin alışmadığı varlığıyla gelişip büyümüş gibiydi. Kyle ne zaman odaya girse, yuvarlak kahverengi gözleri hayranlıkla parlıyordu.

Jan için günler acı ve mutluluğun kaynaştığı saatler demekti. Yaşamlarının nasıl olabileceğini bilmenin verdiği mutluluk ve Kyle'ın kendisini hiçbir zaman sevmediğine inanmanın, karısına değil oğluna ihtiyaç duyduğundan giderek daha çok emin olmanın verdiği acı... İyi ama, onu kucağında Robbie'yle mutfak kapısından girerken gördüğünde, birbirinin eşi iki çift kahverengi göz kendisini süzdüğünde, kalbinin nasıl sevinç ve coşkuyla çarptığını daha ne kadar saklayabilecekti? Ya da, Kyle'ın eli kazara kendisininkine değdiğinde, vücuduna yayılan ürpertiyi...

Akşamlar da acı-tatlı duygularla doluydu. Jan, dışardan bakan birinin gözüne tipik bir çiftçi ailesi gibi görüneceklerini düşünüyordu, acı bir alayla. Bütün gün çalışan Kyle ateşin başındaki koltuğa gömülüp kitap okuyor, karşısında oturan Jan de, ya Robbie'nin giysilerini onarıyor, ya da okuyordu. Ama sıradan bir çiftin arasındaki konuşmalar duyulmuyordu aralarında. Uzun suskunluklarla bölünen, nazik, sınırlı sözcüklerdi birbirlerine söyledikleri. Bazen Jan başını kaldırıp, aldatıcı bir rahatlıkla karşısında

oturan erkeğe baktığında, onun, daha önce de fark ettiği uzak, düşünceli bakışlarla kendisini süzdüğünü görüyordu. Jan'in bakışını yakalayan Kyle hemen ayağa kalkıp, yapacak bir işi olduğunu söylüyor ve çalışma odasına kapanıyordu.

Bu, Robbie çiftliğe geldikten beş gün sonraya kadar böyle devam etti. Jan gözlerini alevlere dikmiş oturuyordu. Farkına varmadan içini çekti.

Kyle elindeki dergiden başını kaldırdı. «Neden gidip televizyon seyretmiyorsun?»

Kafasını toplamaya çalışan Jan, «Televizyon?» diye tekrarladı. Kyle gibi o da hafifçe çatmıştı kaşlarını. «Ben... onu attığını sanmıştım.»

«Geldiğinden beri o odaya girmediğini mi söylemek istiyorsun?» Başıyla, Jan'in her zaman Esmeralda'nın odası olarak düşündüğü odayı işaret etti.

«Hayır.» Jan düşündüklerini açıkça anlatan bir bakışla beyaz boyalı kapıya baktı.

«Eskisi gibi değil, Jan,» dedi Kyle hafif bir tereddütten sonra. «Tamamen değ...»

«Hayır, görmek istemiyorum.» Hızlı hızlı solumaya başlayan Jan, boğulacakmış gibi hissediyordu kendini. Ona ne kadar değişirse değişsin, şöminenin yanındaki koltukta oturan yaşlı esmer kadını, ve onun, torununun karısına hor gören bir ifadeyle bakan gözlerini görecekti orada gene.

«Görmen gerek sanırım,» diye usulca ısrar etti Kyle, kalkıp Jan'in tepesine dikildi. «İlerde Robbie'nin izlemesi gereken programlar olabilir ve...» Susup, Jan'le göz göze gelmek için çömeldi. «Büyükannem ölmeden önce bir hayli değiş-

mişti, Jan. O...»

«Aferin ona! Ölüm döşeğinde yaptığı itiraflar vicdanını rahatlatmıştır umarım.»

«Sana... haksızlık ettiğini anlamıştı.»

«Hak?»' diye acıyla söylendi Jan. «Bu kelimenin anlamını bilmiyordu o. İntikam, evet. Kibir, evet. Bu sözcüklerin ifade ettikleri her anlamı çok iyi biliyordu, ama şefkat, sevgi...» Jan dehşetle, dudağının titremeye başladığını, gözlerinin sıcak gözyaşlarıyla dolduğunu fark edince, rahatsız edecek kadar yakınında olan Kyle görmesin diye başını çevirdi.

Kyle fazla bir çaba göstermeden, büyük bir tatlılıkla onu kaldırıp kollarının arasına aldı. Bir eliyle çenesini tutup gözleri kendisininkilerle karşılaşana kadar başını kaldırdı.

«Jan...»

Sesinde Jan'in o çok iyi bildiği, onları kendilerine ait bir tutku dünyasının doruklarına çıkaracak duygu fırtınasının habercisi olan boğukluk vardı. Adaleli vücudu yay gibi gerilmişti. Arzu, Jan'in yumuşak vücuduna yapışan geniş göğsünden, kaslı karnından ve bacaklarından fışkıran bir alev gibi dağladı genç kadını.

Kyle tekrar, «Jan,» diyerek başını eğdi. Sıcak nefesi Jan'in yüzünü yaladı. Jan her şeyi unutmuş, Kyle'ın arzuyla koyulaşan gözlerine, alnına dökülen bir tutam saça bakıyordu.

Ağzının üzerine kapanmak üzere olan, Kyle'ın sıcak dudaklarını karşılamak istercesine dudakları aralandı; damarlarında dolaşan vahşi ateşi denetlemek istercesine gözlerini kapadı. İçindeki ateş, kendisini korkutan bir orman yangınına dönüşünce, paniğe kapılarak, itmek için ellerini

onun göğsüne dayadı. Kyle'ın kendisine duyduğu, fiziksel bir arzuydu, hayatlarının her yönünü paylaşmak için duydukları karşılıklı istekten doğan aşkın yeniden canlanması değildi bu.

«Yapma, Kyle... bırak beni... istemiyorum...»

Kyle onu o kadar ani bıraktı ki Jan tökezleyerek, biraz önce oturduğu koltuğa çöktü tekrar. Hızlı hızlı soluyordu.

Kısaca, buz gibi bir tavırla, «Afedersin,» diyen Kyle bara doğru yürüdü. Jan için hazırladığı içkiyi genç kadının eline tutuşturup şöminenin yanına gitti. Elindeki içki kadehinden koca bir yudum aldıktan sonra kendisiyle alay ediyormuşçasına acı bir sesle konuştu. «Hiç de kolay değil, senin gibi çekici biriyle aynı çatı altında yaşayıp...»

«Erkeğin kaprisine göre ellenip yoklanacak bir mal değilim ben,» diye parladı Jan.

Kyle bir kaşını kaldırarak yukardan aşağı baktı ona. «'Kadınlara Özgürlük' hareketi seni de etkilemişe benziyor.»

«Tabii etkiledi. Vücudum üzerinde istek duyan herhangi bir erkeğe kendimi sunmak zorunda olmadığım anlamına geliyorsa bu özgürlük, evet.»

«Herhangi bir erkek değilim ben.» Kyle düşünceli bir tavırla elindeki kadehi süzüyordu. «Bir zamanlar evliydik.» Başını kaldırıp Jan'e baktı. «Hâlâ evliyiz. Barışmamızın her yönüyle tam olmasını istediğim için kim beni suçlayabilir?»

«Ben,» dedi Jan. «Bu fiziksel bir arzudan öte gitmiyorsa...»

«Paul'le beraberken böyle değil miydi?»

Dikkatle Jan'e bakıyordu. Yanlış bir şey söy-

lerse, Paul'le aralarında ne fiziksel, ne de başka hiçbir şey olmadığını anlayacağını hissetti Jan. O zaman bu bilgiyi kullanarak başka sonuçlara da varacaktı Kyle.

Birden ayağa kalktı. «Fikrimi değiştirdim. Büyükannenin odasını görmek istiyorum.»

Uzun bir süre onu süzen Kyle sonunda omuzunu silkerek merdivenlerin yanındaki beyaz boyalı kapıya doğru yürüdü.

Kapı açılınca, Jan'in kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Kocasının içeri uzanıp ışığı açtığını gördü. Bir iki adım atıp eşikte durdu. Nabzının atışı hafiflemişti, şaşkınlıkla odaya bakıyordu.

Yaşlı zorbayı hatırlatacak hiçbir şey, ama kesinlikle hiçbir şey yoktu bu odada. Ne o eski moda karyola, ne şöminenin başına yerleştirilmiş kullanılmaktan yıpranmış koltuk... Odaya çiçekli bir bahçenin aydınlığını veren yumuşak minderli koltuklar ve kanepe, şöminenin bir tarafına yerleştirilmiş büyük televızyon rahatça izlenebileceği bir şekilde yerleştirilmişti. Şömine de artık o eski tuğla şömine değildi, beyaz boyasıyla odanın ışığını, parlaklığını yansıtıyordu. Eski, küçük pencerenin yerine yapılmış olan geniş pencere, küçük çiçek tarhlarıyla bölünmüş bir yan avluya bakıyordu.

Jan elinde olmadan rahat bir nefes aldı. Yanındaki erkeğin araştıran bakışlarının farkında bile değildi. «Çok... güzel!»

Kyle'ın gözlerinin içine baktı. Odayı düzenlerken kendisini düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Büyükannesinin artık buraya ihtiyacı kalmayınca, bu odanın Jan'in oturma odası olacağını söylemişti bir zamanlar. Ama Kyle'ın göz-

lerindeki anlatım da ağzının çizgileri gibi sıkı sıkı kapalıydı. Yüzünde, hatırladığını belli eden hiçbir anlam yoktu.

«Güzel bir oturma odası olur,» diye onayladı karısını. Pencereye çevirdiği bakışlarında kasvetli bir ifade belirmeye başlamıştı. «Ya da, yeniden döşetirken öyle olacağını düşünmüştüm. Avlu parmaklıklarla çevrili. Çocukların verebilecekleri tek zarar, çiçek tarhlarını kazmaktan öteye gidemeyecekti.»

Elena'yla birlikte sahip olacaklarını umduğu çocuklar mı? Artık kendisi için sahip olunması olanaksız diye düşündüğü çocuklar... Jan acıyla içini çekti. Kyle'ın üzüntüyle derinleşen hatlarına bakınca, bu acı giderek derinleşip yoğunlaştı. Suçluluk duygusu ağzını kurutmuştu. Sinirli bir şekilde diliyle dudaklarını yaladı. Eğer Kyle'ı çocuk sahibi olabileceğine ikna ederse, belki Robbie'yi de alıp gitmesine izin verirdi. O anda, sevdiği erkekten ebediyen ayrılma düşüncesi, onun oğlunu elinden alması ihtimalinden daha az bir tehlike gibi görünüyordu Jan'e.

«Kyle, sen olabilir...» Kocasının keskin bakışlarını üzerinde hissedince, sesi yavaşladı ve sonunda tamamen sustu.

«Ben ne?»

«Baba olabilirsin, yani Elena'yla çocuklarınız olabilir,» diye telaşla konuştu Jan. Arkasını ona dönmüş, gözlerini pencereden dışarı dikmişti. «Duymuştum... okudum yani... başka biriyle...»

«Herhangi bir kadını böyle bir riske sokamam.» Sesi sertti. Kapıya doğru yürüdü, sonra durup, ifadesiz bir yüzle Jan'e baktı. «Seyretmek istediğin bir şey var mı?»

«Hayır... ben... gidip yatsam iyi olacak. Robbie erken uyanıyor.»

Kyle ışıkları söndürüp kapıyı kapadıktan sonra onun yanından geçip şöminenin önüne gitti. Boş kadehini alıp bara doğru yürürken, «İçkine dokunmamışsın,» dedi.

«İçkiyle aramın iyi olmadığını unutuyorsun.» Sesi sakin, ama anlam yüklüydü. «Sen de, şimdi olduğundan çok daha azıyla yetinirdin.»

Kyle kelimeleri uzata uzata, «Bir sürü şeyin çok daha azıyla yetinmek zorundayım,» dedi. Merdivenlerin yarısına kadar çıkmış olan Jan'e baktı. «Viskiyi sınırlamak zorunda değilim. Şu günlerde vazgeçmeye zorlandığım başka zevklerin aksine, bu elimin altında.»

Ne tür zevklerden söz ettiğini açıkça anlatan küstah bakışlarını Jan'ın vücudunun yuvarlak kıvrımlarında dolaştırdı.

«İyi geceler, Kyle.»

Bir an, bu garip ruh hali yüzünden Kyle'ın kendisini izleyeceğini sandı Jan, ama yukarı çıkıp Kyle'a bir göz atınca, onun hâlâ aşağıda durmuş kendisine baktığını fark etti.

Kyle'ın gözlerinde bir an için gördüğü tuhaf bir biçimde incinebilir bakış, nefesini tutmasına neden oldu. Sanki, şey gibiydi... 'Ama hayır,' diye acıyla düşündü. Bir erkeğin bir kadına duyduğu uzun süredir engellenen arzuydu gördüğü.

Kyle'ın kendisine dile getirilmemiş bir özlemle, artık saklayamadığı bir hasretle baktığını sanmasına o kahverengi gözlere vuran bir parça ışığın neden olduğunu düşündü genç kadın.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah mutfağa indiğinde, Kyle'ın kahve içmekte olduğunu görünce şaşırdı Jan.

Kocasının yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Jan'in düzgünce taralı siyah saçlarında, leylak rengi süveter ve bir ton koyu pantolonla örtülü vücudunda dolaşan bakışları soğuktu. Yerinden kalkıp, hevesle kendisine doğru uzanan Robbie'yi Jan'in kucağından aldı. Oğlan belirgin bir hayranlıkla boynuna sarıldığında, esmer yüzü şefkatli bir tebessümle aydınlanmıştı.

Robbie'yi yüksek mama iskemlesine oturturken, nazik bir sesle, «Bugün benimle arabaya binmeye ne dersin?» diye sordu çocuğa.

«Ayaba?» Robbie karşısındaki erkeğin gülümseyen yüzüne baktı. «Robbie geliy!»

Jan'in soran gözlerine bakarken Kyle'ın yüzündeki tebessüm silindi. «Kente gitmek zorundayım. İstediğin bir şey varsa, alabilmen için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm. Yarın kar yağışı bekleniyor, o yüzden birkaç gün dışarı çıkamayabiliriz.»

Belirsiz bir süre eski çiftlik evinde kapalı kalma düşüncesi Jan'i hiç de ürkütmemişti. Gün geçtikçe, Kyle'ın kendisini soktuğu durumu kabullendiğini, bu rolü oynamaktan hoşlandığını kendi kendine itiraf etmeye başlamıştı. Bütün

vaktini Robbie'yle geçirebiliyordu. Bu harikulade olanağı ona Kyle sağlamıştı, üstüne üstlük Robbie'ye bir baba görüntüsü de veriyordu.

Gene de, Kyle'ın sorusunu cevaplarken sesi soğuktu. «Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Teşekkür ederim.»

Kente, Williams Lake'e gitmek!.. Nüfusun yarısından çoğuyla selamlaşırdı Kyle. Birçok kişiyle de dosttu, hem de çocukluğundan beri. Bunların bir kısmını evlendikten sonra tanımıştı Jan. Hayran olup saydıkları adamın karısının birden geri dönüşü hakkında ne düşünürlerdi? Üstelik bir de Kyle'ın kendisinden olduğunu iddia ettiği bir çocukla dönen bir eş...

Ama Kyle'ın bu durumu daha önceden düşünebileceğini hesaba katmamıştı Jan. Kocası, o kadar iri yapılı birinden umulmayacak, vahşi hayvanlara özgü bir zarafetle ocağa doğru yürüdü. İki fincan kahve doldurup ona döndü. Sakin bir tavırla, «Otur ve konuşurken bir yandan da kahveni iç,» dedi. Jan istemeye istemeye oturunca, aynı sükûnetle devam etti. «Kimsenin, senin çocuğunu benimmiş gibi kabullenecek kadar aptal olduğuma inanmayacağını düşünüyorsun, değil mi?»

'Evet,' dercesine başını sallayan Jan, önündeki fincana dikti gözlerini. Kyle'ın iş görüşüyormuş gibi bakan gözlerini görmek istemiyordu.

«Robbie'ye baktığında... Paul'ü görmen çok doğal. Ama başkaları onun bana olan benzerliğini sorgusuz sualsiz kabul edeceklerdir. Aramızda ne olup bittiğini hiç kimse bilmiyor; çoğu Paul'ü hiç görmedi. Ama eğer hafızası güçlü biri çıkarsa, Robbie'nin doğum tarihini bir ay ge-

riye alabiliriz. İlerde çocuğu etkilemez bu.»

«Hayır,» dedi Jan boğulur gibi. İçine yuvarlandığı yalan batağından kurtulmak istermişçesine, gözlerini çılgın gibi mutfağın içinde gezdirdi. «İzin veremem.»

Jan'in davranışının nedenlerini yanlış anlayan Kyle, soğuk, kasvetli bir sesle sözünü kesti onun. «Robbie'nin gerçek babasını inkâr etmenin senin için kolay olmadığını biliyorum, ama Paul öldü, Jan. Onun en iyi arkadaşının oğluna adını vermesini, bir yuva sağlamasını istemeyeceğini mi düşünüyorsun?»

Jan umutsuzca başını sallayıp elleriyle yüzünü örttü, ağlamak üzere olduğunu hissediyordu. Uzun, boğuk bir hıçkırığın boğazından kopmasını engelleyecek gücü bulamadı kendinde.

«Bu konuyu açmak zorunda kaldığım için üzgünüm, Jan.» Kyle'ın sesi yumuşacıktı. «Bir daha Paul'ün sözünü etmeyeceğime söz veriyorum.» Susup Jan'i süzdü. Bakışlarında, genç kadının içine işleyen bir şefkat vardı. «Geçmişe ait olayları unutup Robbie'nin geleceğini düşünmen senin için de çok iyi olacak. Bir daha asla tekrarlanamayacak şeyleri düşünme.»

Hâlâ Paul'den mi söz ediyordu? Yoksa Jan'e, aralarındaki aşkın asla yenilenemeyeceğini mi anlatmak istiyordu? Sesindeki bir şey, ikinci olasılığın doğru olabileceğini düşündürdü Jan'e; ama Kyle'ın yüzünden, neyi kastettiğini anlamak olanaksızdı. Birden kendini müthiş yorgun hisseden Jan, Kyle'dan uzaklaşıp Robbie'nin kahvaltısını hazırlamak için ocağa gitti.

«Tamam, Kyle,» dedi gergin bir sesle. «Asla olmayacak şeyleri düşünmeyeceğim.»

Birkaç saniye sesini çıkarmayan Kyle, masaya doğru yürürken, canlı bir sesle, «İyi,» dedi. «Bugün benimle gelmen iyi bir başlangıç olur. Alman gereken şeyler olmalı. Taze yiyecekler, Robbie ve kendin için daha kalın giysiler, Noel armağanları...»

Jan kısaca, «O kadar param yok,» diyerek dolaptan yumurta tavasını çıkardı.

Cevap verirken, Kyle'ın sesinden kızgınlığı anlaşılıyordu. «Hiçbir şeyin parasını ödemeni beklemiyorum. Aileme... bakacak haldeyim ben.»

«Birkaç hafta var olacak bir 'aile' olsa bile mi?»

Bu sözleri izleyen sessizlikte Robbie'nin neşeli sesi odayı doldurdu.

Sonra Kyle sakin bir sesle, «Şansımı deneyeceğim,» dedi. Ceketini sırtına geçirdi. «Yapmam gereken birkaç şey var. Bir saate kadar dönerim.»

Evden çıkıp giden Kyle'ın ardından bıraktığı sessizlik, Jan'in sözlerinin neden olduğu sessizlikten çok daha güçlü ve etkiliydi.

Steyşın araba kar lastiklerine rağmen ikinci kez buzda kayınca, Kyle, «Robbie'ye bir araba iskemlesi alalım,» dedi. Sıkı sıkı oğluna sarılmış olan Jan kocasına bakıp, dilinin ucuna kadar gelen sözcükleri yuttu. Kyle'ın çatılan kaşları, gerçekte kendisinin olmayan bir aileye sahip olmak için duyduğu derin özlemi maskeliyor gibiydi.

«Evet,» dedi usulca. «Daha önce böyle bir şeye hiç gerek olmamıştı. Bir... ben... araba alacak param olmamıştı hiç.»

Jan, Kyle'in direksiyonu tutan ellerinin kasıldığını gördü.

«Senin için... çok mu kötüydü, Jan?»

«Daha da kötü olabilirdi. Don... çok iyiydi. O olmasaydı, hayatta kalmayı nasıl başarırdım, bilmiyorum.»

«Neden...» diye birden patladı Kyle. Sesinde büyük bir ıstırap vardı. Ama Robbie annesinin kucağında doğrulup, yolun iki tarafında otlayan hayvanları parmağıyla gösterince sustu.

«İnek,» diye bağırdı Robbie. «Biy süyü inek.»

«Evet, canım, babanın ine...»

Jan ne dediğini birden fark edip, çarpılmış gibi durdu. Robbie'nin esmer başının üstünde Kyle ile göz göze geldiler. Bu sözcüğü kullanmak ne tehlikeli bir şeydi! Kyle onun çok doğal bir şekilde 'baban' dediğine dikkat etmişti, şimdi gözlerini kısmış yola bakıyordu, ama fark ettiğini biliyordu Jan.

«Şey... özür dilerim, diye kekeledi. «Öylece...»

«Üzülme. Kalmaya karar verirsen, beni böyle çağırmasını umuyorum. Neyse...» Dönüp zorla gülümsedi. «Hoşuma gitti.»

«İşte bu hepsinden harika! Jan! Ne zaman döndün?»

Kyle'ın ilk evlendikleri günlerde tanıştırdığı uzun boylu, gri saçlı yaşlı bir çiftçiydi konuşan. Silvercreek'in batısında Pearson'ların, doğusunda da Flannery'lerin çiftliği vardı. Bill Flannery ve karısı Deirdre, Kyle'ın evlenmesine de, seçtiği eşe de sevinmişlerdi. Tanıştıklarından kısa bir süre sonra Deirdre, Bill'le ikisinin, Elena'nın Kyle için uygun bir eş olmadığını her zaman dü-

şündüklerini itiraf etmişti.

Şimdi, Bill gözlerine inanamıyormuş gibi kendisine bakarken, Jan birden ortadan kaybolmasına nasıl bir tepki gösterdiklerini anlayıverdi. Bütün hayatı boyunca tanıyıp sevdikleri erkeği terk ettiği için onu suçlamadıkları Bill'in gülen açık mavi gözlerinden okunuyordu.

«Deirdre'ye söylediğim zaman o kadar sevinecek ki, ne yapacağını bilmeyecek kadıncağız.»

Esmer elini uzattı, ama Jan bu eli tutunca, onu kendine çekip sıkı sıkı kucakladı. Kollarını gevşetip konuşmaya başladığında sesi pürüzlüydü. «Deirdre, bir gün mutlaka döneceğini biliyordu.»

«Teşekkürler, Bill.» Gülümsemeye çalıştı. Noel'den birkaç gün önce dönecek olan çiftlik işçilerine ve karılarına küçük armağanlar almak için girdiği büyük mağazada, yolun ortasında durmuş konuşuyorlardı. Jan, Bill'in içten davranışının içini ısıttığını hissetti.

«İkiniz bizi görmeye gelmelisiniz,» diye konuştu Bill. «Karım olacak hatun, seni gözleriyle görmeden ikna olmaz.»

Jan, «Çok iyi olur,» diye mırıldandı. Kyle ile kendisini oğulları ve gelinleri gelmiş gibi karşılayan yaşlı çiftin evinde geçirdiği mutlu akşamların anısına yenilmiş gibi hissediyordu kendini. «Belki biz...»

Susup şaşkın şaşkın, kocaman açılmış gözlerini arkasında bir noktaya diken yaşlı adamın bembeyaz kesilen yüzüne baktı.

«Ah Tanrım,» diye içini çeken Bill öyle sert baktı ki, Jan başını çevirip adamın bakışlarını izlemek zorunda kaldı ve kucağında Robbie'yle

kendilerine doğru gelmekte olan Kyle'ı gördü. Robbie'nin tombul elinde, zevkle yaladığı kocaman bir çubuk şeker vardı.

«Selam, Bill.» Kyle'ın sesi çok içtendi. «Jan'le karşılaşmışsınız.»

Bill dili tutulmuş gibi, genç adamın kucağında halinden memnun Robbie'ye bakmaya devam etti. Sonunda baba-oğuldan ayrılıp Jan'e dönen gözlerinde suçlayıp kınayan bir ifade belirdi.

«Onca sene Kyle'ın oğlunu ondan uzak tuttun ha?»

«Ben... şey, o... biz...»

«Jan kadar ben de suçluyum,» diye karısının yardımına koştu Kyle. Boştaki sağ koluyla sarılıp onu kendine çekti. «Bir yanlış anlama oldu, ama şimdi her şey düzeldi. Gene bir aradayız... oğlumuz Robbie'yle birlikte.»

Bill şaşkın şaşkın bir ona, bir Jan'e, bir Robbie'ye baktı, sonra kafasını kaşıyarak, «Çok büyük bir yanlış anlama olmalı!» dedi. «Ama her şeyin düzeldiğini öğrendiğime sevindim.» Başını salladı. «Deirdre asla inanmayacak buna.»

Jan'le göz göze geldiler. Bill'in bakışlarında hâlâ şaşkınlık vardı. Kyle, «Neden Deirdre'yi getirmiyorsun?» diye sordu. «Kendi gözleriyle görür.» Başını eğip sevgiyle baktı Jan'e. «Kutlamak için bir parti vermeyi düşünüyoruz, değil mi, tatlım?»

«Ne? Ha... ya... evet,» diye söylendi Jan. Bill'in, Robbie'yi sorgusuz sualsiz Kyle'ın oğlu olarak kabullenmesi beynini uyuşturmuştu. Doğduğundan beri Kyle'ı tanıyan Bill bunu hemen kabullendiğine göre, Kyle'ın gerçeği fark etmesi ne kadar zaman alırdı ki?

«Gelecek hafta içinde düşünüyorduk,» diye yalan söyledi Kyle. Jan'e sarılan kolu çelik bir kıskaç gibiydi. «Çarşamba demiştik, değil mi, sevgilim?»

Jan birden bayılacakmış gibi hissetti kendini. «Evet, evet, çarşamba.»

Bill, «O zamana kadar dayanamaz, Deirdre, biliyorum,» dedi. «Neden pazar günü öğleden sonra bize gelmiyorsunuz? Akşam yemeğini de birlikte yeriz. Böylece karımın başımın etini yemesinin de önüne geçmiş oluruz. Hem sana göstermek istediğim birkaç şey var, Kyle.»

Kyle, «Bence bir mahzuru yok. Sen ne dersin, Jan?» dedi.

Kendisini sımsıkı saran kolun hafifçe gevşediğini hissetti Jan. Kyle kararı ona bırakıyordu. Bill'in hevesle bakan gözlerini görünce, kabul etmekten başka çaresi olmadığını anladı. Deirdre'yi tekrar görmek de harika bir şeydi. Yaşlı kadının sıcak ve anlayışlı tavrı, Jan'e bir anne şefkati kadar yakın geliyordu.

İki erkek birkaç dakika daha konuştular, sonra Kyle dirseğinden tutarak Jan'i mağazanın kapısına doğru götürdü. Genç kadın, onun birden sert ve acımasız bir ifadeye bürünen yüzüne bakacak kadar toplamıştı kendini.

«Bu partiyi icat etmen gerekli miydi. Eminim...»

«Robbie'yle ilgili herhangi bir dedikodu çıkmasını engelleyecek en kestirme yol bu,» diye acımasızca sözünü kesti Kyle. Jan birden durup yüzüne bakınca sustu.

«Gerçekten geri kafalısın, öyle değil mi?» Keşfettiği bu yeni gerçek, Jan'i eğlendiriyormuş gi-

biydi. «Bu zamanda kimse aldırmaz...»

«Burada aldırırlar. Ben de aldırırım.» Tekrar Jan'in kolunu tutup yürüdü. Dışarı çıktıklarında, «Gidip bir şeyler yiyelim,» dedi. «O sırada, parti için almamız gereken şeylerin listesini de yaparız.»

Jan'in itiraz etmesine zaman bırakmadan, köşedeki otelin lokantasına soktu onları. Robbie'nin yiyebileceği türde yemekleri ve oturabileceği yükseklikte birkaç iskemlesi olan, zarif bir lokantaydı burası. Yemeklerini beklerken, içmek için martini söyledi.

«Bu gece birkaç kişiye telefon edip partiye çağırırım,» dedi sonra. Kadehini dudaklarına götürürken, sözde barışmaları şerefine bir tek söz bile etmedi.

«Kimleri çağırmayı düşünüyorsun?»

Kyle omuz silkti. «Trevor'lar, Beaudoin'ler, Davis'ler... tabii Elena'yla annesini de.»

«Tabii.» Jan kirpiklerini indirerek kadehindeki kirazla oynadı bir süre. Sonra dümdüz Kyle'a baktı. «Elena, Robbie'yi biliyor mu?» diye pervasızca sordu.

«Evet. Onu buraya getirdiğin gün söyledim.»

«Ne oldu peki? Sinir krizi geçirmedi mi?»

«Elena sinir krizi geçirmez,» dedi Kyle ters bir tavırla. Çevresini seyretmekten bıkan Robbie'nin eline bir parça ekmek kabuğu tutuşturan Jan'e baktı. Sonra, «Elena hakkında yanlış izlenim edinmişsin,» dedi. «Aramızda evliliğin sözü hiç edilmedi, ama evde bir kadın eline ihtiyaç duyduğumda, bana çok yardımı dokundu.»

Jan'in gözleri alayla büyüdü. «Aman ne erkekçe kibir! Elena'nın kadın elini uzatırken sadece

omuzunun okşanıp kendisine teşekkür edilmesini beklediğine gerçekten inanamazsın! Yoksa teşekkürlerini daha elle tutulur bir biçimde mi gösteriyordun?»

«İhtiyacın olduğunda sana yardım eden Don McLeish'e şükranlarını nasıl gösterdiysen, ben de Elena'ya öyle teşekkür ettim diyelim,» diye vahşice cevap verdi Kyle. Garson yemeklerini getirdiğinde, arkasına yaslanıp sustu.

Jan bir iki kelimenin dışında pek bir şey söylemedi. Kafası, Kyle'ın Elena'ya nasıl teşekkür ettiğine dair canlı ve ayrıntılı görüntülerle doluydu.

Meteorolojinin tahminleri doğru çıktı ve ertesi sabah kar yağmaya başladı. Koyu kurşuni bulutlarla kaplı gökyüzünden iri taneler halinde düşüyordu kar. Çiftlik binalarının çatılarını, çitlerin tepelerini, evin iki yanında uzanıp giden çayırları yumuşak, beyaz örtüsüyle örttü.

Kahvaltı edemeyecek kadar heyecanlı olan Robbie, kendisini dışarı çıkarması için annesine ısrar edip duruyordu. Sonunda oğlunun mızırdanmalarına dayanamayan Jan, Kyle'ın ısrarıyla aldıkları kar kıyafetini ve sıcacık tutan çizmelerini giydirdi Robbie'ye.

Geçen kış ne olduğunu anlayamayacak kadar küçük olan Robbie, büyülenmiş gibi durmuş, lapa lapa yağan karı seyrediyordu. İri taneler göğe kaldırdığı yüzüne düşüyor, kirpiklerini ve başlığının altından çıkan bir tutam siyah saçı beyaza boyuyordu. Robbie usulca kollarını kaldırıp eldivenle avuçlarını dua edercesine açınca, Jan'in yüzündeki hoşgörülü tebessüm silindi.

Oğlu, hakkı olan görevi üstlenmesi için göklerin takdisini bekliyormuş gibi geldi genç kadına.

Robbie birden ileri fırlayıp, düşen kar tanelerini yakalamak için daireler çizerek koşmaya başlayınca, Jan kendini tutamayıp güldü. Oğlunu yakalayıp, üşümüş pembe yanaklarını öperken tüm ciddi düşünceler uçup gitmişti kafasından. Robbie kucağında, hiç ayak basılmamış karların üzerinde koşarak, evin çevresindeki toprakları çiftliğin geri kalan bölümünden ayıran çite doğru giderken kahkahayla gülüyordu.

Çitten itibaren yuvarlamaya başladıkları kartopu giderek büyüdü ve kardan adamı yerleştirmeyi tasarladıkları oturma odasının penceresinin önüne varmadan çok önce, ikisinin birlikte itemeyecekleri kadar kocaman bir şey oldu.

Koca kar yığınına bütün gücüyle abanan Jan, birden ayağının kaydığını hissetti. Önce kartopunun üzerine kapaklandı, sonra da kayarak sırtüstü yere yuvarlandı. Robbie birkaç saniye kaşlarını çatarak, heyecanla yerde yatan annesine baktı. Sonra onun yaramaz yaramaz güldüğünü görünce, eğilip aldığı bir avuç karı Jan'ın yüzüne attı. Robbie'nin heyecanlı çığlıkları Jan'in kahkahalarına karışıyordu. Bir erkeğin seslendiğini duyunca, durup Jan'in başının üstünde bir noktaya baktı.

«Annene böyle davranmaman gerek,» dedi Kyle yapmacık bir sertlikle. Sözcüklerin anlamını tam olarak kavrayamamasına rağmen, azarlandığını sezen Robbie elindeki karları yere bırakıverdi.

«Ziyanı yok, ben aldırmıyorum,» diye çabucak konuşan Jan dizlerinin üstünde doğrulmaya ça-

lışırken, birden kolayca ayağa kaldırıldığını hissetti ve Kyle'ın parkası değdi yüzüne.

Parlak koyu mavi gözlerinde ve dolgun dudaklarında hâlâ kahkaha yankılanarak kocasının yüzüne baktı. Kar ve kapüşonunun kenarındaki beyaz kürk, cildine garip bir şeffaflık vermişti. Kyle'ın gözleri pembe yanaklarında, çevresindeki beyazlığı yansıtan menekşe rengi gözlerinde dolaştı.

Bakışları tekrar ağzının cömert kıvrımına, aralık dudaklarına döndü. Kollarının çemberini daraltınca, Jan alt dudağını hafifçe ısırdı. Kyle doğal bir alışkanlıkla onu kendi sert vücuduna doğru çekti. Sırtlarındaki kalın giysilere rağmen, Jan onun kalbinin atışını duyabiliyordu. Yoksa kendi kalbi miydi bu? Bacaklarının sert baskısını kendisininkilerin üzerinde hissedebiliyordu. Kyle'dan kendisine geçen, bir elektrik akımı gibi tüm duygularını ayaklandıran o akımın varlığını fark etti. Eskiden, bu karşılıklı duygu ve arzu alışverişi başladığında, Kyle onu kucaklar ve... onları yiyip tüketmekte olan ihtirası yatıştıracak tek şeyi yapmak... sevişmek için eve götürürdü.

Ama şimdi, Kyle'ın başı ağır ağır kendisine doğru eğilirken, Jan onun çabucak gözlerini kırpıştırdığını ve gözlerindeki cam gibi parlak bakışın, nerede olduklarını, neler olup bittiğini fark eden bir anlatıma dönüştüğünü gördü. Kyle şaşkın şaşkın, pantolonunun paçasını çekiştiren çocuğa baktı.

«Baba yapsın. Baba, Robbie'ye kaydan adam yapsın. Oluy mu?»

Robbie başını kaldırmış, sevgiyle, yaltaklanır-

casına bakıyordu Kyle'ın yüzüne. Jan kendisini saran kolların gevşediğini hissetti ve Kyle çömelip oğlunu kucağına aldı.

Ani bir coşkuyla, «Evet,» dedi. «Hadi, şu kardan adamı yapalım.»

Jan onun, ağır kar kümesini rahatça eve doğru yuvarlayışını seyretti. Robbie hayran gözlerle Kyle'a bakınca, birden kendini çok yalnız ve bir şeylerden mahrum edilmiş hissetti. Robbie annesini unutmuş gibiydi. 'Annesini fazla özlemeyecek,' diye düşündü. 'Eğer bir gün...' Ama o günü gözlerinin önüne getiremiyordu. Kyle ile olan o sahnenin görüntüsü daha çok tazeydi. Birbirlerine nasıl karşılık verdiklerini hatırlıyordu...

Aralarında olanlar, eskiden de sadece fiziksel bir şey miydi acaba? Jan her zaman, fiziksel tepkiden çok daha fazla şeyler olduğuna inanmıştı. Şehvetten çok daha yumuşak duygularla birbirlerinin kollarında rahatlamaları, birlikte geçecek bir geleceğe ait hayaller ve umutlar, sahip olacakları aile...

Kyle, «Hey, yardıma ihtiyacımız var,» diye bağırarak Jan'in düşüncelerini böldü. Genç kadın, hâlâ yağan karın ardından, kocasının gözlerindeki mutluluk parıltılarını görebiliyordu. Birlikte oynadığı, ona kocaman bir kardan adam yaptığı çocuğun kendi oğlu olduğunu bilseydi, kimbilir mutluluğu ne kadar büyük olurdu!

«Bu adamcağıza giydirecek bir şeyler bulmamız lazım,» diye gülümsedi Kyle. «Dolapta eski siyah bir ceket var, onu getirir misin? Bir de havuç getir, burun yaparız. Gözleri için küçük taş bulmak lazım.» Jan eve doğru yürümeye başla-

yınca, «Ha, Jan,» diye seslendi. «Dolabın rafında da eski bir şapka var. Onu da getirir misin?»

Zorla gülümseyen Jan, «Sanırım Robbie'den çok sen eğleniyorsun,» dedi.

«Mümkündür.» Gözlerinde birden ciddi bir ifade belirmişti.

Şişko ve halinden memnun kardan adamın son rötuşları da bitip yemek zamanı yaklaşınca, üçü eve yürümeye başladılar. Kyle rahatlamış bir sesle, «Kızağı çıkarıp onarmam gerek,» dedi. «Robbie, yaşlı Gypsy'nin çektiği kızakla dolaşmaktan çok hoşlanacak.»

Robbie babasının kucağından, «Gypsy,» diye tekrarladı. Kyle ile çiftlikte yaptığı gezintiler sırasında tanımıştı ihtiyar atı.

Kyle düşünceli bir tavırla, «Aslında, Bill ve Deirdre'ye giderken de kızağı kullanabiliriz,» diye sürdürdü sözünü.

Sinirlerinin yay gibi gerildiğini hisseden Jan, eve girdikleri sırada dönüp sert bir sesle konuştu. «Burada kalacağımız kısacık süre için bu kadar sıkıntıya girmene değmez gibi geliyor bana.» Kyle'ın birden kasılan çenesini ve gözlerindeki parıltının sönmesini görmek, hiç de beklediği tatmin duygusunu vermedi Jan'e.

Kocası, «Belki de haklısın,» diye usulca konuştu. «Ama gene de kızağı hazırlamak istiyorum.»

«Nasıl istersen. Gel, Robbie, yemekten önce yıkanalım.»

DOKUZUNCU BÖLÜM

Robbie açısından kızak fikrinin tam bir başarı olduğunu kabul etmek zorundaydı Jan.

Flannery çiftliğine yapacakları ziyaretten önceki günlerde oğlu, Kyle'ın çocukluğundan beri ambarlardan birine atılmış duran kızakla yaptığı gezintilere doyamadı. İlerlemiş yaşına rağmen, Gypsy de, evin çevresindeki karla kaplı çayırlarda yaptığı bu alışılmamış gezintiden hoşlanıyor gibiydi.

Kyle, evlendikten hemen sonra, atlara tamamen yabancı olan Jan'e bu konuda oldukça çok şey öğretmişti. Genç kadın yumuşak başlı, yaşlı kısrağı yönetmeyi beceriyordu. Çiftliğin işleriyle uğraşmak zorunda olan Kyle giderek daha az katılıyordu bu küçük gezintilere. Bir iki gün sonra Jan, Gypsy'yi kendi başına kızağa koşmayı öğrendi.

Pazar günü öğleden sonra Kyle kızağı evin önüne çekti. Bindiklerinde, daracık kızağa sığabilmek için, hafifçe yan dönerek bir kolunu Jan'in arkasına attı genç adam. Öteki eliyle dizginleri gevşek bir biçimde tutuyordu. Jan onun yakınlığının bütün vücudunun karıncalanmasına neden olduğunu fark edince, içinde yükselen acıyı bastırmaya çalıştı. Robbie dizginleri tutmak isteyince, Kyle oğlunu kendi kucağına alıp kayışları eline tutuşturdu.

«O kadar sert çekme,» diye uyardı onu. «Böyle tut.» Çocuğun dizginleri tutan ellerini ustaca düzeltti. Jan oğlunun yüzündeki heyecanı ve gerilimi görünce, bir an kalbinin duracağını sandı.

Daha sonra düşündüğünde, Silvercreek'te kalmaya o anda karar verdiğini anladı. Sonu ne olursa olsun, kalacaktı. Kyle oğluna ne kadar muhtaçsa, Robbie de babasının kendisine yol gösterecek sert eline o kadar muhtaçtı.

Birbirlerine duydukları fiziksel çekiciliğe ve oğullarının varlığına dayanan bu aşksız evlilik fikrine alışabilmesi için kendisine zaman tanıması için sessizce yalvardı kocasına. Ama Kyle artık ne anlayış gösteriyor, ne de aşkın sıcaklığını duyuyordu Jan'e karşı. Gözlerinin önünde hep Paul'ün kollarındaki görüntüsü olacak, karısının bu konuda söyleyeceklerini asla dinlemeyecekti.

Düşüncelerine katılıyormuş gibi, «Zaman tanı, Jan,» dedi Kyle boğuk bir sesle. Genç kadın hızla ondan yana döndü ve kocasının kendisinden başka tüm dünyadan sakladığı o yumuşak yanını bir an için gördüğünü düşündü.

'Evet,' dercesine başını salladı. Flannery çiftliğine gelene kadar bir daha konuşmadılar.

İki katlı çiftlik evinin önündeki verandada Deirdre onları bekliyordu. Tatlı bir gülümseme bütün yüzünü aydınlatmıştı. Gözleri önce Jan'e, sonra Kyle'ın kucağındaki Robbie'ye gitti.

«Olur şey değil!» diye derin bir soluk aldı yaşlı kadın. «Bill haklıymış. Bu çocuğun oğlun olduğunu asla inkâr edemezsin, Kyle.»

Gergin bir sesle kahkaha attı Kyle. «Öyle bir

şey yapmaya hiç niyetim yok, Deirdre.»

Gözleri yaşaran Deirdre, Jan'i kucakladı ve hiçbir şey söylemeden Robbie'yi kucağına alıp eve girdi.

Kyle, «Atla ilgileneyim,» deyince, Bill çabucak, «Ceketimi alıp seninle geleyim,» dedi. «Bu arada dolaşıp, sana göstermek istediğim şeylere bakarız.»

Eve giren Jan, Deirdre'yi oturma odasında, Robbie'nin üstündeki kat kat giyecekleri çıkarmaya çalışırken buldu. Kadın gözlerini Jan'e doğru kaldırdı. «Kyle ile aranızdaki şeylerin düzelmesine ne kadar memnunum bilemezsin.»

«Teşekkür ederim.» Gözlerinin dolduğunu hisseden Jan, çabucak arkasını dönüp ceketini ve beyaz yün şapkasını çıkarmaya koyuldu.

Onların eşyalarını asmaya giden Deirdre tekrar odaya dönünce, çocuğun elinden tutup, «Gel bakalım, Robbie,» dedi. «Biz annenle konuşurken oynayabileceğin bir şeyler bulalım.»

Jan içinde büyük bir sıkıntı hissederek, yaşlı kadının, oğlunu kütüphanenin altındaki büyük dolaba doğru götürmesini izledi. Ne kadar anlayışlı bir insan olduğunu bildiği Deirdre'yle bile geri dönüşünü konuşmak istemiyordu.

Robbie sık sık büyükannelerini ziyarete gelen torunlar için saklandığı anlaşılan bir yığın kitap ve oyuncağın arasına gömüldükten sonra, Deirdre, Jan'in yanındaki koltuğa oturdu.

«Jan, şekerim, gizli şeyleri araştırmak gibi bir niyetim yok,» diye başladı. «Burada herkesin, Kyle ile neden ayrıldığınız konusunda bir teorisi var. Ben de bu konuda bazı şeyler düşündüm tabii, ama...» Buğulu gözlerle, yerde oynayan

Robbie'ye gülümsedi. «Şu anda düşünebildiğim tek şey, tekrar birleşmiş olmanız ve ilişkinizi perçinleyecek güzel bir oğlunuzun bulunması.»

«Evet,» diye zorlukla konuştu Jan. «Kyle... Robbie'yi seviyor.»

Deirdre yumuşacık bir sesle, «Önce seni sevdi,» dedi. «Bir erkek, bir oğlu, bir vârisi bulunduğunu bilmekten ne kadar hoşlanırsa, hoşlansın, onun için asıl önemli olan, hayatındaki kadındır.»

«Kyle için çok... önemli, bir... oğul sahibi olmak.»

«Tabii önemli. Her erkek, elde etmek için çok uğraştığı şeyin kendi etinden, kendi kanından birine kalmasını ister. Ama günlük yaşamda, kendini sırf kendisi olduğu için seven bir eşe, hayatını paylaşacağı bir kadına ihtiyacı vardır.»

Jan kaçamaklı bir tavırla, «Kyle'ın hayatını paylaşabileceği bir sürü kadın var,» dedi.

«Bir sürü kadın onun hayatını paylaşmak isterdi,» diye sertçe düzeltti onu Deirdre. «Elena da bunlardan biri. Evet, sen Silvercreek'i terk ettiğinden beri orada çok vakit geçirdiği konusunda bir sürü dedikodu olduğunu biliyorum. Ama üç yıldır ilk kez, Kyle'ı bir zamanlar olduğu kadar mutlu gördüm. Ve bu yalnızca bir oğula sahip olmaktan kaynaklanmıyor, Jan.»

Daha sonra erkekler biralarını, Robbie de taze süt içip evde yapılmış kurabiyelerini yerken, elindeki çay fincanını yudumlayan Jan, sürüp giden dostça sohbet yüzünden rahatladığını hissetti. O kadar ki, Kyle'ın ormanlarının bir bölümünde kereste şirketinin kesim yapmasına izin vermesi konusunu savunurkenki kendine güye-

nen havasından gurur duydu.

Yemekten sonra bulaşıkların yıkanmasında yaşlı kadına yardım eden Jan, oturma odasına döndüklerinde, iki erkeğin çiftçilikle ilgili koyu bir sohbete dalmış olduklarını, Robbie'nin de kanepede uyuduğunu gördü.

Tereddütle, «Kyle, artık gitsek... Robbie uyuyor...» dediğinde, kocasının hemen kalktığını görünce şaşırdı.

«Tamam, tatlım. Ben onun eşyalarını toparlarım.»

Dairdre, Jan'in kolunu okşayarak, «Gördün mü?» diye fısıldadı. «Yemek boyunca gözlerini senden ayırmadı. Başka biri var diye üzülmen için hiçbir neden yok, canım.»

«Hayır... tabii yok.»

Jan uyuyan Robbie'nin tulumunu giydirdikten sonra Kyle oğlunu kucağına aldı. Buz gibi soğuğa çıktıklarında, «Kapüşonunu da taksan iyi olur,» dedi ve Jan'in kendi kendine yapabileceğine güvenmiyormuş gibi, bir eliyle tutup kapüşonu başına geçirdi.

Gypsy'nin kızağa koşulmuş, bahçe kapısının önünde sabırla beklediğini gören Jan şaşırdı. Ev sahiplerine iyi geceler dedikten sonra kızağa doğru yürürlerken Kyle güldü. «Bill'in yanında çalışan Ralph'a konuklarının gitmek üzere olduğunu bildirecek özel bir yöntemi var. Sanırım ışıkla yapıyor bunu, ama ister otomobil, ister kızak olsun, konuk, dışarı çıktığında aracını gideceği yöne çevrili ve harekete hazır buluyor.»

Kyle kızağa binmesine yardım ederken Jan, «Çok tatlı bir çift,» diye mırıldandı.

Kocası kucağında oğluyla yanına oturunca,

genç kadın dizginleri alıp atı haydadı. Bir an sonra, ay ışığıyla yıkanan karın üzerinde kayan kızağın çıkardığı hışırtıyı duydu. Son kez Flannery'lere el salladıktan sonra, Kyle'ın kendi arkasına doğru uzattığı koluna yaslandı. Yıldızlarla süslü gökyüzünü seyretmek için geriye doğru eğildi. Ay ışığında tepelere doğru tırmanan çam ağaçları kara gölgeler halinde yükseliyordu. Jan sırtını dayadığı kola biraz daha yaslandı.

«Üşüdün mü?» diye tatlılıkla soran Kyle, kolunu omuzuna dolayıp Jan'i kendine doğru çekti.

«Yo, hayır. Çok büyük bir yer burası, değil mi?»

«Evet, öyle. Yerlilerin bu topraklar hakkında neler hissettiğini düşünebiliyor musun? Bir zamanlar buralarda tek beyaz adam yoktu.»

Jan onun gölgede kalan yüzüne bakmak için başını kaldırdı. «İyi bir şey olduğunu düşünüyormuşsun gibi konuşuyorsun. Böyle düşünmeni beklemezdim.»

«Bir beyaz olduğum ve bu toprakların çok büyük bir bölümüne sahip bulunduğum için mi?» Jan onun omuz silktiğini hissetti. «Ülke beyaz adamlar geldikten sonra büyüyüp gelişti, ama ben, eski günlere kızılderililerin sürdürdüğü basit yaşama garip, acı bir özlem duyuyorum. Bazı açılardan basit bir hayat, ama zor koşullarda hayatta kalmayı başarmak büyük bir dayanıklılık ister.»

Jan yumuşacık bir sesle, «Böyle düşündüğüne memnun oldum,» dedi.

«Sahi mi?»

Yüzü hâlâ Kyle'a dönük olan Jan, onun gözle-

rinin dudaklarına kaydığını gördü. Genç adam uyuyan Robbie'ye sarılı kolunu sıkarak, ağzını Jan'inkine değdirmek için başını eğdi. Birbirine karışan sıcak nefesleri dudaklarındaki soğuğu giderdi. Yolunu çok iyi bilen Gypsy sıcak ahırına doğru koşuyordu. Öpüşmeleri, Jan'in içinde uyuşturmaya çalıştığı o ilkel arzuyu uyandıracak kadar derinleşti. Kyle'ın dudakları, için için yanan ihtirasını kabul ettirene kadar Jan'e kur yapmaya kararlıymışcasına tatlı ve şefkatliydi. Başını biraz kaldırdı.

Boğuk bir sesle, «Bu gece,» diyerek Jan'in yanaklarını, gözlerini, şakaklarını öpmeye başladı. «Eve gittiğimizde, beni odana çağıracak mısın? Çağrılmadan gelmeyeceğimi söylemiştim, hatırladın mı?»

'Karısından gelecek bir davet,' demişti Kyle. Ve Jan, onun Elena'yı kastettiğini düşünmüştü. Anılar kafasına üşüştü ve birden içini kaplayan panik duygusu, kalbinin bu kez başka bir nedenle deli gibi atmaya başlamasına yol açtı. Döndüğü ilk gece Kyle'ın öfkesinin buz gibi vahşetini hatırlamıştı. Bu görüntü, ay ışığının gölgelediği yüzündeki tatlı ifadeyi bulanıklaştırarak siliyordu.

Hiçbir şey değişmemişti. Yalnızca, deli gibi istediği oğula sahip olmak için Jan'in orada kalmasını istiyordu, tek fark buydu. Maddi, fiziksel yanı güçlü bir erkekti Kyle. Çekici bulduğu bir kadınla sevişmek, eğer istediğini bu yolla elde edecekse, ona çok az şey ifade ederdi.

«Hayır,» diye fısıldayarak Kyle'ın kolundan kurtulup dimdik oturdu. «Zaman tanıyalım, senin de dediğin gibi.»

«'Hayır' mı?» Kyle çok şaşırmıştı. Sonra sesi sertleşti. «Ne demek, 'hayır'? Benim kadar sen de istiyorsun bunu. Kabul et!»

«Yapamam, Kyle. Aşksız...»

«Aşk!» Bezmiş, bıkmış gibi çıkmıştı Kyle'ın sesi. «Paul'le giderken duyduğun bu muydu? Paul öldü Jan. Ve sen fazlasıyla canlı bir kadınsın. Onun anısıyla sekssiz bir hayat yaşamaya çalışman yararsız. Bunu ispat edeceğim sana!»

Jan'in başının arkasındaki saçları kavrayarak yüzünü kendine döndürene kadar vahşice çekti. Genç kadının acı dolu iniltileri Kyle'in ağzının içinde kayboldu. Erkeğin nefret ve öfkeyle kendisine sahip olduğu o son geceyi hatırlayarak tepeden tırnağa ürperdi Jan. Bir anda gözleri karardı ve dehşetin girdabına fırlatıldığını sandı.

Sonra Kyle birden başını kaldırınca girdaptan kurtulmaya ve rahatça nefes almaya başladığını hissetti. Buz gibi soğuk havayı ciğerlerine çekip bilincine kavuşunca, parmaklarını Kyle'ın saçlarına doladığını ürkerek fark etti. Üstelik erkeğin dudaklarının yeniden kendisininkilere yapışması için başına bastıran bu parmaklara söz geçiremiyor, onların baskısına direnemiyordu, damarlarında dolaşan harap edici o arzuyu, ihtiyacı kontrol edecek gücü kalmamış gibiydi. Bu erkekle tek vücut olmak, onun tarafından sahiplenmek, onun tarafından sevilmek ihtiyacı...

«Gördün mü?» Dudaklarını tekrar dudaklarına yaklaştırdı Kyle. Hafifçe bir kez daha öptü onu. Başını kaldırınca, «Gelmişiz,» diye mırıldandı. Kucağında Robbie'yle yerinden kalkıp kı-

zaktan aşağı atladı. Belinden tutarak Jan'in inmesine yardım ettikten sonra kolunu çekmedi. «Pekâlâ, zaman tanıyalım,» diye oldukça ciddi bir tavırla konuştu. «Ama çok uzun bir zaman değil.»

Jan başıyla onayladı onu ve peşi sıra eve doğru yürüdü. Kendisine ne kadar zaman tanırsa tanısın, içinde Kyle'ın yaktığı ateşi söndürmesine yetmeyecekti.

Flannery çiftliğinden dönerken yaşadıkları o dakikalardan sonra aralarında bir utanç ya da en azından sıkıntılı bir hava olmasını beklemişti Jan. Ama ne utanç, ne de sıkıntı duyuyordu.

Ertesi sabah onlar kahvaltı ederken kahve içmek için eve dönen Kyle de her zamanki gibi düşüncelerini belli etmiyordu. Tek fark, Robbie'yi yatırdıktan sonra, ateşin karşısında kahvelerini içerken ortaya çıktı.

Kyle, büyükannesinin odasında yaptığı değişiklikleri gösterdiği geceden beri içki konusunda sınırlamıştı kendisini. Yemekten önce bir kadeh viski içiyor, yemekten sonra da Jan'le birlikte kahvesini yudumluyordu.

Partiden bir gün önce, salı gecesi Robbie'yi yatırmaya hazırlanan Jan, oğlunun hafif bir ateşi olduğunu fark etti. Çocuğun siyah saçları terli alnına yapışıyordu. Sonunda aşağı indiğinde Kyle, «Bir şey mi oldu? Robbie iyi mi?» diye sordu.

Jan kaşlarını çatarak, «Sanırım,» diye cevap verip, Kyle'ın karşısındaki koltuğa çöktü. Bir yandan parti hazırlıklarının yorgunluğu, bir yandan giderek huysuzlaşan bir çocukla uğraş-

mak tüketmişti onu. «Soğuk almış herhalde.» Araştırırcasına kendisini süzen bakışlardan utanarak ayağa kalktı. «Bulaşıkları yıkayayım.»

«Bulaşıklar yıkandı.»

Kyle'ın oturduğu koltuğun yanında duran Jan, onun kendisine doğru çevrili yüzüne baktı. «Yıkamana gerek yoktu. Bu benim görevim, değil mi?»

«Senin için sadece bu mu, Jan?.. bir görev mi?» Kyle birden ayağa kalkınca, Jan bir adım geriledi.

«Senin geçici hizmetçin olarak buradayım, bunu başka nasıl isimlendirebilirsin?» diye sakin bir sesle cevap verdi. Kendisininkine benzer bir ışıkla parlayan kahverengi gözlere bakmak için başını geriye doğru eğdi.

«Hâlâ karımsın, Jan.» Ellerini Jan'in sırtına götürüp onu göğsüne doğru çekti. Paniğe kapılan genç kadın, vücutları birbirine değince, Kyle'ın kalbinin de kendisininki gibi hızlı hızlı attığını hissetti.

Gözlerini Kyle'ın gömleğinin açık düğmesine, boynunun başladığı noktaya dikti. «Ben... uzun bir süredir... karın değilim...»

«Bunun çaresi bulunur.»

Jan onun gözlerine baktı ve, orada, fiziksel dayanıklılığının, sabrının sınırlarını zorlayan bir erkeğin aç bakışlarını gördü. «Aşk olmadan mı, Kyle? Ben... yapamam.»

«Bir taraf âşık olabilir.» Kendisini saran kollar gevşeyince, Jan o kişinin kim olduğunu anladı. Başını iki yana salladı.

«Yürümez,» diye acıyla konuştu ve meydan okurcasına baktı Kyle'a. «Robbie'nin oğlun ol-

masını çok istiyorsun, değil mi?»

Kyle kaşlarını çatarak duraksadı. «Evet,» diye usulca itiraf etti. Bir şey daha söylemek üzereydi ki, Jan sözünü kesti.

«O zaman daha fazlasını isteme. İkimizin ilişkisi söz konusu olduğu sürece, zaman tanımamız gerektiğini kendin söyledin.»

«Zaman mı?» Kaba bir kahkaha attı Kyle. «Dünyanın bütün zamanı senin olsun!»

Yüzü granitten oyulmuş gibiydi, dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Dönüp sert adımlarla çalışma odasına doğru yürüdü. Kapıyı arkasından çarparak kapadı.

Jan içini çekerek yerinden kalktı ve merdivenlere doğru yürüdü.

Elinin altındaki tırabzanın tahtası sert ve güçlüydü. Kyle gibi, kuşaklar boyu Masters'ları çatısında barındıran bu ev gibi... en genç Masters'ı da koruması gerekiyordu o çatının...

Jan bir erkeğin kendisine seslendiğini, bir çocuk ağlamasının giderek yükseldiğini duyarak uyanmaya çalıştı. Gözlerini kırpıştırarak Kyle'ın gergin yüzüne baktı.

«Kyle? Ne...»

Kocası ters bir sesle, «Robbie,» dedi. «Bir süredir ağlıyor. Susturailir miyim diye bakmaya geldim, ama seni istiyor.»

Gözleri farkına varmadan Kyle'ın üzerindeki kısa bornoza takılan Jan, bilinçsizce, hâlâ gece yatarken bir şey giymediğini düşündü. Ama Robbie'nin tekrar yükselen hıçkırıkları birden kendisine gelmesine neden oldu. Üzerindeki örtüleri bir yana fırlatıp, terliklerini bile giyme-

den yandaki odaya koştu. Çocuğun yatağının başucundaki küçük masa lambasını yakarak, «Tamam, canım. Anneciğin geldi,» diye onu yatıştırdı.

Minik yavruyu yataktan kaldırıp yatağın yanındaki iskemleye oturdu. Oğlunun saçlarını okşuyor, hafif bir sesle yatıştırıcı sözcükler fısıldıyordu. Bir koluyla sımsıkı göğsüne bastırmıştı.

«Susadım, anneciğim,» diye hıçkırdı Robbie.

Kapıda duran Kyle, «Ben getiririm. Portakal suyu olur mu?» dedi ve Jan'in cevabını beklemeden yürüyüp gitti.

Elindeki bir bardak portakal suyuyla döndüğünde, battaniyeye sarılmış Robbie uyumak üzereydi. Bir iki yudum içtikten sonra gözlerini kapadı. Jan başucunda durup, uyuyan oğlunu seyretti bir süre. Sonra battaniyesini sıkıştırdı ve doğrulup ışığı söndürmek için elini uzattı.

Odanın öteki tarafında bir hareket olunca, siyah saçlarını savurarak hızla başını çevirdi. Kyle eşikte duruyordu.

Kyle'ın bakışı birden nefesinin kesilmesine, şeftali rengi naylon geceliğinin vücudunun bütün hatlarını olduğu gibi belli edecek kadar ince olduğunun farkına varmasına neden oldu. Göz göze geldiklerinde, eli lambanın düğmesinde, öylece kalakaldı. Sözcüklerin asla başaramayacağı bir açıklıkla konuşuyormuş gibiydiler. Hâlâ içlerinde yanan ateşi, aralarında var olan ve şimdi olanca açıklığıyla hatırladıkları tutkuyu konuşturan bir dildi sanki bakışları. Kyle'ın içindeki ateşin alevi koyu kahverengi gözlerinde tutuşmuştu. Jan'in ışığı söndürüp kendisine

gelmesini beklemesinde kaçınılmaz, engellenemez bir şeyler vardı.

Lambayı söndürüp, arkasından vuran ışığın önünde kara bir kule gibi dikilen Kyle'a doğru yürürken, Jan, içini kaplayan ateşin eritici sıcaklığından çok uzak bir sükûnetle, bu kez direnmeyeceğini düşündü. Kyle'a duyduğu aşk, daha fazla direnmesini engelleyecek kadar güçlüydü. Ve kadınlara özgü eski, yanılmaz bir içgüdü, bir zamanlar kendisine duyduğu aşkı bu şekilde, fiziksel yollarla canlandırabileceğini söylüyordu ona...

«Jan!»

Kyle'ın pürüzlü bir boğuklukta çıkan sesi, sormaktan çok ister gibiydi. Jan'i hiç itiraz dinlemiyormuş gibi, sahiplenircesine kendine çekmeden önce kapıyı arkalarından sıkı sıkı kapamasında da aynı istek vardı.

Jan'in vücudunu sarsan ürpertiler, itiraz etmesini engelliyordu zaten. Başını, Kyle'ın bornozunun açık yakasından görünen sert göğse dayadı, kendisini tutan kollar, erkeğin ayaklarının dibine yığılmasını engelliyordu.

«Jan?»

Bu kez adını söylerken Kyle'ın sesinde soru vardı, çenesini tutup yüzünü kendine doğru kaldırdı. Eli geceliğin ince kumaşının altındaki yumuşak teni dağlar gibi sırtında dolaştı. Kollarının arasındaki vücudu, hiçbir direnmeyle karşılaşmaksızın, sıkıca kendi vücuduna bastırdı.

Ağır ağır başını eğerek dudaklarını Jan'in bir nabız gibi atan şakağına, kapalı gözkapaklarına değdirdi. Genç kadın, bu dudakların boynunda, güçlü bir arzuyla sertleşen göğüslerinin arasın-

da dolaştığını hissetti.

«Kyle,» diye mırıldandı; hem istiyor, hem de korkuyordu. Bir zamanlar, kendisini sevdiği günlerde olduğu gibi arayan ve sahiplenen bir güçle öpen dudaklarını kendi dudaklarının üzerinde hissetti. Kyle'ın göğsüne dayadığı ellerini adaleli sırtına doğru kaydırdı. Bornozunun gevşekçe bağlanmış kuşağını kendisi mi çözmüştü, yoksa Jan mi?.. 'Önemi yok,' diye düşündü genç kadın. Vücudunun Kyle'ın sert, pürüzsüz vücuduyla kaynaşması için duyduğu özlemden başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Erkeğin ağzı öyle aniden kendisininkinin üzerine kapandı ki, birden başı dönen Jan, elinin altındaki kaslı cilde sıkı sıkı tutundu. İsteyerek, ihtiyaç duyarak ağzı onun ağzına, boyun eğen yumuşak vücudu onun ısrarlı sert vücuduna cevap vermeye başlayınca, birden her şey mümkün... ve kaçınılmaz oldu. Jan kaldırılıp birkaç adım taşındığını hissetti.

Yatağın üzerine bırakıldığını, boylu boyunca üzerine uzanan Kyle'ın ağzının, kendi istekle aralanmış dudaklarına kapandığını fark edince, ateş gibi yakan, ama o ölçüde de tatlı bir duyguyla tepeden tırnağa ürperdi. Sert eller ipek yumuşaklığındaki cildi okşar, sıkıştırırken, delice bir vermek... vermek ve almak tutkusuyla, içinden bir sel gibi fışkıran kendi duygularında boğuldu genç kadın.

ONUNCU BÖLÜM

Korunmak için büründüğü incecik nefret zırhı çatırtıyla yıkılıp, içinde her zaman var olan aşkı su yüzüne çıkan Jan, tatmin olmuş bir sesle yatak odasının karanlığında fısıldadı.

«Kyle?»

Aslında tamamen karanlık değildi oda. Doğmaya başlayan günün bulanık aydınlığı yarı yarıya çekili perdelerin arasından içeri süzülüyor, yere fırlatıp attıkları bornozla incecik geceliği belli belirsiz görünür kılıyordu.

Jan birkaç dakika önce arzuyla yanan gözlere bakarak konuşmaktan çekindiği için, gözlerini tavanın bulanık aydınlığına dikmişti.

Kyle'ın kendisine sarılı kolunu daha da sıktığını hissetti ve onun derin derin, keyifle içini çektiğini duydu.

«Kyle?» diye fısıldadı tekrar. «Kyle, sana söylemek zorundayım. Şimdiye kadar söylememek nasıl zor geldi, bilsen! Ama benden nefret ettiğini, Robbie'yi elimden alacağını düşünüyordum. Bunu yaparsan seni haksız bulmazdım, çünkü... şey, sevgilim... Robbie senin oğlun.»

Kyle'ın tepkisini beklerken susup nefesini tuttu. Ama ne kolunu çekti Kyle, ne de Jan'in vücuduna yapıştırdığı vücudunu uzaklaştırdı. Fısıldar gibi konuşmaya devam eden Jan'in sesi, duygularının yoğunluğundan kalınlaşmıştı.

«Paul'ü hiçbir zaman sevmedim, Kyle. Senden başka hiç kimse olmadı... ve şimdi senin de beni sevdiğini biliyorum, arzuladığımız gibi bir aile olabiliriz. Sen, ben ve Robbie...»

Kyle'ın gene hiçbir tepki göstermediğini fark edince kırıldı Jan, ama başını ona doğru çevirince, düzgün soluklarla uyuduğunu gördü, güçlü hatları tatmin olmuş bir ifadeyle gevşemişti. Uyuyordu! Tüm cesaretini toplayarak yaptığı itirafın bir kelimesini bile duymamıştı.

Kyle'ın kolu, korurcasına kendisine sarılı bir durumda uyudu Jan. Ama uyandığında, arkasında hissettiği rahatlatıcı varlık yanında değildi. Robbie'nin yakınan mızıltılı sesi tümüyle uyanmasına neden oldu. Yataktan kalkıp, düzgünce katlanarak ayakucuna bırakılmış geceliğini sırtına geçirdi. Kyle kalktığında katlamış olmalıydı geceliğini. Öpülmekten şişmiş dudakları bir tebessümle kıvrıldı. Yanında uyandığında nasıl görünüyordu acaba Kyle? Tatmin olmuş? Mutlu?

Rahatlık, memnuniyet bir pınar gibi kaynadı damarlarında. Sızıldanan oğlunu kaldırmak için yandaki odaya geçti. Geceliğinin üzerine giydiği mavi, yünlü sabahlığa asılan Robbie, kavgacı bir tavırla, kahvaltı etmek istediğini söyledi. «Robbie aç.» diye geç vakte kadar uyuyan annesini suçladı.

«Biliyorum, canım,» diye onu yatıştıran Jan, elini alnına koyup çocuğun ateşini kontrol etti. Daha iyiydi. Gene de, mutfağa inmeden önce, oğlunu sıkıca giydirdi. Kendi üstünü değiştirme işini kahvaltıdan sonraya bırakmıştı.

Robbie'nin kahvaltısını hazırlarken, bir yan-

dan da, Kyle'ın dışarı çıkmadan önce içtiği, şimdi iyice soğumuş olan kahveden bir iki yudum aldı. İbriği ocağın üzerine koyup taze kahve pişirmeye başladı.

Kulağını dört açmış, Kyle'ın dönmesini bekliyordu, ama o arkasından usulca sokulup kendisine sarılana kadar, geldiğini duymadı. Kocası, yüzünü karısının ensesindeki siyah saçlara gömdü.

«Kyle,» diye bir soluk alıp ona doğru döndü genç kadın; kalbindeki her şey gözlerinde parlıyordu. Kocası sert ve hâlâ dışarının soğuğunu taşıyan dudaklarıyla kendisini öpmeden önce, Jan bir an onun gözlerinde de aynı parıltıyı görür gibi oldu. «Robbie,» diye mırıldanarak hafifçe geri çekilip dikkatle oğluna baktı. Çocuk tüm dikkatini önündeki yulaf ezmesine vermişti.

«Annesini sabahları gerektiği biçimde selamlamamı görmeye alışması lazım,» dedi Kyle. «Sabahları ve günün başka saatlerinde...» Robbie'ye hiç aldırmadan eğilip tekrar öpmeye başladı.

Jan bu öpüşe içinden gelerek karşılık verirken, birden, Robbie'nin kendisinin olduğu kadar Kyle'ın da oğlu olduğunu söyleyebilmek için daha ne kadar zaman geçmesi gerektiğini düşündü.

Yumurtaları kaynattığı kaptaki su taşınca, hafif bir feryat koparak ocağa koştu. Kyle da onu bırakıp, kahve koymak için ibriğin başına geçmişti.

«Bu geceki partiye hazırlanmak için yardıma ihtiyacın var mı?»

«Ben hallederim. Dünden bazı şeyleri pişirip

hazır ettim.» Birkaç saat önce yaşadıkları mahremiyetten sonra şimdi Kyle'ın yakınlığının neden olduğu utanç duygusunu anlamakta güçlük çekiyordu. «Robbie'yi yanında götürürsen, en büyük yardımı yapmış olursun bana. Dünkü rahatsızlığı geçmiş gibi görünüyor.»

«Aynı şeyi kendim için de söyleyebilirim.» Karısının elini yakalayıp dudaklarına götürürken, araştıran bakışlarla gözlerine bakıyordu. Jan'ın yanakları pembe pembe oldu. «Dün gece beni çok mutlu ettin, Jan,» dedi Kyle yumuşak bir sesle. «Gitmeyeceksin, değil mi?»

Jan, «Hayır,» diye fısıldamadan önce bir iki saniye duraksadı ve elini çekip önündeki yumurtayı yemeye koyuldu. 'Kyle'ın sorusunu iki açıdan yorumlamak mümkün,' diye düşünüyordu. Sevişmesi, ya onu kalmaya ikna etmek için bilinçli olarak planladığı bir şeydi, ya da uzun süredir engellenen fiziksel bir ihtiyacın patlaması sonunda kendiliğinden olmuştu.

İyi ama, hangi nedenin doğru olduğunun bir önemi var mıydı? Zaman ve Kyle'a duyduğu aşk, aralarında daha yeni, daha güçlü bir aşkın doğmasını sağlayacaktı.

Gün, hazırlık telaşı içinde geçti. Jan salataların hazırlanmasını öğleden sonraya bırakıp ekmek için hamur yoğurmaya ve koyu bir sosta pişireceği tavuk etlerini kemiklerinden ayırmaya koyuldu.

Sabah babasıyla birlikte giden Robbie, öğleden sonra da gündüz uykusuna yattığı için, hazırlanacak zamanı rahat rahat buldu.

Akşam yemeğini mutfakta, alelacele yediler.

Yemek odasındaki uzun masa, keten bir örtüyle örtülmüş, üzerinde pırıl pırıl çatal bıçak takımları ve iki başına yerleştirilmiş üç kollu şamdanlarla, konukların gelmesini bekliyordu. Jan, herkesin tabağına alıp salonda, oturduğu yerde yiyebileceği türde yiyecekler hazırlamaya özen göstermişti.

Akşam yemeğinin bulaşıklarını yıkamaya hazırlandığı sırada yanına gelen Kyle, «Bırak onları,» dedi. «Sen Robbie'yi hazırlarken, bulaşıkları ben yıkarım. Herkes geldiğinde Robbie'nin aşağıda olmasını istiyorum.»

«Ama sen ne olacaksın?» diye karşı çıktı Jan. Yanında Kyle olmaksızın, doğal olarak karşılaşacağı meraklı bakışlara karşı duramayacağını biliyordu.

«Eve geldiğimde duş yaptım. Sadece elbisemi değiştirmem gerekiyor.» Jan'in bileğini kavradı. «Benimle kalırsan... Robbie'den başka çocuğunun olmaması... seni üzer mi?..»

Bu sözleri söylemenin kendisine ne kadar acı verdiği, Kyle'ın sertleşen çenesinden, kasılan dudaklarından belli oluyordu. Jan büyük bir üzüntüyle hafifçe hıçkırdı. «Ah, Kyle!»

«Neyle karşılaşacağını bildiğinden emin olmak istedim, daha sonra pişman olmanı istemem.»

Jan titreyen parmaklarını Kyle'ın dudaklarına koyarak onu susturdu. «Asla, hiçbir şey için pişmanlık duymayacağım. Bütün istediğim senin yanında olmak.»

O ana kadar Jan'e dokunmamak için kendini tutan Kyle karısına sarılıp sertçe kendine çekti onu. Sert, sıcak dudakları Jan'inkilerin üzerine

kapandı. Genç kadın, birden içinde yanmaya başlayan ateşin, söylediği yalanın neden olduğu suçluluk duygusunu bastırdığını hissetti. Kyle hızla artan bir tutku ve şehvetle kendisini öpmeye devam ederken, kollarını boynuna dolayıp vücudunu onunkine sıkı sıkı yasladı Jan. Robbie titrek bir sesle ağlamaya başlayınca, birden Kyle'dan ayrılıp oğluna döndü.

«Anneyi istiyoyum,» diye hıçkıran Robbie kollarını Jan'e doğru uzattı. Öyle dokunaklı bir davranıştı ki bu, genç kadın bir an kalbi duruyor sandı. Koşarak gidip oğlunu kucağına aldı.

Gelip yanlarında duran Kyle'ın yüzündeki tembel tebessüm, Robbie kızmışçasına ona arkasını dönüp yüzünü Jan'in omuzuna saklayınca, birden kayboldu.

«Görüyorsun ya, senin yatağında uyumasına izin vermemekte ne kadar haklıyım.» Sesinde rahatsız bir ton vardı. «Seninle yatsaydı, beni asla yaklaştırmazdı yatağına. Ve bu delikanlının, yatağını paylaşıp canım istediği zaman seni öpebileceğimi öğrenmesi gerek.»

Jan yatıştırıcı bir sesle, «Henüz bebek o, Kyle,» dedi. «Daha önce hiç görmediği şeylere alışması için ona zaman tanı.»

Hâlâ boğuk boğuk hıçkıran Robbie'nin sesinden başka hiçbir şeyin duyulmadığı bir sessizlik oldu.

«Seni bir erkek tarafından öpülürken hiç görmedi mi?»

Jan, Kyle'ın yüzüne baktı. «Bu biçimde, hayır.»

Bir sessizlik daha oldu, sonra Kyle elini uzatıp Robbie'nin siyah saçlarını okşadı. «Hazırlan-

maya başlasan iyi olur, pek zaman kalmadı,» demekle yetindi. Jan, mutfaktan çıkmadan önce, Kyle'ın gözlerinde, o zamana kadar görmediği bir parıltı bulunduğunu fark etti.

Kocasını bu kadar memnun eden neydi acaba? Hayatında hiç tutkulu aşk sahneleri bulunmaması mıydı? En azından Robbie'nin önünde...

'Kyle, Robbie'nin de konuklar arasına katılmasında ısrar ederken ne kadar haklıymış,' diye düşündü Jan. Oğlunun, konuk hanımlardan birinin kucağında adeta kaybolmuşçasına oturmasını hafif bir tebessümle izledi.

Komşuların bazılarında hissedilen hafifçe suçlayıcı ve kınayıcı hava, Kyle'ın koluna tüner gibi oturmuş Robbie'yi görür görmez dağılmıştı. Jan onların, 'Jan üç yıl önce Kyle'ı terk etmişse ne olmuş?' dediklerini duyar gibiydi. Onca istediği oğulla birlikte geri dönüp Kyle'ı mutlu ve gururlu kılmamış mıydı?

Bir tek kişinin dışında herkes, Robbie'nin Kyle'ın oğlu olduğunu sorgusuz sualsiz kabul etmişti. Robbie'yi gördüğünde cesareti kırılmışçasına içini çeken Elena, ondan sonra ne zaman çocuktan yana baksa, gözlerinde beliren şüpheci ifadeyi saklamıyordu. Şu anda da, şöminenin yanında oturan bir grup yaşlı hanımın incecik sesler çıkararak Robbie'yle cilveleşmelerini izlerken, dudakları küçük gören, alaycı bir ifadeyle bükülmüştü.

Robbie'yi kucağına oturtan Mamie Philips, «Hayatımda, babasına bu kadar benzeyen çocuk görmedim,» diyerek, kendisine bakan çocuğa hoşgörüyle gülümsedi. «Kyle'ın bu yaştaki hali-

ni çok iyi hatırlıyorum, en ufak bir fark yok aralarında. Robbie'nin saçları biraz daha koyu belki, ama Jan'inkiler de öyle.» Gülümsemesi derinleşti. «Babandan söz ettiğimi biliyorsun, değil mi?»

«Baba?» diye tekrarlayan Robbie, başını çevirip, Kyle'ı görene kadar bakışlarını odada dolaştırdı. Sonra sırıtarak parmağıyla gösterdi. «Baba, diye tatmin olmuş bir halde Kyle'dan yana baktı. Bir iki saat önceki kızgınlığını unutmuştu.

Bundan yararlanan Kyle elindeki bardağı bırakıp çocuğu kollarının arasına aldı. «Evet. Ve baban, yatağa gitme zamanının geldiğini söylüyor, delikanlı.»

'Yatak' lafını duyan Robbie'nin kaşlarını çatıp dik dik Kyle'ın yüzüne baktığını gören Jan çabucak onlardan yana yürüdü. «Ben götürürüm, Kyle,» diyerek, kavga çıkarmaya hazır görünen oğlunu kucağına aldı. Çocuğun yanakları doğal sayılamayacak kadar kızarmıştı. Onlarla birlikte merdiven başına kadar gelen kocasına üzgün bir ifadeyle baktı. «Gene biraz ateşi var gibi görünüyor.»

Çok hafif bir şefkatle, «Bu geceki heyecan ve telaş yüzündendir herhalde.» Kyle'ın bakışları, Jan'in üzgün gözleriyle karşılaştığında yumuşadı. «Uyuduktan sonra sırayla çıkıp bakarız.»

Jan odadaki herkesin onlara baktığını biliyordu, bu bakışlara aldırmadan başını sallayıp kocasına gülümsedi. Merdivenin yarısına geldiğinde, elinde olmadan, Mamie ve Howard Philips'in oğlu Stu'yla oturmakta olan Elena'ya baktı. Vancouver'da avukatlık stajını bitiren Stu Philips uzun bir tatil yapmak için evine dönmüştü.

Ana-oğulu izleyen Elena'nın gözlerinde çok az gizleyebildiği bir düşmanlık, oir kin vardı. Jan ürperdiğini hissetti. Elena, Kyle'ı bir köşede kıstırıp özel olarak konuşmak için yaptığı girişimler boşa çıkınca, suratını asıp partideki tek bekâr erkeğin yanına oturmuştu.

Uzun boylu, açık kahverengi saçlı Stu geçen yıl dul kalmıştı. Ela gözlerindeki ifadeden, Elena'yla aralarında yıllar önce var olan ilişkiyi tazeleyip derinleştirmek istediği açıkça belli oluyordu.

Yatırırken Robbie o kadar huysuzluk etti ki, Jan, bu gece çok şımartıldığı için ateşi çıktığı yolunda Kyle'ın söylediklerinin doğru olup olmadığını düşünmeye başladı. «Hadi uyu, canım.» Eğilip öptüğünde, çocuğun tombul yanaklarının ateş gibi yandığını hissetti. Yavrucak derin bir uykuya dalana kadar başucunda bekledi. Sonra ayaklarının ucuna basarak kapıya gitti ve kendi odasındaki pembe elbiseli Elena'yı görünce nefesini tuttu.

Kapıyı arkasından çekerken sordu. «Bir şey mi istedin?»

Kadın açık bir küstahlıkla, «İstediğim şeyi sen sağlayamazsın,» dedi. Hakaretle dudak büktü. «Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi? Şu çocuğu Kyle'ın diye yutturmaya çalışman!.. Biliyorum ki...»

«Ne biliyorsun, Elena?» Jan tuvalet masasının önüne oturup saçlarını fırçalamaya başladı. «Aşağıdaki herkes Robbie'nin Kyle'ın oğlu olduğunu biliyor. Bunu kabul etmek neden bu kadar zor geliyor sana?»

«Aşağıdakilerin hiçbiri Paul Steel'le olan ma-

ceranı bilmiyor.» Elena, omuzlarını açıkta bırakan gece mavisi bir elbise giymiş olan Jan'in arkasında durdu. «Kyle'ın seni bu yüzden kovduğunu da bilmiyorlar. O kadar etkilenmiş gibi durma, şekerim; onun bu konuda bana hiçbir şey söylemediğini mi düşünüyordun? Bir oğul sahibi olmayı ne kadar istediğini bildiğin için, Paul'le aralarındaki benzerliği kullanarak piçini onun diye yutturmaya çalıştın. İyi ama, Kyle gibi bir erkeği ne kadar kandırabileceğini sanıyorsun? Gerçeği öğrendiğinde senin yerinde olmak istemem doğrusu.»

Elindeki fırçayı hızla tuvalet masasının üzerine çarpan Jan dönüp Elena'nın çirkin bir ifadeyle çarpılmış yüzüne hor gören bir alayla baktı. «Senin sorunun hep buydu, değil mi?» dedi usulca. «Kyle söz konusu olduğunda her zaman benim yerimde olmak istemişsindir. Bir kadın olarak seninle ilgilenmemesini kabul edemedin bir türlü! Robbie, Kyle'ın çocuğudur, bu konuda bir şüphen olmasın.»

Âciz bir halde iki yana sallanan Elena dönüp kapıya koştu, sonra başını Jan'e çevirdi. «Kyle'ın buna inanmayı sürdürmesine izin vereceğimi sanıyorsan...»

Jan sabırsız bir tavırla içini çekti. «Kendini budala yerine koyacaksın.» Ama Elena çoktan odadan çıkmıştı.

Alt kattan gelen kahkaha sesleri, yemek servisine başlama zamanının geldiğini hatırlattı Jan'e. Yorgun bir halde yerinden kalktı. Gecenin bir an önce bitmesini istiyordu. Ne olursa olsun, bu gece gerçeği söyleyecekti kocasına.

Aşağı indiğinde, Elena'nın da, Kyle'ın da or-

talıkta görünmediğini fark edince, kadının sonunda kocasını yalnız kıstırmayı başardığını anladı. Kyle, Elena'nın iddiasını yalanlamak için ne diyecekti acaba? Robbie'nin kendi oğlu olmadığını zaten bildiğini mi? Yoksa, bir hayal olduğuna inandığı şeyin doğruluğunu mu savunacaktı?

Kimsenin dikkatini çekmeden mutfağa gitti. Daha önceden hazırladığı tepsileri ve kâseleri yemek odasına açılan geniş servis penceresinin içine yerleştirirken, mutfak kapısının usulca açıldığını duymadı. Geri dönüp Kyle'ı bir iki adım gerisinde görünce yerinden sıçradı.

Kocasının yüzündeki sakinlik ve gözlerinde gördüğü derin kasvet, «Elena'yı gördün mü?» diye sormasına neden oldu. «Şüphelendiği şeyi söyledi mi?»

Kyle 'evet' dercesine başını salladı.

«Sen... ne dedin ona?»

Omuzunu silkti Kyle. «Yanıldığını, Robbie'nin... oğlum olduğunu.» Birden sımsıkı sarıldı Jan'e, yüzünü saçlarına gömerek inlercesine konuştu. «Jan... Jan, istiyorum... ah Tanrım, benim oğlum olmasını ne kadar isterdim!»

Jan'in elleri içgüdüsel bir hareketle kocasının başına gitti. Gür saçlarını okşayarak, «Kyle,» dedi. «Sana söylemek istediğim bir...»

«Sizi gidi muhabbet kuşları!» Mutfak kapısını ardına kadar açan Deirdre eşikte durmuş, onlara bakıyordu. Mavi gözlerinde anlayışlı bir parıltı belirdi. «Bu iş için dünya kadar zamanınız olacak. Millet ne kadar çabuk yerse, o kadar çabuk gider. Yardıma ihtiyacın var mı diye sormaya gelmiştim, Jan.»

«Evet... teşekkür ederim.»

Deirdre'nin sesini duyar duymaz birbirlerinden ayrılmışlardı, ama Kyle, Jan'den çok daha çabuk toparlamıştı kendini. Eliyle saçını düzelterek, «Siz hanımlara bırakıyorum bu işi,» diye gülümsedi. Sonra Jan'e döndü. «Robbie'ye bakmamı ister misin?»

«Lütfen,» diyen Jan, Deirdre'ye döndü. «Servis penceresine koyduğum yiyecekleri masaya yerleştirir misin? Ben de kahveyi hazırlarım.»

Yaşlı kadın mutfaktan çıkmadan bir an durakladı. «Ait olduğun yere döndüğünü görmek ne güzel, Jan. Kyle eski mutluluğuna kavuştu, baba olmanın verdiği mutluluk da cabası. Bunu söylüyorum, çünkü... şey, bazen biraz üzgün görünüyorsun. Döndüğün için mutlusun, değil mi?»

Jan, «Ancak burada yaşadığımı hissedebilirim,» deyince, içi rahatlamış gibi gülümsedi yaşlı kadın.

«Eh, her şey iyi o zaman.»

Gecenin geri kalan kısmı çabucak geçti. Genç çiftler, ön kapıya yakın bir yerde, loş ışıkta dans etmeye başladılar. Kyle ev sahipliği görevi gereği birkaç kadınla dans etti, ama genellikle kollarının arasındaki kadın Jan'di. Kendi eliyle seçtiği yavaş bir parçayı stereo pikaba koyduktan sonra Jan'e sarıldığında, genç kadın onun vücudundaki gerilimi hissetti. Ilık nefesi Jan'in yanağını okşuyordu.

«Şunların hepsi gidene kadar daha ne kadar bekleyeceğiz?» diye inler gibi fısıldadı Jan'in kulağına. Sesinin ve sözcüklerin vaat ettiği zevkin beklentisiyle tüm vücudu ürperdi genç ka-

dının. Dizlerinin bağı çözülür gibi olunca, biraz geri çekilerek kocasının yüzüne baktı.

Boğuk bir sesle, «Elena'yla hiç dans etmedin,» dedi.

Kaşlarını çattı Kyle. «Sana da biraz önce bana yaptığı gibi, aksi ve kusur işlemişsin gibi davransaydı, bu kadar yumuşak kalpli olmazdın.» Kararsızca devam etti. «Zaten Elena eskiden kendisine yaptığım tavsiyeyi tutacağa benziyor. Stu yıllardır ona âşık, Elena kendisini reddedince duyduğu hayal kırıklığı yüzünden bir başkasıyla evlendi, ama Elena'yı sevmeye devam etti.» Dans etmekte olan Stu'yla Elena'ya baktı. «Yıllar önce evlenmiş olmaları gerekirdi.»

Sonunda, kahkahalar, iyi geceler dilekleri, teşekkürler ve karşılıklı davetler arasında parti bitti. Son konuk da arabasına binip gittikten sonra, Kyle, Jan'i içeri çekip kapıyı kapadı. Kapıya dayanarak Jan'e sarıldı.

«Hatırladığım en uzun gece,» diye fısıldayarak dudaklarını yüzünde dolaştırdı. Jan'in içinde yavaş, ama güçlü bir şehvet duygusu yaratarak öpmeye başladı onu. Sonra, ağzını dudaklarından çekmeden mırıldandı. «Ortalığı bu gece toplamayı düşünmüyorsun, umarım.»

Jan kendini ondan uzaklaştırmayı güçlükle başararak, «Sadece... bir iki şey yapacağım,» diye fısıldadı. «Sen çık, gecikmem.»

«Hele bir gecik de gör.» Kyle'ın yumuşacık sesinde tehdit edermiş gibi bir ton vardı, ama Jan'i durdurmak için bir şey yapmadı.

Tabakların çoğu konuk hanımların da yardımıyla yıkanıp kaldırıldığı için, gerçekten yapacak fazla bir iş yoktu. Jan oturma odasındaki

bardakları bir tepsiye toplayıp mutfağa götürdü. Bir süre tamamen yalnız kalmak ihtiyacındaydı. Kyle'a gerçeği nasıl söyleyeceğini planlamak istiyordu. Robbie'nin kendi oğlu olduğunu öğrenince çok sevinecekti Kyle, ama Jan, bu kadar uzun süre gerçeğin kendisinden gizlenmesine üzüleceğini, hatta belki kızacağını da biliyordu. Jan sonunda, söyleyeceği lafları önceden hazırlamaktan vazgeçti. Yukarı çıkarken, önceden tasarlanmamış bir konuşmanın çok daha dürüst ve içten olacağını düşünüyordu.

Yatak odasında acayip bir sessizlik vardı. Huzursuzca, «Kyle?» diye seslendi, ama o uğursuz sessizlik sürüyordu.

«Ky...»

Kendi odasını Robbie'ninkinden ayıran kapının eşiğine geldiğinde, öylece kalakaldı. Kyle yatağın ayakucunda, iki yandaki parmaklıkları sıkı sıkı tutan ellerine abanmış, kımıldamadan duruyordu.

Onun baktığı yöne bakınca, birden kalbinin sıkıştığını hissetti Jan. O gece tulum yerine pijama giydirmişti oğluna. Ve Robbie uykusunun arasında tekmeleyerek üzerindeki battaniyeyi açmıştı. Küçük, tombul ayakları meydanda, derin derin uyuyordu.

«Kyle!» diye soludu. Kocası ağır ağır doğrulup gri bir renk almış yüzünü kendisine doğru çevirince öleceğini sandı.

«Benim, değil mi? Robbie benim oğlum!»

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Gerilim dolu sessizliği bozan tek şey, Robbie'nin hafif, hızlı soluklarıydı. Jan sessizce başını sallayarak doğruladı Kyle'ın sorusunu. Gözlerini, işkence çekiyormuşçasına ıstırap fışkıran yüzden alamıyor, sözcükler kupkuru kesilen boğazından bir türlü çıkmıyordu.

Kyle inanamıyormuş gibi, «Neden, Jan, neden?» diye sordu. Jan onun şaşkın, aklı karışmış gibi görünen yüzünün giderek öfkeyle sertleşmesini izledi. Kyle birden bileklerini yakalayıp kemiklerini kıracakmış gibi kuvvetle sıktı. «Sen... seni gidi kaltak! Neden Paul'ün onun babası olduğunu düşünmeme izin verdin? Neden benim çocuğum olmayacağını... Oh Tanrım! Bana ne yaptığını biliyor musun?»

Vahşice sarsmaya başladı Jan'i. Siyah saçları iki yana savrulan genç kadın yaşlarla dolan menekşe rengi gözlerini onun yüzüne dikti.

«Ben... sana söyleyecektim. Bu gece:..»

«Ne zaman?» diye kaba bir sesle sordu Kyle. «Yatakta seninle sevişirken mi? Bana cehennem azabı yaşattığın için sana kızamayacağım bir anda mı?» İğreniyormuş gibi bileklerini silkip attı. «Hem, neden bu gece? Neden ilk geldiğinde söylemedin?.. Ya da hamile kaldığını öğrendiğinde? Çocuğumu taşıdığını bilmenin benim de hakkım olduğunu düşünmedin mi?»

Jan vücudunun her zerresinden öfke fışkıran Kyle'a umutsuzca baktı. «Ben... sen... benden nefret ediyordun. Korktum... Robbie'yi elimden alırsın diye korktum.»

Kyle burnundan soluyordu. «En azından bu konuda haklısın! Oğlumla birlikte, onun ait olduğu yerde kalarak hayatını tehlikeye atabilirsin. Bu, Robbie'yi burada tutabilmek için seni de geri almak zorunda olduğum anlamına bile gelse...» Hızla Jan'in yanından geçip odadan çıktı. Kapıyı arkasından çarparak kapadı.

Bir süre görmeyen gözlerle boşluğa baktı genç kadın. Gözyaşları yanaklarında kurumuştu. Her şey ters gitmişti. Kyle eskisinden daha çok nefret ediyordu ondan ve Robbie'yi, annesiyle ya da onsuz yanında tutmak kararındaydı. Kendisiyle sevişirken sevgi duymamıştı hiç. Yalnızca, Jan'i ve tabii Robbie'yi, orada tutmanın en emin yolunun bu olduğunu hesaplamıştı. Kendisi için gerçekten ne hissettiğini görmezliken gelmenin gereği yoktu.

Oğlu uykusunda mırıldanarak dönünce, Jan çocuğun yanına koştu. Battaniyeyi üzerine örttü. Alnına dökülen yumuşak saçlarını okşarken, onu hiçbir zaman gönül rızasıyla bırakmayacağını, oğlundan asla vazgeçmeyeceğini biliyordu.

Onca sırrın, yalanın nedeni de bu değil miydi? Kyle'dan çok kendi çocuğuydu Robbie. Küçücük ağzıyla Jan'in göğüslerini emmişti... ağladığı zaman onun kucağında susmuştu... geceler boyu yatağının başucunda ninni söyleyen Jan'di...

Kyle kendisine istediği oğulu vererek başka bir kadın bulabilirdi. Huzur içinde, barış içinde

birlikte yaşayabileceği bir kadın...

Şafak sökerken uyuyabilmişti genç kadın. Bir ara derinden derine gelen erkek sesleri duydu. Dokuzu biraz geçe Robbie'yle birlikte mutfağa gittiğinde, seslerin nedenini anladı. Kyle'ın kendisine bıraktığı not, dönüşünün ilk günü bıraktığı kadar kısa ve üstü örtülüydü.

«Yeşil Çayırlar'da çıkan bir sorun için acilen gitmem gerekti. Konuşmamız gerek, ama dönünceye kadar beklemek zorundayız. Karanlık basmadan döneceğimi umuyorum. K.»

Ne bir yumuşaklık, ne bir parça şefkat...

Bilmeden, kaçma şansı tanımıştı Jan'e. Masters imparatorluğunun bir parçası olan Yeşil Çayırlar, kente giden karayoluna paralel uzanıyordu. Eğer öteki yöne giderse... Jan düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı ve gölün arkasına uzanan kar yüklü bulutlarla kaplı gri tepelere baktı. Yeşil Çayırlar'ın ters yönünde kereste şirketinin kampı vardı, oradan da Williams Lake'e giden yola çıkmak mümkündü. Oradan bir uçağa binip Vancouver'a gidebilirlerdi. Don'dan gene yardım isteyebilir miydi acaba? 'Hayır,' diye kararını verdi. Kyle kendisinden ne kadar nefret ederse etsin, Jan'in hayatında bir başka erkek olamazdı artık.

Genç kadın gözlerini kırpıştırarak bu tehlikeli ve yararsız düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

Oduncuların kampına nasıl gideceği sorununu çözmesi gerekiyordu. Robbie'nin kuş gibi cıvıldayan sesi Jan'in yardımına yetişti. Gypsy'yle gezelim mi, anne?»

Atı kızağa kolayca koşabileceğini bilen Jan, odunculardan yardım istemek için uygun bir neden bulma işini yolda halledebileceğini düşünerek, bir gece önceki dağınıklığı toplamaya, bulaşıkları yıkamaya girişti. İşini bitirip çevresine bakınca, ümitsizce bir tatmin duydu yaptığı şeyden. Kyle eve döndüğünde, ortalığı karmakarışık bulmayacaktı hiç olmazsa. Boş bir ev, ama temiz ve düzenli...

Gerekli bir iki parça eşyayı bir torbaya doldurdu. Robbie, olan biteni anlamayacak kadar küçük olduğu için şükrediyordu.

Yola çıktıklarında, vakit öğleyi geçeli epey olmuştu. Robbie kendisine çok değişik gelen çevreyi inceliyordu. Buz tutmuş ağaçların dalları, üzerindeki karın ağırlığıyla eğilmişti. Jan oduncuların kampının bulunduğunu tahmin ettiği yöne doğru kızağı sürerken, solgun bir top gibi görünen güneşe bakarak yolunu bulmaya çalışıyordu. Bir süre sonra cıvıldaması kesilen Robbie, «Yoyuldum, annecim,» diye mızırdanmaya başladı. Sonra, «Eve gidelim mi?» diye umutla sordu.

Oğlunu kollarının arasına alan Jan, «Anneciğinin dizinde uyu, yavrum,» diye yatıştırdı onu. «Birazdan varırız.»

Ağaçların daha sık oldukları bir yere geldiklerinde, güneş birden aydınlığını yitirmiş gibi oldu. Çiftlik araçlarının açtığı belirsiz patikayı izleyen Gypsy birden durunca, uyuklamaya başlayan Jan kendine geldi. Uyuyan oğluna sımsıkı sarılarak, kulaklarını dikip bir şey dinlermiş gibi duran ata baktı. At, dikkatle, yanlarındaki sık ormanı gözlüyordu. Jan biraz önce, bir dala

basılmış gibi belli belirsiz bir ses duyduğunu hatırladı. Neydi acaba?..

Sonra Gypsy korkuyla kişneyerek ileri doğru fırladı. Çılgın gibi koşarken, arkasındaki kızak iki yana savruluyordu. Kızağın altı kara gömülü bir ağaç kütüğüne çarpıp Jan'le Robbie karların içine yuvarlandıklarında da çılgınca koşusuna ara vermedi hayvan. Robbie ormanın içinde çın çın öten bir çığlık atarak uyandı ve ağlamaya başladı. Afallayan Jan, atla kızağın gözden kaybolmasını izlerken bir yandan da oğlunu susturmaya çalışıyordu.

Oduncuların kampından ne kadar uzaktaydılar acaba? Ve daha önemlisi, Gypsy'yi korkutan şey ne kadar tehlikeliydi? Kışın aç kalan kurtlarla, çakallarla ilgili öyküleri hatırladı... korkudan boğazı kurur gibi oldu. Karanlık ormanda bir çıtırtı daha oldu, sonra hızla kaçan bir hayvanın çıkardığı gürültüler duyuldu.

Büyük bir rahatlık duyan Jan, düştüğü yerden kalkıp oğlunu kucağına alarak yürümeye başladı. At çoktan kampa varmış olmalıydı. Boş kızaktaki torbayı gören adamlar bir kaza olduğunu anlayıp, onları aramaya çıkacaklardı kuşkusuz. Karlara bata çıka yürürken her an biraz daha yorulduğunu hissediyordu. Sonunda ormanın karanlığından çıkıp, önünde uzanan geniş düzlüğe baktığında, duyduğu ferahlık duygusundan çıldıracakmış gibi oldu. Karla kaplı çayırlıkta, uzaktaki prefabrik binalar açıkça görülebiliyordu.

Yüzüne bakan oğluna, «Neredeyse geldik, canım,» dedi.

«Baba oyda?»

«Bir sürü baba var orada.» Jan oğlunun şaşkın halini görmezliğe gelerek tekrar yürümeye başladı, gözlerini binalara dikmişti. Sonra birden durup, daha bir dikkatli baktı.

Ters bir şey vardı gördüklerinde. Binalarda hiçbir hayat emaresi yoktu, ne bacalardan duman tütüyor, ne de oduncuların ağaçları keserken kullandıkları elektrikli testerelerin sesi duyuluyordu. Kamp terk edilmiş gibiydi.

Binalara yaklaşınca, gerçekten ortalıkta kimsenin bulunmadığını gördü. Williams Lake'e giden yola çıkmak için kaç kilometre yürümesi gerekiyordu? Sekiz?... On?... On beş... Belki de iki üç kilometre uzaktaydı yol. Ama güneşe bir göz atınca, kısa bir süre sonra karanlığın basacağını anladı. Geceyi burada geçirmekten başka yapacak bir şey yoktu. Eğer bir araç bırakmamışlarsa...

Çevresine bakınarak makine ambarının bulunduğu yeri araştırdı. Oduncular aletlerini burada saklıyor olmalıydılar. Çift kanatlı büyük kapının üzerindeki asma kilidi görünce, hayal kırıklığıyla içini çekti.

Mutfak binası da, yabancıların girmesini önlemek için sıkı sıkı kilitlenmişti. Korku ve hayal kırıklığıyla hıçkırmaya başlayan Jan, her adımda biraz daha ağırlaşan Robbie'yi taşıyarak öteki binalardan biraz uzakta bulunan kulübeye doğru yürüdü.

Elinin altında kolayca açılan kapıdan geçip basit, ama temiz tek odalı kulübeye girerken, Jan'in gözlerinden sevinç gözyaşları boşandı. Kyle'ın kendisine anlattıklarını hatırladı. Eski bir geleneğe uygun olarak, ıssız bölgelerde sert

iklime dayanamayan yolcular için kulübeler kurulduğunu anlatmıştı kocası. «Ölüm kalım meselesi olabilir. Çok az kişi bu lütfu kötüye kullanır.»

Jan bu geleneği başlatan korkusuz öncülere karşı içinin şükranla dolduğunu hissetti. Kendisi olmasa bile Robbie, Cariboo'nun korkunç ayazında ölüp giderdi.

Robbie'yi sızlayan kollarından yere bırakıp çevresine bakındı. Odanın ortasındaki kocaman sobanın arkasında düzgünce kesilmiş kucak kucak odun duruyordu. Musluğun üstündeki dolap çeşitli konservelerle doluydu. Sert, gri battaniyeler, odadaki tek yatağın üzerine düzgünce katlanarak yerleştirilmişti.

Hemen sobayı yaktı, dışardan alıp ibriğe doldurduğu birkaç avuç kar çabucak eridi. Kahvenin suyu kaynarken, konserve kutularını açarak Robbie'nin karnını doyurdu.

Isınıp canlanan Robbie, bu yeni macerayı da olduğu gibi kabullenmişti. Hayatının merkezi olan kişi, annesi yanındaydı ve her zamanki gibi gülerek, tatlı tatlı konuşuyordu onunla. Jan'in kahkahalarının ne kadar zorlama olduğunun farkında değildi.

Jan eski kanepeye oturup gözlerini sobanın alevine dikti. Kara kara düşünmeye başladı.

Kyle epey önce eve dönüp onların yokluğunu fark etmiş olmalıydı. Ne yapacaktı acaba? Gypsy boş kızakla eve dönmüş bile olsa, onları izleyebilmesi olanaksızdı. Gece karanlığında izleri takip edemezdi. Sabaha Jan çoktan karayoluna gitmek üzere yola çıkmış olacaktı.

İçini çekerek, sırtına aldığı battaniyeye sarın-

dı. Uzaklarda bir yerde bir hayvan uludu. Jan belli belirsiz 'Kurt,' diye düşündü. 'Yoksa çakal mı?' Ve uykuya daldı.

Gölgeler gürültüyle yer değiştirdi... makine ambarının arkasından çıkan gri şekiller kulübeye doğru ilerlerken, kar ayak seslerini boğuklaştırıyordu... sivri başlar inatla, sebatla kapıyı itti... kırmızı diller, beyaz dişler...

Jan dehşete düşmüştü... çığlık bile atamıyordu. Hayvanlar yaklaştıkça, pençelerine çizme geçirilmiş gibi sesler çıkarıyorlardı... karın üzerinde gıcırdayan çizmeler... Sonra koca gövdeler kendilerini kapıya doğru attılar, abanıyor, kapının kolunu zorluyorlardı.

Jan boğuk bir çığlık atıp doğruldu, korku dolu gözlerle kapının açılmasını bekledi... ve parlak ay ışığını arkasına alan iri gölge eşikte belirdi.

«Jan? Ne oluyor?»

Kyle'ın boğuk sesini duyunca rahatlayan Jan, gördüğü kâbustan tamamen uyandı. Kapıyı arkasından kapayıp çabucak parkasını çıkaran Kyle karısının üzerine eğildi. «İyi misin? Korktun mu?»

«Şey... kâbus görüyordum.» Jan etrafına bakındı. Soba sönmek üzereydi. Robbie onca gürültüye rağmen derin derin uyuyordu.

Kyle'ın gözleri oğlunun yattığı yere çevrildi. «İyi mi?»

«Evet, o... biz yiyecek bir şeyler bulduk. Sobayı yaktım,» dedi Jan şaşkın şaşkın.

«Tanrıya şükür, burayı bulmuşsun. Dışarda kalsaydınız, donarak ölürdünüz.»

Karısının yanına oturdu Kyle. Sert bacağı bacağına değiyordu. Çenesinden tutup yüzünü kendisine doğru kaldırdı. Gözlerinde müthiş bir hiddet vardı.

«Bir daha asla böyle bir şey yapma bana!» Denetlemeye çalıştığı kızgınlığı sesinden belli oluyordu. Birden Jan'i kollarının arasına alıp kendisine doğru çekti. Genç kadın onun vücudunun şiddetle titrediğini hissetti, boğuk bir sesle kesik kesik söylediği sözcükleri duyduğuna inanamıyordu. «Oh, Jan... sevgilim... deliye döndüm... seni bulmak...»

Birden her şey delice göründü Jan'e, harikulade, enfes ve delice...

«Nerede olduğumuzu nasıl öğrendin?» diye sordu. «Çok karanlıktı.»

Kyle başını kaldırıp ona baktığında, gözleri ıslak ıslak parlıyordu. «Dışarısı gündüz gibi aydınlık, sevgilim. Gypsy torbanın bulunduğu boş kızağı sürükleyerek dönünce, senin çok uzakta olamayacağını anladım.» Sesinde ve yüzünde derin bir ıstırap vardı. «Jan, neden kaçtın? Bıraktığım notu görmedin mi?»

«Gördüm.» Başını çevirdi. «Konuşmak... Robbie'yi almak istiyordun... beni istemiyordun. Ben... oğlumu bırakamam.»

«Robbie'yi istedim, evet. Ama yalnız senin bir parçan olduğu için, benim bir parçam olduğu için istedim. Bir zamanlar birlikte sahip olduğumuz şeyin canlı sembolü olduğu için istedim.»

«Ama... dün gece... dedin ki...»

«Dün gece ne dediğimi biliyorum,» diye sözünü kesti Kyle. «Elime bir şans daha geçerse bir daha asla yapmayacağıma kendi kendime söz

verdikten sonra, dün gece gene acemice davranıp her şeyi rezil ettim.» Jan'in şaşkınlıkla içini çekmesine aldırmadan devam etti. «Senin yanından ayrıldıktan sonra, dün gece bir hayli düşündüm. Düşüncelerimin büyük bir kısmı, Robbie'nin, Paul'ün değil de, benim oğlum olması üzerineydi. Ama kafamın içinde bir şey beni rahatsız edip duruyordu. Şafak sökene kadar ne olduğunu hatırlayamadım o şeyin.»

«Sabaha kadar uyumadın mı?»

Kyle gergin bir biçimde gülümsedi. «O şeyi hatırlamak o kadar önemliydi ki benim için... Neyse, sonunda Robbie'ye birlikte bir yuva sağlamayı önerdiğim gece söylediğin o şeyi hatırladım. Bu işin yürümeyeceğini, çünkü Robbie'nin babasından başka hiç kimseyi asla sevemeyeceğini söylemiştin. Paul'den, ona olan aşkından söz ettiğini düşünmüştüm o zaman.» Jan'in alnına dökülen saçlarını okşayarak geri itti. Sesi acı çekiyormuş gibi boğuklaşmıştı. «O aşk benim için de hiç ölmedi, Jan.»

«Kyle, ben... aklım karıştı. Lütfen... biraz kahve yapar mısın?» Düşünmeye, benliğini altüst eden bu yeni, heyecanlı duygulara bir çekidüzen vermeye ihtiyacı vardı.

Bir an duraksayan Kyle, ibriği karla doldurmak için dışarı çıktı. Sonunda dumanları tüten iki fincanla ona doğru döndüğünde, Jan sükûnetine kavuşmuş gibiydi. Bir süre sessizce kahvelerini yudumladılar, sonra sakin bir tavırla konuştu Jan. «Aşkımızın... senin için... hiçbir zaman ölmediğini söyledin. Ama geri döndüğümde... benden nefret ediyordun.»

«Senden hiçbir zaman nefret etmedim, Jan.»

diye ateşli bir sesle karşı çıktı Kyle. «Bir tek o gece, Paul'le ikinizi... ah, Tanrım, ikinizi de öldürebilirdim o gece.» Fincanı yere bırakıp yüzünü elleriyle örttü. Duyduğu ıstıraptan sesi kısık çıkıyordu. «Kadınlar her zaman çekici bulmuşlardır Paul'ü, ama seni benden çalabileceğini düşünmemiştim.»

Ellerini yüzünden çekti, ama Jan'e bakmadı. «Büyükannem eve geldiğimi duymuştu, beni odasına çağırdı. Uzakta olduğum sırada neler olup bittiğini bilmem gerektiğini, Paul'le senin birlikte gülüp, oturma odasında flört ettiğinizi, seviştiğinizi söyledi.»

«O geceye kadar Paul bana parmağını bile sürmedi. Beklediğimizden daha erken döndüğünü duyunca, senin... düşündüğün şeylerin olduğunu sanmanın çok komik bir şaka olacağını düşündü. Ah, Kyle... böyle bir şeye nasıl inanabildin? Paul'ün ne kadar tuhaf bir mizah anlayışı olduğunu bilmiyor muydun?»

«Evet, biliyordum. Bir iki gün sürdü bunu hatırlamam. Sonra...» Susup Jan'in gözlerinin içine baktı. «Vancouver'a gittim. Burnum sürtülmüştü, özür dilemeye hazırdım. Orada bildiğim tek adrese, Paul'ün evine gittim. Seni nerde bulabileceğimi ondan öğrenebilirdim. Binanın önünde, otomobilde bir süre oturup, yukarı çıkacak cesareti toplamaya çalıştım. O sırada ikinizin birlikte dışarı çıktığınızı görünce, orada Paul'le kaldığını anladım.»

Jan hiddetle, «Hiç de bir şey anlamadın,» diye bağırdı. Robbie yatağında kımıldayınca, sesini alçalttı. «Evet, Paul'ün dairesinde kaldım, ama onunla birlikte değil. Paul iki blok ilerde oturan

kız kardeşinde kalıyordu. Güney Amerika'ya gittiğinde de orada kalmamı önerdi, ama ben reddettim. Yaşayacak ucuz bir yer bulana kadar kaldım orada.» Gözlerinden yaşlar boşanarak devam etti. «Sana telefon edip işin doğrusunu anlatmak istedi, ama ona izin veremezdim. Asla böyle bir şey yapmayacağıma inanacak kadar beni sevmiyorsan...» Daha fazla konuşamadan hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kyle dirsekleri dizlerine dayalı, başı ellerinin arasında, kımıldamadan oturuyordu.

Sonunda korkunç bir acıyı yansıtan yüzünü karısına çevirdi. «Özür dilerim, Jan, affet... ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Sen gittikten sonra, on sekiz ay cehennem ıstırabı içinde yaşadım. Büyükannem öldü sonra, ama ölmeden önce senin hakkında yalan söylediğini anlattı. Çünkü...»

«Çünkü benden boşanıp Elena'yla evleneceğini sanıyordu, değil mi?»

«Onu fazla suçlama, Jan. Senin kadar güzel birinin bizim yaşamımıza uyabileceğini sanmıyordu. Karıları çiftlik hayatına dayanamayan bir sürü iyi adamımızı kaybetmiştik. Benim için en iyi olanı yaptığını sanıyordu büyükannem.»

Jan birden içinden kabaran şefkatle, «Kyle, sen yorgunsun,» dedi. «İki gecedir uyumuyorsun. Saat kaç?»

Bileğindeki saate bir göz attı kocası. «On biri biraz geçiyor. Kamyonla geldim. Eve dönmemiz uzun sürmez.»

«Hayır. Önce biraz uyuman gerek. Kanepede yatabilirsen, ben Robbie'nin yanına kıvrılırım.»

Kyle onu bileklerinden tutup dizlerinin arasına

çekti. «Benim yanıma kıvrılırsan, çok daha memnun olurum.»

Jan omuzlarından iterek ondan uzaklaştı. «Olmaz, Kyle. Şu anda her şeyden çok dinlenmeye ihtiyacın var. Ayrıca, aklım da... oldukça karışık.» İçini çekti. «Çizmelerini çıkarırsan daha rahat edersin.» Sesi istediği kadar hafif çıkmamıştı. Hızla arkasını döndü. «Sobaya odun atayım.»

Tekrar kocasına döndüğünde, onun boylu boyunca uzanmış olduğunu gördü. Kyle onu yakalayıp yanına oturttu. «Benimle eve gelecek misin, Jan? Sen ve Robbie?»

Jan ağlamak üzereydi. «Eğer... beni gerçekten istiyorsan.»

Kyle karısının saçlarını tutan tokaları çıkarınca, siyah saçlar bir şelale gibi yüzünün iki yanına döküldü. Onu kendisine doğru çekerek tehlikeli bir sakinlikle, «İstemek mi?» dedi. «Seni seviyorum, Jan. Başka hiç kimse olmadı benim için. Seni hep sevdim.»

Jan insanüstü bir gayretle ondan uzaklaştı. «Gene de... döndüğümde... benden nefret ettin.»

«Senden nefret etmedim,» diye dişlerini sıktı Kyle. «Gelip kalman için başka bir yol düşünemiyordum. Büyükannem öldükten, ben de, Paul'le ikinizi, sen istesen de, istemesen de birleştiren kişinin kendim olduğunu anladıktan sonra, seni geri almaktan başka bir şey düşünemez olmuştum. Seni Paul'den koparıp almak zorunda bile kalsam, bunu yapacaktım. Televizyonda bir an için görene kadar, onunla birlikte gittiğini sanıyordum.»

«Peki, öyleyse neden gelip bulmadın beni?»

«Geri dönmeye kandırabilmek için ne sunabilirdim ki sana? Dönmen için bir neden, benim açımdan hiçbir şeyin değişmediğini sana göstermek için bir yol bulmam gerekiyordu. Evi düşlediğimiz hale sokmak için bir on sekiz ay daha gerekti. Bu da seni ikna etmezse, hiçbir şeyin etmeyeceğini biliyordum.»

«Ama o kadar soğuk, o kadar nefret doluydun ki, döndüğümde...»

«Dönüşün hayallediğim gibi olmamıştı. Bir sürü erkekle birlikte geldin, özellikle Don McLeish... onunla evlenmekten söz ediyordun. Kalman için şantaj yaptım, çünkü... zamanla seni kazanabileceğimi düşünüyordum. O sırada Robbie'nin var olabileceğini tahmin etmemiştim.»

Jan içinde çağlayan duygulara bıraktı kendini, Kyle'a doğru çekildiğinde direnmedi. Kocasının dudakları ani bir açlıkla onunkilerin üzerine kapandı. Jan de kanepeye uzanmıştı şimdi. Kendini onun dudaklarına terk etti.

Kyle eve gitmekten söz etmişti, ama Jan, o anda kendisi için 'yuva'nın Kyle'ın yanında, kollarının arasında bulunmak demek olduğunu biliyordu. Kyle yavaşça, istemeye istemeye dudaklarını onunkilerden uzaklaştırdı. «Robbie'nin babasını hâlâ seviyor musun?»

«Sorman gerekir mi?»

Jan'in fısıldarcasına verdiği cevap Kyle'ı tatmin etmiş gibiydi. Yeniden dudaklarına kapanmadan önce hafif bir gülümseme belirdi yüzünde. Sahiplenen, muzaffer bir gülümseme...

Eski, büyük çiftlik evinde Noel yemeği filme alınıyordu. Kyle, Noel'den önce çekim yapılırsa,

hem ekiptekilerin, hem de çiftlik işçilerinin Noel'i kendi aileleriyle birlikte geçirebileceklerini söylemişti. «Bu yıl Noel'i bir aile yemeğiyle kutlamak istiyorum. Sen, ben ve Robbie,» demişti Jan'e.

«Gelecek yıl belki sen, ben, Robbie ve...» diye takılmıştı Jan ona. Ama Kyle onu kendisine çekince gözlerindeki şakacı ifade giderek ciddileşmişti.

«Başka bir Masters'ın yolda olduğunu mu söylüyorsun!» diye sormuştu Kyle. «Bu kez bebekliğini de görebileceğim bir Masters?»

«Kesin konuşmak için daha çok erken,» diye gülmüştü Jan. «Ama olmasa bile, bu senin kabahatin olmayacak.»

Kyle, «Doğru,» demişti. «Neyse, bu kez siyah saçlı, mavi gözlü küçük bir kız ısmarlamak istiyorum. Annesini sevdiğim kadar kendisini de sevdiğimi bilen bir kız.»

Şimdi, uzun masanın iki başında otururken, görünmez bir bağla bağlıymış gibi mavi gözleri kocasınınkilerle karşılaştığında, güçlü, dayanıklı bir aşkın ışıklarıyla yıkanıyorlarmış gibi geldi Jan'e. Ömürlerinin sonuna kadar yetecek büyüklükteydi bu aşk... Ve aşkları yalnız onları değil, çevrelerindekileri de kuşatıyordu...

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında liğin

5. Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

………SON……..




